

Ейдриън Ибънс

Въпроси на живота

Ейдриън Ибънс

Въпроси на живота

Каналът на благословието

life-matters.org

adrian@maranathamedia.com

© 2019 Adrian Ebens

Запазени световни права. Тази книга или части от нея не могат да бъдат копирани или възпроизвеждани под каквато и да е форма, освен според указанията на закона, без писменото разрешение на издателя, с изключение на рецензент, който може да цитира кратки пасажки от нея в анотация.

За първи път публикувана през 2012 г.

Настоящото издание е публикувано през юни, 2019 г.

Посвещавам на моя приятел и скъп колега

Матю Суийни,

чийто живот прекъсна трагично

Съдържание

1. Създаване на семейна съкровищница	6
2. Системи за източник на живота.....	11
3. Библейски възглед за източника на живота	24
4. Свързване с Източника на живота и поддържане на отношенията	28
5. Приемане на стойност чрез Източника на живота.....	37
6. Развиване на Източника на живота – принципи на семето и отхранването	44
7. Произход на моделите за вроден източник на живот	51
8. Произход и влияние на ценностните системи основани на изпълнението	63
9. Благословена вражда.....	70
10. Развитие на двете системи за източника на живота	77
11. Основни верски системи на двете царства	90
12. Изпитания и победи на Божието земно семейство в Битие	97
13. Загубване и възстановяване на канала на благословието по време на странстването в Египет.....	123
14. Защитата за канала на благословието	140
15. Пътешествието от каменните плочи до плочите на сърцето	152

16. Магистрала в пустинята	163
17. Дай ни цар като на другите народи	173
18. Въздигането и тиранията на световната империя.....	186
19. Най-великият учител, който светът някога е виждал.....	200
20. Преминаване към невидимото	217
21. Небесното светилище и делото на Исус потъпкани	230
22. Повторното събиране на Израил – издигане на адвентното движение и вестта на Илия	239
23. Бракът в Светая Светих – Съдът.....	258
24. Последната война за семейството – остатъкът на Божието семеино царство	265
25. Завръщането на Илия.....	274
26. Обединяване на семейството – Второто пришествие (Камъкът)	285
27. Живеене в Божието семеино царство по време на последните дни	289
Приложение А - Правилата на Уилям Милър за тълкуване .	304

1. Създаване на семейна съкровищница

Когато влязох в къщата, сетивата ми се изпълниха със стар мухлясал въздух и това бързо ми разкри, че никой не е живял там известно време. След като отворих няколко прозореца, седнах на едно кресло, от където наблюдавах гледката. Часовникът на дядо в ъгъла привлече вниманието ми и ми напомни за миналото, изливайки потоп спомени от паметта ми. Затворих очи и в миг изчезнаха 35 години. Изведнъж стаята оживя, дядо и баба, родителите ми, чичовци, лели и братовчеди – всички сякаш бяха там. Ядохме сладък кейк и бисквити, смеехме се, разказвахме си шеги и истории. Можех да видя лицата им така ясно и се подсмивах докато вървеше филмът. Точно тогава, без никакво предупреждение, една вълна от емоции мина над мен, съпроводжана от един дълбок, дълбок копнеж, който предизвика сълзи. Върни ме назад, дядов часовнико, завърти обратно старите си черни стрелки и нека още веднъж се повеселя в невинността на детството. Щастливите лица, смехът, невинността – чувството на принадлежност – о, какво съкровище бе това.

Бях като главозамаян от емоцията и знаех, че това е един ритуал, който трябваше да завърши. Отивах във всяка стая, сядах и филмът започваше отново; лицата, смехът, чувството на принадлежност, копнежът за завръщане. Това беше начин да кажа сбогом.

Тази стара къща бе притежание на дядо и баба и бе единственото нещо в живота ми, което не се бе изменило. Единственото постоянно нещо, макар и старо, мухлясало и леко порутено, което съдържаше съкровищница от спомени, които имах нужда да съживя. Дядо беше починал, а баба беше преместена скоро, там където можеше да получи подходяща грижа, така че къщата щеше скоро да бъде продадена.

Често се улавях как преследвам това съкровище от спомени. Наскоро пътувах до едно място, където живеех, когато бях дете и просто се потопих в гледките и звуците на стария ми дом и съживих спомените. Спомени за татко и мама, сестра ми и мен, седнали в преддверието, спомени за това как отивахме да тичаме с татко, спомени за игрите ми с приятели край реката, катеренето по дърветата и карането на колела. Знам че спомените са леко подправени като през „розови очила“ и че

съществува невероятно силно пристрастие в това да се помнят само добрите неща, но усещането е толкова хубаво и удовлетворяващо.

Изграждането и съхраняването на такива съкровища опазва здравето на обществата и дава надежда на идващите поколения. Съкровищата на любовта и привързаността, сладките спомени вложени в семейните ритуали и преживявания са тъканта на живота. Без тази съкровищница животът няма сърце и душа и се свежда до тежестта на оцеляването. Без поредицата от топли спомени свързани със специални взаимоотношения – животът е безсмислен. Никой не би могъл да позиционира и да установи себе си без някакво място на топлина, което да нарече дом.

У. Р. беше 19 годишен студент по инженерство в голям, конкурентен университет. В един ранен майски следобед, той извършил самоубийство, скачайки от десетия етаж на резиденцията си.

Самоубийството на У. Р. изглежда било свързано с участието му в автомобилна катастрофа около тридесет минути преди смъртта му. У. Р. Бил глобен, за това че се движи с прекалено малка дистанция – третото му нарушение на пътя, което му отнемало шофьорските права. Другият шофьор претърпял слабо нараняване в резултат на камшичен удар и бил видимо „изнервен и с болки“ по време на приготвянето му за транспортиране до болницата. Предната част на автомобила, който У. Р. управлявал, била ударена. Тази кола принадлежала на сестра му; майката на У. Р. му била казала да не я кара.

Макар че сме в състояние да разберем, когато някой е разстроен, заради това че са му отнети шофьорските права и е загазил, понеже кара колата на сестра си, когато му е казано да не го прави, все още остава въпросът защо У. Р. би убил себе си? Как животът може да стане толкова лош, че да пожелаеш да го прекратиш?

У. Р. си водил дневник докато бил в университета и това предоставя една по-дълбока картина за случилото се. Нека разгледаме някои от записките:

Усещането в стомаха ми е сякаш нещо вътре се обръща и стърже.
Не бих могъл повече да се самосъжалявам. Но бих искал да обвиня

другите за моите грешки. Отказвам да приема, че грешката е моя. Надявам се, че ще започна да мразя останалите от моя клас, да ги наказвам, а също и себе си, и да изляза от това състояние. Днес ми се струваше, че приключвам. Тази нощ ще се бия наново и затова имам нужда от увереност в победата.

Помощ, страхувам се. О, изплашен съм! Не искам да загубя.

Страхувам се да говоря в клас . . . Трябва да впечатля останалите. Трябва да се докажа.

Страх!! Направи го сам. . . Не можеш ли?

Не се спичай, давай напред, задобрявай.

Реалността воюва срещу хората „на дъното“. Те често напускат училище, отиват в армията или си намират някаква работа. Признаването на участта да бъдеш неспособен да се справиш със състезанието на училищната система, изисква смелост; а ръководството на родителите и психолозите от администрацията трябва да бъде достъпно, за да помогне в разпознаването на проблема.

У. Р. имал проблеми с говора, които се засилвали от страха. Обърнете внимание на следните коментари от дневника му:

Когато говоря винаги е зле. Затова се крия.

Когато седях сам в час, онзи ден, осъзнах, че не можех да кажа нищо от това, което исках.

Блокирам в присъствието на другите и се въздържам.

След като баща ми ми заповяда да спра да говоря заеквайки, се почувствах засрамен и виновен за пелтеченето.

Неспособността на У. Р. да се справя в своето обкръжение започнала да го кара да се обръща срещу себе си. Започнал да страда от самота, депресия, чувство на вина и гняв.

Аз съм самотен и отегчен.

Не се обезверявай, не говори с никого.

Има проблем. Обезпокоен, разстроен, хранещ се прекалено много, депресиран.

Ако точните хора ме наблизат сега мога да стана пренебрежителен.

В стаята ми - вина. Семейството не приема.

Все още имам себични настроения, но сега се опитвам да се държа.

Ако погледнем внимателно към ценностната система на У. Р. ще установим, че той е имал убеждението, че постиженията са равнозначни на приемане, а провалът означава отхвърляне. Изглежда той е имал ограничена подкрепа от родителите си. Коментарите на баща му за неспособността му да говори са го накарали да се срамува и да се чувства виновен. Първоначално можем да допуснем, че У. Р. е приемал нещата прекалено на сериозно и че самоубийството му е било нещастие, но все пак просто част от нашето обкръжение и че просто трябва да се научиш да се справяш?

За някои може да е лесно да предположат, че У. Р. е бил просто един слабоумен, но когато погледнем статистиките свързани с депресията и самоубийството, сме накарани да оценим нещата на по-дълбоко ниво. Обърнете внимание на следната статистика от 1998 г.:

- 1 милион самоубийства всяка година
- от 10 до 20 милиона опита всяка година, което прави 38 опита на минута
- Самоубийствата в САЩ на лица от мъжки пол на възраст между 35-49 г. е третата по ред причина за смъртност
- Ръста на младежките самоубийства в Австралия е най-високият в света.

У. Р. не е имал семейна съкровищница от спомени, която да му осигури буфер във време на трудност. Всъщност неговият цялостен подход към живота се определял от основаните на постижения резултати, които той очаквал да му осигурят приемане и добри отношения.

Въпросът, който трябва да се зададе е, какво предизвиква тези тенденции? Какви принципи действат в обществото, причиняващи такъв срив на изграждането на семейната съкровищница от спомени? Кои са силите, които довеждат до повишаване ръста на изолацията, депресията и самоубийствата? Можем да предложим някои повърхностни отговори като нуждата от прекарване на повече време заедно и бих могъл да ви дам един списък с неща за изпълнение (които вие вече знаете), който много може да ви облагодетелства при изграждането на семейната ви съкровищница, но предполагам, че това би било като да ви предложи бърсалка с влакна за попиване на водата вместо да ви посоча мястото от където тече водата. Вярвам, че проблемите са много по-дълбоки от това, което може да разреши един обикновен списък с неща за изпълнение.

По какъв начин изграждаме ценностна система в обществото, която е в състояние да подпомогне семейните отношения и приятелствата, и може да намали отрицателните ефекти от неуспеха в постижението на целите и резултатите основаващи се на изпълнение? Пътешествието ни започва с допускания относно източника на живота. Ще разгледаме това подробно в следващата глава. Но засега ще положим някои основи. Когато мислим за ценностните системи, аз вярвам, че има един основен компонент, който трябва да вземем под внимание, който води непосредствено до още два компонента:

Основен компонент:

- **Източник на живот или сила** – физически, психически и духовен живот. Това е есенцията на съществуването. От къде идва животът и как се включваме в него? Как можем да живеем живот, който е пълноценен и смислен?

Вторични компоненти:

- **Отношения** – самото естество на раждането и ранното детство, изисква хората да бъдат участници в някаква форма на отношения. В

човешкото ни съществуване, животът е зачеван чрез отношения. Виждаме също, че подтикът към влизането в отношения и интимност се дължи, в голяма степен, на нежеланието на хората да бъдат сами. Животът без интимност е празен.

- **Ценност или стойност** – една здрава концепция за Аза, едно усещане за цел и съдба. Без това усещане за цел, животът става безсмислен и желанието за съхраняването му се унищожава. Животът без стойност е безсмислен.

По какъв начин свързваме тези компоненти, за да изградим по-силни отношения в един океан пълен със семейни съкровища? Ние заявяваме очевидното, когато казваме, че отношенията и стойността не могат да дойдат без живот, но заявявайки този факт, виждаме, че естеството на нашите отношения и ценности се управлява от естеството на живота ни, или с други думи, от това от къде смятаме, че идва живота ни.

2. Системи за източник на живота

Отговорът на въпроса от къде идва животът и по какъв начин той стига до нас, е един от най-фундаменталните проблеми на – същият този - живот. В действителност това определя какви същества сме. То също определя естеството на нашите отношения и ценностни системи, както обсъждахме в края на предишната глава. Обмисляйки приоритета на този въпрос, намерих за твърде забавно следното твърдение в Уикипедия под заглавието “Произход на живота”:

Изследванията за произхода на живота са една ограничена сфера на проучване, въпреки дълбокото влияние на биологията и човешкото разбиране за естествения свят. Като цяло, напредъкът в тази област е бавен и спорадичен, макар че това все още привлича вниманието на мнозина поради величината на изследвания въпрос. Една от причините, която често се дава като обяснение на това, защо прогресът е слаб, е защото е трудно да се

съберат средства за изследване в тази област, при положение че практическите и комерсиални приложения на проучването са трудни за предвиждане.¹

Явно една от основните причини да имаме все още проблем с този въпрос е, че имаме нужда от повече средства за проучването му. Разбира се, има много теории и идеи, които се лансират страстно, с настояването, че държат отговора на този въпрос. Целта ми, в тази глава, не е да се опитам да отговоря на този въпрос, но да помислим за въздействието на различните системи за източник на живот върху способността за изграждане на семейна съкровищница, силни отношения и осигуряването на помощ за децата ни в поддържането на здраво чувство за собствената им стойност.

а. Западна християнска мисъл

Западната мисъл е силно повлияна от гръцките философи като Платон и Аристотел. Платон заявява “Душата на човека е безсмъртна и неунищожима.”² Много християнски църковни водачи от първите столетия след времето на Христос били повлияни от тези възгледи и ги въвели в църквата. Ако разгледате последния католически катехизъм, там ще намерите следното изказване:

III. Как можем да докажем, че душата на човека е безсмъртна?

Можем да докажем, че душата на човека е безсмъртна, защото интелигентните действия на човека са духовни; следователно, душата му също трябва да е духовно същество, независимо от материята, а оттук неподчинена на разлагане и смърт.³

1 www.wikipedia.org – Произход на живота (английска версия)

2 Платон, Държавата, Книга X, Безсмъртие на душата

3 Последен католически катехизъм – Приложение 1

Като цяло, християните приемат съществуването на безсмъртната душа, без да определят кога тя е станала част от тях. Но тази тема е била обект на спорове през столетията. Креационизмът например, твърди, че Бог е създал една нова душа за всеки при раждането му (Йероним, Калвин). Традуцианизмът учи, че душата и тялото са сътворени, чрез оплождане (Тертулиан, Лео, Лутер). “Мога да използвам мнението на Платон, когато заявява, че ‘всяка душа е безсмъртна’” – Тертулиан.

Църквата станала толкова веща по въпроса, че през 1513 г., Латеранският събор отсъдил да бъдат наказвани като еретици, онези които “...настояват, че интелектуалната душа е смъртна”.⁴

Има малък брой протестантски църкви, които поддържат идеята, че човекът е смъртен и напълно зависим от Бога за живота си.⁵ Тази идея поставя живота извън човека, като нещо, което той притежава в отношението си с Бог.

6. Източна мисъл

Ако погледнем към източните концепции за човешкия живот ще забележим следното от перспективата на Хиндуизма:

Най-големият показател за философията на Ведите, която се нарича още Веданта, човекът е Божествен.⁶

Много от идеите на изтока гравитират около концепцията за прераждането и прогреса и развитието на душата към духовно

4 5-ти Латерански събор, Сесия 8, 19-ти декември, 1513 г., <http://www.dailycatholic.org/history/18ecume2.htm>

5 Адвентистите от Седмия Ден са най-голямата протестантска група, която поддържа този възглед. Виж www.adventist.org

6 <http://www.sriramakrishnamath.org>

усъвършенстване и освобождаването от земните наслади и начинания. Последователите на идеите на Ню Ейдж изглежда комбинират източната и западната мисъл с идеята, че човекът е божествен или част от Бога.⁷

Концепцията за човешкото безсмъртие или божественост прави живота нещо, което със сигурност е вродено в човека. Това е нещо, което притежаваме в себе си. Макар че идеите варират относно това как ставаме притежатели на този живот, същинската идея е, че животът е сила, която притежаваме иманентно.

в. Научна мисъл

Съвременната наука гледа на живота като на един по същество случаен химически процес. “Подходящи протобиотични условия довеждат до създаването на определени, основно, малки молекули (мономерни) на живота, като аминокиселините.”⁸ Чрез тази перспектива, науката ни предлага идеята, че животът е случаен и произволен, но е нещо, което притежаваме химически и от тази гледна точка той е нещо, което притежаваме иманентно (вродено), но не съдържа идеята за божественост или безсмъртие.

г. Сравняване на моделите за източник на живот

⁷ www.newageforum.net

⁸ www.wikipedia.org – Произход на живота (англ. версия)

Интересно е да се забележи, че мястото, което определяме за произход на живота е това, което свързваме с „божествеността“. Обобщаването на различните концепции за системата на живота ни води до три основни идеи. Човекът има живот в себе си или има капацитета да го произвежда; или той го получава еднократно като пакет от някого, който може да го произвежда; или го получава постоянно (момент след г

Можем да обобщим това чрез следната таблица:

Модел 1	Модел 2	Модел 3
Човекът има вроден източник на живот (божественият), който произхожда от самия него	На човекът е даден източник на живот от Бога (божественият), който той притежава в себе си	Човекът получава живот чрез отношение с Бога (божественият) извън себе си
ЧОВЕКЪТ Е БОЖЕСТВЕН	ЧОВЕКЪТ Е БЕЗСМЪРТЕН	ЧОВЕКЪТ Е СМЪРТЕН

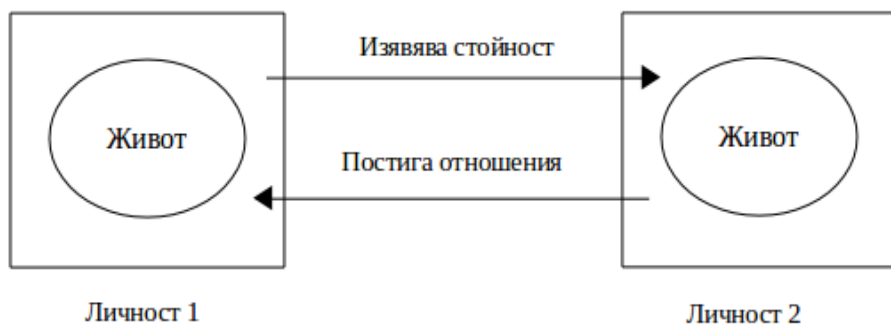
Ако поставим тези три модела в диаграма, те биха изглеждали по следния начин:

д. Въздействие на възгледите за източник на живот върху отношенията и ценностните системи

Във връзка с тези три системи за живот, нека изследваме как те могат да повлияят естеството на отношенията и ценностите – вторичните компоненти за изграждането на семейната съкровищница за спомени.

і. Потенциални въздействия на убеждението, че човекът притежава вродена божественост (Модел 1)

Нека първо погледнем към тази система за живота, която възприема неговия произход в човека. Обърнете внимание на следната диаграма:

Ако възприемаме, че животът е нещо вродено в човека, Азът ще бъде поставен по един естествен начин в центъра на човешката „слънчева система.“ Това би било напълно естествено. Както планетите обикалят слънцето, така и ние бихме били стимулирани да гледаме на другите хора като на такива, които кръжат около нас и то за наше лично облагодетелстване.

Понеже в този модел възприемаме живота и силата като наше вродено притежание, това естествено се превръща на източник за себестойността ни. Ние СМЕ ценни заради нашата божественост, безсмъртие или сила. Ценни сме заради притежаването на сила. Всички копнежи за повишаване на стойността естествено ще се свързват с изявата на тази сила. Една такава система ще доведе естествено до ценностна система на изпълнението и постиженията.

По какъв начин това повлиява на отношенията? Щом като бихме възприемали другите също като такива, които притежават сила, бихме могли или да търсим онези, които изглеждат най-силни (привлекателни) и да се ангажираме (манипулираме) с тях в отношения, или да търсим по-

слабите от нас, за да ги контролираме; обикновено се опитваме да правим и двете неща. Такива отношения ще подкрепят собствената ни сила или живот. Това би било едно естествено разиграване на опита да се живее пълноценен живот, или да се преследва щастието. По този начин, отношенията са осъществявани предимно с цел поддържане и разширяване на личната сила. Ще търсим най-привлекателните, най-богатите, най-влиятелните, или най-полезните и чрез изява на силата ни, ние ги привличаме към себе си, за да можем да притежаваме, да използваме и да се сдобиваме с тяхната сила. Колко пъти сме ставали свидетели на това възрастен богаташ да се оженва за красива млада дама, която е с 30 или 40 години по-млада от него? Оптимистите ще заявят, че това е от любов, докато скептиците биха определили това като много скъпа форма на проституция. Независимо какво си мислим, в тази система, красотата е постоянно пред погледа на наблюдаващия и много хора ще прахосат състояние за красивото, така че тези примери са напълно нормални. В друг случай, колко пъти сме наблюдавали как деспотичен човек принуждава хората около себе си да са послушни на волята му и да се подчинят на изискванията му за постигане на целите му? Голяма част от историята е омърсена с такива контролиращи диктатори, които са направили мизерен живота на милиони. Има достатъчно доказателства, че много хора са възприели философията на Модел 1 за система на източник на живота. Виждаме го навсякъде около нас.

Едно друго, по-малко очевидно въздействие върху отношенията, е това, че, понеже даден човек има свой собствен източник на живот, отношенията стават неангажиращи. Те не са жизнено важни за оцеляването. Можем да ги приемем, или да ги отхвърлим в зависимост от това дали ни прилягат или не. Това може да ни докара лична полза, но би било доста разрушително за една хранеща семейна система. Концепцията за божествения човек в крайна сметка ще доведе до автономност, автономността до изолация, а изолацията да самота.

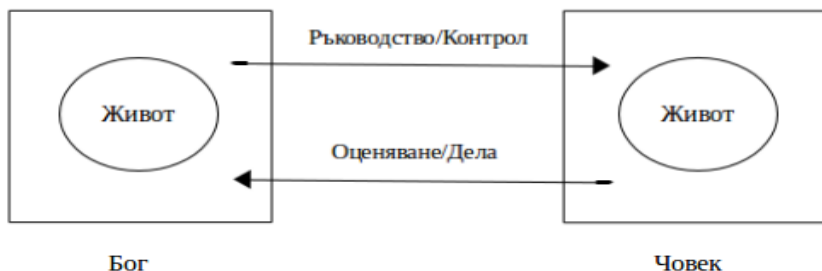
Каква е концепцията на тази система за Бог? Ако вярваме, че притежаваме живот в себе си, тогава по същество всеки е бог. Някои от нас са по-силни, други по-малко. Гърците използвали тази идея за пантеона на боговете, на които се възхищавали и на които се кланяли. В своята същност, гръцките богове са резултат от възвеличаване на

човешките способности и таланти, свързани с някаква история, която дава на човешките същества нещо, което ги привлича и ги кара да ги имитират; по този начин боговете са всъщност обожествени хора.

Реалността на гръцката система за богове в ежедневието им се изразявала в това, че, ако те, като обикновени смъртни, успеели да запазят подкрепата и патронажа на някое божество за себе си, силата им била подпомагана и увеличавана. Тази увеличена сила щяла да позволила по-велики изяви на собствената им сила, което пък би им осигурило по-висока оценка от околните, повече любов и преклонение и така те щели да имат по-пълноценен живот. Тази система със сигурност би имала своите предимства за отделната личност, но както ще разгледаме в следващата глава, тя е слаба по отношение на изграждането на отхранваща система за семействата.

ii. Потенциални въздействия на убеждението, че човекът притежава дарена безсмъртност (Модел 2)

Нека разгледаме втората система, при която човек смята, че неговият вроден източник на живот идва от Бога. Обърнете внимание на следното:

Тази система формира основата на всички религии, които се придържат към вярването, че душата е безсмъртна, или вярват, че способността за изпълнение и постижение произхожда от човека. Тази система предлага ползи за човека с това, че му се гарантира патронаж от един много мощен източник. Тя също допуска концепцията за оценяване

и благодарност за дадения живот. Тя също осигурява чувство на отговорност към някой, който е много по-могъщ от нас.

Но съществуват значителни отрицателни въздействия върху отношенията и ценностните системи при този модел. Първо, поради това, че съсредоточава източника на сила в отделната личност, тя е естествено уязвима за системата основана на одобрение поради изпълнение⁹, по подобен начин както е при Модел 1. Когато животът е гледан през очилата на безсмъртието, ще бъде напълно естествено да се търси достъп до отношенията с Бога, чрез замисления от Него стандарт, за да се спечели Неговото одобрение чрез изяви на „добри дела“ и постижения за реализиране на пълноценен живот. Постигането на одобрение от Бога, чрез добри дела се разкрива, отчасти или напълно, във всички световни религии.¹⁰

Тази система на изпълнението може също да формира основата на конкуренция, свързана с това кой служи най-добре на Бога – своеобразна битка за това кой е най-достоеен за Божието благословение. Можем ясно да видим това в сблъсъка между християнството и исляма, който цели да покаже коя религия е по-добра. Виждаме го и в дебати между християнските църкви, когато се спори кой е истинският защитник на вярата; обесивното желание да се покажеш ортодоксален и да докажеш, че останалите са еретици. Този момент е една от най-големите слабости на религиите, които поддържат възгледа, че човекът е безсмъртен и Бог е на неговата страна. Понеже на този модел на живота се гледа като на

9 Това означава, че сме одобрявани само, когато действаме според определените очаквания на онези, от които очакваме одобрение.

10 Макар че намерението на някои църкви е да избегнат религиозни системи основани на дела или дори споменаването на това в същинските им вярвания, концепциите за безсмъртието ще съблазнят мнозина към несъзнателно търсене на одобрение от Бога, чрез едно държание, което е според приетите църковни стандарти. Дори църкви, които не изповядват, че вярват във иманентното безсмъртие на личността, могат да бъдат повлияни от тези принципи чрез продължително взаимодействие с много църкви и култури, възприели тази концепция.

даден от едно по-велико същество, на което трябва да се подчиняваш, преобладаващият акцент е контролът. Контролът в организираната религия е най-големият проблем за противопоставящите се маси. Такива системи са демонстрирали някои от най-жестоките престъпления срещу човечеството, в стремежа им да контролират и наложат това, което вярват, че е правилно в усилията им да спечелят благоволенieto на Бога и да наложат Неговите закони. Милиони хора са загубили живота си заради убеждението на ревностни души, чиято цел била да угодят на техния бог или да го защитят.

Макар че въпросните проблеми са по-сложни от това, което току що описах, валидна е идеята, че ако дадена личност вярва, че има (или е добила) живот/сила в себе си, тогава е изключително трудно да се избегне необходимостта от добиване на достойнство и ценност, чрез изявата на тази сила или този живот. Може да си казваме, че стойността и отношенията ни са от Бога, но силата във нас ще определи естеството на това отношение и качеството на стойността. Накратко, вярването, че човечеството има самовъзникнал източник на живот, или е надарено с източник на живот от някакъв външен благодетел, в крайна сметка ще повлияе по един изключително отрицателен начин на интимните отношения. Съблазняващите „свободи“ на автономността докарва хората до изолация и механизми за контрол, които са в пълно противоречие с вродените зависимости на интимните отношения.

iii. Потенциални въздействия на убеждението, че човекът е смъртен (Модел 3)

Приемането на вярата, че човекът е смъртен, което означава, че той няма живот от самосебе си, създава непосредствена нужда от добиване на постоянен приток на живот, който е извън нас. Животът може да бъде добиван само чрез отношение; едно постоянно отношение, което не може никога да бъде нарушено.

Най-големият потенциален недостатък на тази система е, че сте напълно и постоянно зависим от някой друг за живот. Но този потенциален недостатък всъщност може да бъде огромен плюс при условие, че този някой е много любящ, добронамерен и търпелив, а личността, която получава живота всъщност няма нищо против да се подчинява на тази личност. Ако една такава система може да успее, тогава фокусът на получателя на живот е върху поддържането на подчинени интимни отношения с животодателя. Ако една личност развие естество на подчинени интимни отношения, това естество може да бъде възпроизведено в другите, които са под нейно влияние и грижа, и тогава може да се поддържа силна мрежа от интимни отношения.

Акцентът при тази система е върху подчиняването на личността, която ни предава живота и върху поддържането на близост с тази личност, заедно с висока степен на уважение към авторитета на тази личност.

iv. Обобщение

Нека обобщим и сравним тези три системи във връзка с живота, отношенията и стойността; и да видим коя е най-добрата система за изграждане на силна семейна мрежа.

Източник на живот	Въздействие върху отношенията	Въздействие върху ценностната система
Модел 1 (Човекът е	Естество: Отношенията не са ангажиращи	1. Стойността идва отвътре.

божествен. Животът е самовъзникнал)	Цел: Отношенията са за подпомагане на личната сила Динамика: Всяко отношение е потенциална възможност или заплаха. Използвай или бъди използван, манипулирай или бъди манипулиран. Поддръжка: Отношенията се поддържат чрез сила при по-силните и чрез усмиряване при по-слабите.	2. Основава се на изява на сила, постижения и одобрение. 3. Равенството се определя, чрез сила. 4. Много трудно се признава грешка без това да принизи личната стойност
Модел 2 (Човекът е безсмъртен. Животът е дарен, но е себепритежаван под ръководството или контрола на дарителя)	Естество: Човешките отношения не са ангажиращи. Божествените отношения са много важни. Цел: Отношенията са за подпомагане на дарената сила и за себеугаждане и угаждане на дарителя. Динамика: Всяко отношение е потенциална възможност или заплаха за личните отношения с Божеството и затова са уязвими на това „да използват или да бъдат използвани, да манипулират или да бъдат манипулирани.“ Поддръжка: Качеството на отношенията с божественото постоянно	1. Стойността идва от външния животодател и отвътре 2. Постоянна нужда от доказване на стойността, пред самия себе си, пред останалите и пред животодателя. 3. Равенството се определя от силата и постиженията на Аза и животодателя. 4. Трудно е да се признае грешката без намаляване на личната стойност.

	се сравняват и измерват.	
Модел 3 (Човекът е смъртен. Животът се приема от дарителя постоянно, момент след момент)	Естество: Отношенията са жизнено важни Цел: Отношенията са канал на живота и благословение. Динамика: Всяко отношение е възможност да се служи на другите и да се получи благословение. Поддръжка: Отношението към живота се поддържа чрез подчиняване на живота даващия авторитет.	1. Стойността идва от животодаателя. 2. Стойността се основава на приемането от животодаателя. 3. Равенството се определя от отношенията с животодаателя. 4. По-лесно е да се признаят грешките тъй като в личните постижения не съществува стойност, а само задоволство.

Всяка система има своите силни и слаби страни, но трябва да се обърне внимание на това, че най-добрата система за създаване на любящи семейни отношения е в онзи възглед, при който отношенията са жизнено важни. Тя съдържа най-висок риск поради това, че всичко зависи от добронамереността на животодаателя, но притежава и най-голямата полза поради това, че най-много се съсредоточава във взаимоотношенията и не е подчинена на контрола и манипулацията, както при другите системи. В следващите глави ще разгледаме защо първият и вторият модел за система на живота са толкова доминиращи в нашия свят, но засега ще обърнем внимание на ползите за отношенията в третия модел. Ще започнем от това, което Библията казва за източника на живота и начина по който получаваме този живот.

3. Библейски възглед за източника на живота

Библията е абсолютно недвусмислена, когато говори за това от къде идва животът.

Кол. 1:16, 17 Защото в Него беше създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото – било престоли или господства, или началства, или власти – всичко беше създадено чрез Него и за Него; 17 и Той е преди всичко и всичко чрез Него се крепи.

Всичко което можем да видим или възприемем и дори нещата, които не можем да видим, са били създадени и сега са поддържани от Бога. Обърнете специално внимание на изказа в последното изречение. И всичко чрез Него се крепи. Текстът ни казва ясно, че силата на живота, идваща от Бога, крепи цялата вселена. Това показва ясно, че животът не ни е просто дарен като пакет, но протича към нас в един постоянен поток. Това твърдят и следните библейски текстове:

Пс. 36:9 Защото у Теб е изворът на живота, в Твоята светлина ще видим светлина.

Откр. 22:1 След това ми показва реката с водата на живота, блестяща като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнето.

Библията ни представя една картина на река, която изтича от трона на Бога. Тази река е жива река и всичко, което идва в контакт с нея, получава живот. Отново и отново този принцип е илюстриран в естествения свят, чрез факта, че повечето малки и големи градове оцеляват само поради това, че са разположени близо до река. Ако някога сте посещавали запустял регион, а след това преминете през местност, в която има река, установявате, че всички дървета растат по бреговете ѝ, или в близост до тях. Концепцията за живота е свързана с концепцията за реката.

Псалмистът Давид илюстрира това, когато казва:

Пс. 1:3 Той ще бъде като дърво, посадено при водни потоци, което дава плода си на времето си и чийто лист не повяхва; и всичко, което върши, ще преуспява.

Този принцип е илюстриран още веднъж в книгата на Езекиил:

Ез. 46:1-9 И ме върна при вратата на дома; и ето, вода извираше изпод прага на дома на изток — защото лицето на дома беше на изток. И водата течеше надолу изпод дясната страна на дома на юг от олтара... 6 И ми каза: Видя ли, сине човешки? И ме заведе и ме върна на брега на реката. 7 И когато се върнах, ето, на брега на реката имаше твърде много дървета от тази и от онази страна. 8 И ми каза: Тази вода изтича към източната област и слиза към равнината, и се влива в морето; и когато достигне морето, водата му ще оздравее. 9 И всички живи същества, които гъмжат, ще живеят навсякъде, където отиде двойната река, и рибата там ще бъде твърде много, твърде голямо множество риба, защото водата идва там и водата на морето ще оздравее. И където отиде реката, всичко ще живее.

Обърнете внимание на последната фраза – “И където отиде реката, всичко ще живее.” Животът е в речния поток. Концепцията за течащата река се състои в това, че водата се придвижва надолу от точката на своя източник по течението на реката до живите творения в една директна линия. Има една директна линия от източника до получателя и тя винаги е в движение. Водата не спира, тя тече постоянно. Библията добавя още към тази концепция:

Деян 17:24-28 Бог, който е направил света и всичко, което е в него, и тъй като е Господ на небето и на земята,... 26 Той е направил от една кръв всички човешки нации да живеят по цялото лице на земята, като е определил предварително назначени времена и граници на заселищата им; 27 за да търсят Бога, та дано биха Го напипали и намерили, макар и Той да не е далеч от всеки един от нас; 28 защото в Него живеем, движим се и съществуваме; както са казали и някои от вашите поети: „Защото дори Негов род сме.“

Обърнете внимание как е казано, че “в Него живеем, движим се и съществуваме.” Библията представя една различна илюстрация за това

как животът на Бога протича към нас. Тук виждаме един Бог, който е интимно ангажиран с живота ни. Павел започва с голямата картина, а след това свежда въпроса до личното интимно ниво:

1. Той е определил времената и мястото на всеки народ.
2. Не е далече от *всеки* един от нас.
3. ... и накрая Павел отива директно в сърцето на въпроса и казва, че *в Него* живеем и се движим и съществуваме.

Ако живеем *в Него* или живеем чрез един директен поток от Него, очевидно е, че ние не можем да живеем без Него. Библията казва:

Йоан 15:5 ...отделени от Мен, не можете да направите нищо.

Моля, разберете го. Това означава, че не можем да направим нищо без Него - физически, психически или духовно. Напълно и изцяло сме зависими от Бога за всичко, точно както малкото бебе зависи от своите родители. Забележете следните стихове:

1 Лет. 29:14 Защото всичко е от Теб и от Твоята ръка Ти даваме.

1 Кор. 4:7 Защото, кой те прави да се отличаваш от другиго? И какво имаш, което да не си получил? Но ако си го получил, защо се хвалиш, като че не си го получил?

До този момент се фокусирахме изцяло върху физическия живот. Но когато Библията казва, че всичко идва от Него, това означава, всичко духовно, психическо и физическо.

Обмислете следните библейски текстове:

Кол. 2:2, 3 За да се утешат сърцата им, като се свържат заедно в любов, за всички богатства на пълното проумяване, за познаването на тайната на Бога – Христос, в когото са скрити всичките съкровища на мъдростта и на познанието.

Изх. 31:1-5 И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Ето, Аз повиках по име Веселеил, сина на Урий, син на Ор, от юдовото племе, и го изпълних с Божия Дух, в мъдрост, в разум, в знание и във всякакво изкуство, за да измисля художествени изделия, да работи злато, сребро и бронз и да изсича камъни за влагане и да изрязва дърво за изработването на всякаква изкусна работа.

Библията разкрива Бог като източник на всяка мъдрост и всяко знание. Колосияни 2:2, 3 предизвиква концепцията, че като човешки същества можем да произведем мъдрост и знание. Цялата мъдрост и цялото знание идват от Бога. Пример за това ни е показан в Изход 31:1-5, където виждаме как Бог дава мъдрост, умение и майсторство на един човек.

А какво да кажем за концепцията за духовния живот? Ако се върнем на стиха, споменат по-рано от мен, Псалом 1:3:

Пс. 1:3 Той ще бъде като дърво, посадено при водни потоци, което дава плода си на времето си и чийто лист не повяхва; и всичко, което върши, ще преуспява.

Виждаме как той казва, че плодът на дървото зависи от водата, която тече до него.

Когато говори за плода, Библията казва:

Гал. 5:22, 23 А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, вярност, 23 кротост, себеобуздание; против такива няма закон.

Изводите от този текст са важни. Всички тези атрибути идват от притежаването на Божия Дух. Това просто означава, че без Духа на Бога не можем да имаме любов, радост, мир, търпение, благост и т. н. Един ден размишлявах за тази библейска истина, разхождайки се в парка край едно езеро. Беше спокойно и тихо. Изведнъж забелязах майка, люлееща дъщеря си на люлка. И двете заедно се смееха и очевидно се наслаждаваха една друга на компанията си. Любовта, която тази майка преживяваше към дъщеря си бе вдъхновена от Бога. Мисълта да бъде любяща, добра и нежна към дъщеря си не произхождаше от сърцето на майката, но от сърцето на Бога и беше дадена на тази майка, чрез потока

на живота, и тогава тя избираше да я изрази и тя стана майчина любов. Източникът на майчината любов идва от сърцето на Бога. Тази любов станала част от майката, защото тя откликнала на Божия Дух и я изразила.

Библията представя един възглед, който е в хармония с третия модел за източника на живота, който разгледахме в предходната глава. Ние сме изключително зависими от Бога за живот, всеки момент и всеки ден; не само за физическия живот, но и за менталния и духовния.

Красотата на тази библейска система е в това, че тя е жизнено важна за отношенията. Отношенията са централни за нейното оцеляване. В следващата глава, ще помислим за въпросите свързани с отношенията в един модел на протичащия живот, а в главата след нея, ще разсъждаваме по въпроса за стойността.

4. Свързване с Източника на живота и поддържане на отношенията

Както видяхме в предходната глава, Бог е източникът на целия живот и всеки, който има живот може да го притежава и поддържа, когато е в отношение с Бога. Важно е да се посочи, обаче, макар и да е очевидно, че не можем да търсим този живот, понеже това би означавало, че имаме някакъв живот или сила в себе си за инициирането на едно такова действие. Бог е инициаторът на живота и както ще видим, Библията извежда едно ръководство за поддържането на този живот.

а. Подчинение: Ключовият принцип

Способността да се поддържа притока на живота от източника на живота е просто въпрос на подчинение. Ако желаем този живот, трябва да бъдем в подчинено състояние, за да можем да го получаваме. Ако желаем да имаме този живот, ние трябва да признаваме Бог за автора, а следователно и като върховната власт на живота.

Възниква въпросът, защо говорим за подчинението, когато става въпрос за получаването на живот? Това е изключително важен въпрос. Подчинението предполага едно действие на волята; необходимо е да се направи избор. Защо изборът е важен? Защото Божието царство е царство на любовта.

1 Йоан 4:7, 8 Възлюбени, да се любим един друг, защото любовта е от Бога; и всеки, който люби, е роден от Бога и познава Бога. 8 Който не люби, не познава Бога, защото Бог е любов.

Бог е любов и тъй като Бог е любов и движи нещата в царството Си с любов, любовта може да съществува само при наличието на избор; избор да се приеме или да се отхвърли Бог. Отхвърлянето на Бога разбира се е смърт, защото Бог е единственият, който притежава живот в Себе Си и единственият, който може да дава живот.

1 Тим. 6:15, 16 ...Блаженият и единствен Владетел, Цар на царете и Господар на господарите, 16 който единствен притежава безсмъртие, обитавайки в непристъпна светлина, когото никой човек не е виждал, нито може да види, на когото да бъде чест и вечна власт. Амин.

Но без тази сила на избора, любовта не може да съществува. При това положение животът е роботизиран и автоматизиран. Затова виждаме, че животът може да бъде получен само чрез подчинение на волята в любов към животодаателя. Трябва да има близко и интимно отношение, при което получателят на живота намира чиста радост и щастие в подчинението на властта на животодаателя. Някой веднага може да възрази като каже, че има много хора, които не вярват в Бог, но все още са живи. Това е добър въпрос, върху който ще разсъждаваме в деветата глава.

Така че ключовата идея, която представям е, че подчинението на властта на животодаателя е ключов въпрос.

б. Христос: Жизнено важен пример за подчинението

Щом като подчинението е така жизнено необходимо, за Бог като източник на живота е важно да ни осигури пример, или примери за начина по който работи този процес на подчинението. Вселената се нуждае от демонстрация за това как да живее в подчинено състояние, как да приема този живот и как да се отнася към източника на живота. Примерът за едно такова подчинение би станал връхната точка на царството, основано на убеждението за единствения източник на живота, който живот протича към всички живи творения.

Бог е предоставил този пример в лицето на Своя Син. Божият Син осигурява божественият пример за едно подчинение от любов на властта на източника на живота. Забележете думите на Исус, Синът на Бога, когато говори за Своите отношения с Отец:

Йоан 5:19 Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът.

Йоан 5:30 Аз не мога да върша нищо от Себе Си; както чувам, така и съдя; и съдът Ми е справедлив, защото не търся Моята воля, а волята на Отца, който Ме е пратил.

Йоан 8:29 И Този, който Ме е пратил, е с Мен; не Ме е оставил сам, защото Аз винаги върша онова, което на Него Му е угодно.

Йоан 14:5, 6 Тома Му каза: Господи, не знаем къде отиваш, а как можем да знаем пътя? 6 Исус му каза: Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен.

Животът на Исус, Синът на Бога, демонстрира пред вселената критично важния пример за подчинението на Бога. Когато гледаме отношението на Исус към Отец, намираме ключа за това как животът може да бъде получаван и поддържан в любящи и интимни отношения. По тази причина, отношенията между Отец и Сина, така както са разкрити в Библията, са най-критичният елемент за оцеляването на

Божие царство. Без този пример на Исус, Божият Син, бихме загубили най-важната следа в търсенето на това как да живеем в подчинени отношения към Бога. Ето защо Исус е Пътят към Отец. Ето защо Исус е нашият пример във всичко.

Важно е да се отбележи, че това, което Исус дошъл да демонстрира, е било израз на онова, което е съществувало винаги. Синът на Бога винаги е действал в отношения на любящо подчинение на Отец, защото казва “Аз винаги върша това, което Му е угодно” – винаги е било така и винаги трябва да бъде така, за да може да имаме божествен пример за това как да живеем в любящо подчинение спрямо източника на живота във вселената.

в. Вторични примери за подчинение

і. Отношенията „съпруг-съпруга“ (Пространствен пример)

Необходимо е да си зададем въпроса: По какъв начин принципът на подчинението е бил разкриван на човешкото семейство, преди Христос лично да дойде и да го демонстрира? Това е въпрос от изключителна важност. Ако принципът за любящите отношения към властта, която дава живота, е толкова важен, тогава той трябва да е бил разкрит при произхода на човешката цивилизация. И действително е бил разкрит.

Забелязахме, че отношението на Божия Син към Отец е критично важно за демонстриране на един библейски модел за източника на живота, при който животът протича от един източник към всички живи творения.

Единственото разумно положение би било, ако това отношение бъде изобразено, още при произхода на човешкото съществуване, така че принципът на подчинението да може да се съблюдава и в човешките отношения. Ето какво ни казва Библията:

Римл. 1:19, 20 Понеже това, което е възможно да се знае за Бога е изявено в тях [човечеството], защото Бог им го изяви.
20 Понеже от създанието на света това, което е невидимо у

Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение.

Библията ни казва, че атрибутите на Божеството са били разкрити при сътворението и това е било изявено в тях – хората, които са били сътворени. Не сме оставени в съмнение относно това къде са били разкрити тези атрибути.

Бит. 1:26, 27 И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие! И нека владеят над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всички пълзящи, които пълзят по земята. 27 И Бог създаде човека по Своя образ, по Божия образ го създаде; мъжки и женски пол ги създаде.

Ако погледнем отблизо този пасаж на Библията, виждаме, че Бог казва „да направим“ човека по „Нашия образ“ и по Наше подобие. Ако погледнем към това, което е било сътворено, виждаме, че са създадени два индивида. Това показва, че личностите, които са представени с думата “Наше” са Отец и Синът. Нека разгледаме по-отблизо естеството на това отношение.

1 Кор. 11:3 Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог.

Тук Библията говори за принципа на водачеството. Библейската концепция за главата или водачеството има очевидният смисъл за лидерството, по отношение на което ние често чуваме фразата “отговорността за това е на еди кой си човек“. Идеята е, че тази отговорност също и започва от там. Това е точката на източника от където нещо започва или протича. Забележете употребата на думата глава (главен) в Битие 2:10:

Бит. 2:10 И от Едем изтичаше река да напоява градината, и оттам се разклоняваше и ставаше на четири главни реки.

Виждаме паралел между водачеството на Отец към Сина и водачеството на мъжа към жената. Ето един ключов елемент на образа, за който говори Бит. 1:26. Ролята на жената е кардинална за целия семеен процес, точно както ролята на Христос е централна за цялата вселена. В

домашната среда, интимните, подчинени отношения на съпругата към съпруга, изобразяват интимното отношение на подчинение на Сина към Отец, което запазва приемането на източника на живота в цялата вселена.

Бог планирал принципът на протичащия живот да бъде демонстриран в отношението на съпруга и съпругата, чрез начина по който човешките същества са дошли в съществуване; и от тази точка нататък. Адам дал „семеето“ или живота на Ева, която отхранвала това семе в утробата си, а след това родила дете. Този трансфер от източник към подчиняващ се агент, който отхранва и развива това семе, е отражение на оригиналните отношения на Отец и Сина. Забележете:

Евр. 1:2 в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите.

Еф. 3:9 и да осветлявам всички относно настояничеството на тайната, която от векове е била скрита у Бога, който създаде всичко чрез Исус Христос.

Йоан 1:1-3 В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало.

Библията ни казва, че Бог е направил всичко чрез Своя Син. По същия начин, Адам иницирал популацията на човешката раса, чрез Ева. Това е демонстрация за начина по който протича живота.

Изключително важно е да се разбере, че процесът на живота трябва да протича през подчиняващ се агент като пример за всички онези, които получават живот по силата на този процес. Ако животът бе даден на вселената без подчиняващ се агент, вселената не би имала жизнен пример за това как да приеме и да остане свързана с източника на живота.

Отношенията на семейството са най-основополагащият пример, който можем да открием в пространствената и материалната ни среда, за това как да се свързваме с източника на живота. Той отразява най-точно великия изначален пример за действието на източника и подчинението. Но Бог осигурил и други примери, които показват как действа този принцип.

ii. Дървото на живота (Пространствен пример)

Бог насадил дърво в средата на градината, наречено дървото на живота.

Бит. 2:9 И ГОСПОД Бог направи да расте от земята всяко дърво, което е красиво на глед и добро за храна, както и дървото на живота сред градината, и дървото на познаване на доброто и злото.

Това дърво било още един материален и пространствен пример за зависимостта на човечеството от нещо, което било извън него, за да получава живот. Адам и Ева е трябвало да ядат това дърво, за да живеят. Ако Адам и Ева престанели да идват при дървото и да ядат от плода му, щели да умрат. Това дърво не съдържало вроден живот, който да дава на Адам и Ева, то било символ, поставен от Бога в градината, за да им напомня за това, че те били напълно зависими за получаването на живот извън себе си. Този принцип е отразен също (макар и в по-малка степен) и в концепцията за пълноценното хранене. Нуждата от храна за продължаването на живота дава израз на реалността, че животът не е вроден в човешката раса. Всеки път, когато се храним, би трябвало да си спомним тази истина.

iii. Системата на реката (Пространствен пример)

По-рано споменахме за примера с реката, която тече от трона на Бога към вселената. Този принцип отново бил отразен в сътворяването на речната система, която тръгвала от Едемската градина.

Бит. 2:10-14 И от Едем изтичаше река да напоява градината, и оттам се разклоняваше и ставаше на четири главни реки. 11 Името на едната е Фисон; тя е, която обикаля цялата евилатска земя, където има злато. 12 И златото на онази земя е добро; там има и бделионова смола и ониксов камък. 13 Името на втората река е Гион; тя е, която обикаля цялата хуска земя. 14 Името на третата река е Тигър; тя е, която тече на изток от Асирия. А четвъртата река е Ефрат.

Нищо не може да живее дълго без вода. Речната система описана в Битие 2-ра глава била още едно видимо средство, напомнящо, че животът идва от едно място (източник) и протича към всичко наоколо. Никой не може да построи малък или голям град в пустиня; всички процъфтяващи градове, малки или големи, трябва да бъдат близо до река или да им бъде доставяна такава. Необходимо е да се подчиним на изискването да бъдем там където тече реката, ако желаем да имаме живот. Не можем да живеем далече от реката.

iv. Съботата (Времеви пример)

Бог предоставил не само пространствени и материални примери за начина по който се получава и поддържа живота по отношение на пространството, но направил също и един паметник във времето на това.

Бит. 2:3 И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почива от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил.

Съботата е един от най-критичните примери за връзка с източника на живот, тъй като тя съдържа самата почивка на Божия Син в лоното на Неговия Отец и следователно целият принцип на подчинение може да се реализира само в Духа, който идва при нас в събота. Така че не само Божията почивка е пример за нас чрез демонстрацията на Тяхното почиване, а почивката на която Те се радват, ни се дава чрез Святия Дух, за да можем да влезем в истинска почивка. Обърнете внимание на аспектите на съботата, които се намират тук:

Изм. 20:8-11 Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си работи, а седмият ден е събота на ГОСПОДА, твоя Бог. Да не вършиш в него никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът ти, който е вътре в портите ти; защото в шест дни ГОСПОД направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почива. Затова ГОСПОД благослови съботния ден и го освети.

Божият народ получил заповед да помни източника на живота, който бил създал всичко и те е трябвало да си почиват докато правят това. Помнете, че човекът няма живот в себе си и е напълно зависим от Бога.

Влизането в Божията почивка е една решимост на волята да се покори на властта на източника на живота.

Съботният паметник ни напомня не само за първоначалния акт на сътворението, но и за продължителното осигуряване на живот, което ни се дава.

Откр. 14:6, 7 И видях друг ангел да лети сред небето, който имаше вечното евангелие, за да го благовести на земните жители и на всяка нация и племе, и език, и народ. 7 И каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото часът на Неговия съд настана; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори!

Поклонението на Този, който е направил небето и земята, морето и водните извори е препратка към Изход 20:8-11. На гръцки думата “направи” създава усещане за събитие, което се е случило в миналото, но продължава в настоящето. Така че съботата възпоменава Божията продължаваща сила, която твори и поддържа творението Му. Друг пример за продължаващото осигуряване на живот се намира в следното:

Ез. 20:12 Също и съботите Си им дадох да бъдат знак между Мен и тях, за да познаят, че Аз, ГОСПОД, ги освещавам.

Думата освещавам може да означава почиствам или пазя. Божията сила е тази, която ни пази, почиства, обновява и поддържа.

И така, виждаме, че Бог е осигурил както едно преживяване във времето, така и паметник във времето за поддържане на жизненоважна и интимна връзка с източника на живота извън нас.

Едно внимателно проучване на записа на Битие разкрива, че единствените институции, които са дадени на човека преди грехопадението му, били бракът и съботата. И двете институции имали изключително важната задача да напомнят, че животът стига до нас посредством подчиняването на един източник на живот извън самите нас.

Накратко обсъдихме няколко аспекта, които разкриват жизненоважния характер на отношенията от библейска гледна точка. А сега искам да се отнесем към техния втори компонент – стойността.

5. Приемане на стойност чрез Източника на живота

а. Слава на децата са техните бащи

Сигурно гледката е била смайваща. Един млад готвач тича надолу по коридорите на болницата, избухнал в радост и викащ на всички, които можели да го чуят: “Момче е, момче е!”

Така мама описва реакцията на татко в деня на раждането ми. Има нещо изключително дълбоко в това малко и иначе незначително събитие. Знам, че идването ми на света е било силно желано от баща ми и че раждането ми му е донесло радост. Съзнаването на това, заедно с продължилите в последствие събития, е съставило тъканта на моето себевъзприемане и значимост в света, в който живея. Още доказателства за това се намират в няколко стари черно бели снимки, които грижливо съхранявам. На първата снимка, баща ми ме държи в ръцете си, когато бях на три седмици.

Има нещо доста елементарно в тази снимка; нещо съществено и задоволително. От този човек е дошло семето на живота ми. От човешка гледна точка, източникът на живота ми е дошъл от баща ми и между нас съществува една необяснима връзка, отиваща много по-дълбоко от всяко друго отношение, което имам на земята, по отношение на това кой съм аз.

Преди известно време попаднах на уебсайт, който по някакъв начин улавяше чувството за връзката с баща ми. Сайтът се казва “Imissmydad.com” (Липсва ми баща ми). На този сайт бяха публикувани

стотици изявления на хора, които са изгубили бащите си и се опитваха да преодолеят невъзможността вече да общуват с тях. Ето някои примери:

Ноел пише:

Скъпи татко, аз днес съм на 30, а ти не си тук – няма прегръдка, няма целувка, няма пожелание за рождения ден тази година. Няма усмивка, няма радостно повдигане на веждите и изпяване на песен в моя чест. Не мога да повярвам, че времето е минало, не мога да повярвам, че те няма. Обичам те; винаги съм те обичала и винаги ще те обичам.

Пол пише:

Татко, липсваш ми всеки ден и искам само да можем да си поговорим отново. Когато те загубих започнах да се питам кой съм и къде отивам. Мога ли да бъда таткото, който беше ти? Ти беше най-добрият и бих искал само да беше поживял по-дълго, за да видиш, какви неща съм постигнал и да участвах в тази моя радост. Мина една година и все още се улавям как искам да взема телефона и да ти звънна. Обичам те.

Майкъл пише:

Татко, беше тихо днес в деня на благодарността, когато те няма около нас. Усещам една празнота в себе си и знам, че всички останали усещаха същото. Минаха 4 месеца, но се усеща сякаш е било по-дълго.

Принцесата на татко пише:

Здрасти тате, надявам се, че се гордееш с мен! Аз наистина съм щастлива и нещата вървят добре в живота. Работата е малко поглъщаща, но предполагам, че това трябва да се очаква щом съм се записала. Мисля, че върша всичко правилно и се надявам, че одобряваш това. Липсваш ми. Обичам те винаги, Принцесата.

Анонимен:

Толкова много ми липсваш Папасан. Искам да говоря с теб, да чуя гласа ти, и да ти кажа как са децата. Минаха едва 6 седмици, но някои дни ми се сториха като вечност... Защо не можах

докторите да направят повече, защо не ти казвах всеки ден, че те обичам толкова много. Някой да ми помогне в това време на нужда!!!!!!!!!!!!

Нарушаването на връзката баща-син при мнозина се развива като истинска травма, която се преживява при смъртта на бащата. Отново и отново се разкрива значението на това да се знае, че бащата одобрява детето си, както и желанието на детето да разкаже на баща си какво се е случило в живота му и как се чувства.

Това преживяване е изразено в Писанието чрез следния библейски пасаж:

Пр. 17:6 Синовете на синовете са венецът на старците и славата на синовете са техните бащи.

Ключовата свързваща дума относно децата и техните бащи е *слава*. Нека разгледаме по-отблизо начина по който Библията използва тази дума на други места, за да добием усещане за нейния смисъл

Ер. 9:23, 24 Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, 24 а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД.

Думата слава, която е използвана тук обозначава красота, прелест, скъпоценни камъни; може също да обозначава нещо за което се хвалиш. В един пряк смисъл думата слава символизира стойност.

Лесно бихме могли да прочетем горния пасаж и по следния начин: “Мъдрият да не се *чувства ценен* заради мъдростта си, силният да не се *чувства ценен* заради силата си, нито богатият да се *чувства ценен* заради богатствата си; Но нека този, който *се чувства ценен*, да се *чувства ценен* с това, че разбира и познава Мен, че съм Господ, който упражнява нежна загриженост, правосъдие и правда на земята. Защото в това се наслаждавам,” казва Господ.

Ето това е мъдростта на Притчи 17:6; стойността на едно дете е обвързана със сърцето на неговия баща. Защо това е така? Бащата представя източника на живота и установява жизнено важния библейски принцип на стойността чрез отношенията с произхода. Земният баща е образ и символ на небесния Баща.

Когато се замислим, че всичката любов и целия живот идват от Бога, няма да е прекалено трудно да се разбере, че земните ни бащи са канали на благословение, които позволяват на Божията любов да бъде излята в сърцата ни; да се развие усещането за смисъла и целта на живота ни. Това е основната цел на един баща, не просто да предаде физическия живот, но също и да предаде емоционалния и духовния живот, като просто е там заради децата си и им осигурява регулярно напомняне за това колко важни са те за него.

6. Моят Възлюбен Син

Бог демонстрирал този фундаментален принцип за стойността, идваща чрез външен източник на живот, посредством събитията по време на кръщението на Исус, когато Христос бил тук на земята.

Мат. 3:16, 17 И като се кръсти, Исус веднага излезе от водата; и ето, отвориха Му се небесата и видя Божия Дух, че слизаше като гълъб и се спускаше на Него; 17 и ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.

Контекстът на това събитие е от голямо значение. Исус е на път да започне делото на живота Си като Месия. Той щял се срещне с голямо противопоставяне, да си навлече много врагове и да получи много отрицателни доклади за Себе Си и за делото Си, а най-накрая щял да бъде осмиван и подиграван докато умира на един кръст, виждайки малко доказателство, че делото Му е имало някакъв смисъл. Нещо повече, веднага след Неговото кръщение, Исус щял да се срещне лице в лице с големия обвинител и измамник - Сатана, който щял да се опита да обърка Исус във връзка с това кой в действителност бил Той. Той се опитал да накара Исус да се *чувства ценен* чрез мъдростта и мощта Си, подбуждайки Го да превърне камъните на хлябове и да извърши чудеса, за да докаже Своята идентичност. В светлината на всичко това, Отец

дошъл с едно напомняне за това къде се намира стойността на Христос и от къде е дошла.

„Този е Моят възлюбен Син в Когото благоволя“

Това твърдение и единствено то, било основата на способността на Христос да се изправи срещу едно такова голямо противопоставяне и срещу омразата. Чувството Му за стойност не било положено в Самия Него и в това, което притежавал, нито в това, което можел да постигне. То изцяло се основавало на отношенията Му с Онзи, който Му бил дал живот. Обърнете внимание на това:

Мат. 4:4 А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“

Това е основата на библейското царство; стойността идва от онзи, който ти е дал живот. Това означава, че животът (физическият живот) и стойността (емоционален и духовен живот) не са зависими от това, което притежаваме или е вродено в нас, но от източника на живота с който сме в интимна връзка.

Преживяването на Исус при кръщението, подчертава критичната роля на канала на благословието, който е отворен за тези, които са в интимни отношения с източника на живота във вселената, наричан наш небесен Баща.

в. Благословието

В предходната глава открихме, че отношенията на съпруга и съпругата изобразяват отношенията на Отец и Сина. В този образ е включен и изключително важният процес на благославянето. Библейският принцип на водачеството е всъщност едно отваряне на вратата за благословието. Обърнете внимание на този важен библейски пасаж:

1 Кор. 11:3 Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог.

Тук виждаме един канал на благословието, който тръгва от Отец, протича към Сина и от Сина към съпруга и съпругата.¹¹ Точно както Божият Син се нуждае от благословието на Своя Баща, така и една съпруга се нуждае от благословието на нейния съпруг. Ще говорим за този въпрос по-подробно, но засега е достатъчно да кажем, че не съм срещал съпруга, която е в близки отношения със своя съпруг без това да е насърчавано и подсилвано от неговата нежност и от това, че той я цени. Питал съм много дами, доколко важно е за тях да бъдат утвърждавани и насърчавани от своите съпрузи. Не съм срещал нито една, която да не е искала или да не е оценявала това.

Важно е също, потокът на благословието да бъде предаван и на децата. Както споменах по-рано, славата на децата е бащата. Изключително важно е децата да знаят, че бащите им ги обичат и са доволни от тях

Размишлявах за тази концепция един ден и си мислех за това как мога да благословя най-големия си син. Търсех подходящата възможност да му кажа колко специален е той за мен. По това време той беше на седем години и ние обсъждахме някои обикновени неща, когато разговорът стигна до там, че да мога да кажа на сина си колко много го обичам. Казах, “Синко, на земята няма никой по-специален за мен от теб, като изключим разбира се твоята майка.” “Ти си много специално момче и аз наистина много се гордея с теб.” Синът ми грейна от радост. Имаше нещо животворно в това, което споделих със сина си. Това заздравя отношенията ни и ни направи по-близки. То също ми позволи да действам в полза на моя небесен Баща и да говоря думите, които Той желае да каже на моя син, както и на всяко дете. Благославянето е една прекрасна привилегия. Този принцип може да бъде разширен (макар и не с такава сила, както при родния баща) към дядото и бабата, роднините, а също и

11 Каналът на благословието на водачеството има смисъл само в един модел за източника на живота, при който животът протича от един източник. Влиянието на други модели за източника на живота правят този текст да звучи като господство и контрол. Ще говорим за това подробно в следващите глави.

пасторите. Една личност на власт и с положение може да ни донесе благословение.

Един следобед в църквата поканих всички деца да излязат отпред за специална молитва. Поставях ръката си на рамото на всяко дете и изговарях името му, казвайки нещо такова: “Небесни Татко, благодаря ти за Стивън, ти си този, който го е създал и затова той е специален. Искаме той да знае, че като църква го обичаме и ще се молим за него, да знае, че ти ще го благословиш с дарби и таланти, за да бъде един силен Божи човек и важна част от нашето общество.” Направих това с всички деца, поотделно, пред църквата – защото те го заслужаваха.

На следващия ден, една от майките ме потърси по телефона развълнувано. Тя каза: “Пасторе, дъщеря ми дойде при мен тази сутрин и ми каза: ‘Мамо, аз съм специална’ а аз отговорих, ‘Защо мислиш така скъпа?’ а дъщеря ми ми каза ‘Защото пасторът каза така.’” Каква чест е да посадиш това семе в полза на тази млада дама, това Божие дете. Толкова е чудно да се засаждат семената на емоционалния и духовния живот в онези, които са под твоята грижа и влияние.

Ето как Исус действал тук на земята. Изпълнен с усещането за благословието на Отец, Той бил направен способен да благославя онези в Неговия кръг на влияние:

Марк 10:13-16 Тогава доведоха при Него дечица, за да се докосне до тях; а учениците им се скараха. Но Исус, като видя това, възнегодува и им каза: Оставете дечицата да дойдат при Мен и не ги спирайте; защото на такива е Божието царство. Истина ви казвам: който не приеме Божието царство като дете, той никак няма да влезе в него. И Той ги прегърна и ги благослови, като положи ръцете Си на тях.

Учениците не разбрали значимостта на приемането и благославянето на децата. Те били под влиянието на един различен модел за източника на живота, както ще разгледаме по-късно. Но Исус прегърнал децата и ги благословил. Каква красива картина на Божията любов. Исус ни показва какъв е Бог и го демонстрира като прегръща децата и им предава емоционален и духовен живот и им придава по-силно усещане за цел и смисъл.

Силата на благословието не може да бъде надценена. Имаме една силна история в Библията, във връзка с това колко значимо е благословието на бащата, или най-малкото, колко значимо е било то в по-ранни времена.

Бит. 27:38 И Исав каза на баща си: Само едно благословение ли имаш, татко мой? Благослови и мен, и мен, татко мой! И Исав плака с висок глас.

Може да прочетете контекста на тази история в Битие 27-ма глава, но идеята, която трябва да съзрем е, че Исав копнее да чуе думите на благословение от своя баща. За него това било толкова важно, че се разплакал при мисълта, че няма да го получи.

Фактите в библейската рамка за източника на живота са, че приемането и подхранването на благословието е най-важният процес на обществото. Той е от централно значение за изграждането на здрава съкровищница на семейните спомени и за чувството на принадлежност.

В следващите две глави ще разгледаме необходимите фактори, които позволяват ефективното протичане на това благословение и защитните мерки, които са били взети за запазването на този канал на благословието.

6. Развиване на Източника на живота – принципи на семето и отхранването

а. Жизнено важната женска роля на отхранващо подчинение

Движихме се с висока скорост надолу по автострадата. Контракциите на съпругата ми, Лорел, бяха станали доста регулярни. Не искахме да бъдем забавяни и затова се движехме със скорост към болницата. Беше толкова ново и вълнуващо; скоро щяхме да имаме първото си дете. Заизкачвахме се нагоре към родилното отделение, а

сестрата ни хвърли един поглед и каза: “Вие сте прекалено щастливи, трябва да се поразходите малко”. Е, това проби дупка в барабана ни. Върнахме се четиридесет и пет минути по-късно и сега Лорел вече не се смееше. Още тридесет минути и стигнахме точно в средата на работата. Мда, няма друга дума с която да се опише това – работа, яка работа. Опитвахме се да си припомним всички техники от пренаталните часове, но беше трудно да се съсредоточиш. Тези контракции връхлетяваха като тежкотоварен влак. Веднага след като преодолееш едната идва друга. Най-накрая, след около единадесет часа, получихме Майкъл - първородният ни син.

Аз съм толкова благодарен за двамата ми сина (да, минахме отново през всичко това!), които моята съпруга ми даде и разбира се, не бих могъл да постигна това без нея. В образа на божествения модел, произходът на живота минава от мен към съпругата ми, която след това отхрани това семе и го разви в едно красиво дете. Разбира се, когато казвам, че тя направи това имам предвид, че Бог ѝ е дал всичко необходимо, за да може да отхрани това мое семе до степента то да стане човешки живот.

Можем да наблюдаваме Божията мъдрост в генетичния процес на човешкия живот – самият ключ за развиването на едно хармонично семейство, общество и народ. Физическият процес на човешкото творение разкрива една дълбока духовна истина по отношение на разбирането ни за източника на живота, отношенията и стойността.

Източникът на животворния процес започва при бащата, но отхранването и развитието на живота се осъществява в майката. Този физически процес отразява духовната реалност на славата на децата. Семето на стойността на детето е директно свързано с неговия баща, но това семе може да бъде отхранено и развито само чрез примера на подчинение на съпругата към нейния съпруг, заедно с любящата ѝ грижа към деца ѝ.

Необходимо е за малко да се отдалечим от този въпрос, за който ще говорим повече по-нататък, но отчасти ще бъде засегнат и тук. Мнозина биха възразили, че животът на детето идва наравно и от майката и от бащата (запомнете тази дума равенство, на която скоро ще се върнем

отново). Ето тук библейският запис за произхода на човешката раса става особено важен. Това е последователността на събитията:

1. Бог направил Адам от пръста и му вдъхнал живот.	Бит. 2:7 „И ГОСПОД Бог образува човека от пръст от земята и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание, и човекът стана жива душа.“
2. Бог поставя Адам в градината.	Бит. 2:15 „И ГОСПОД Бог взе човека и го засели в Едемската градина, за да я обработва и да я пази.“
3. Бог предупреждава Адам относно дървото за познаване на доброто и злото.	Бит. 2:16, 17 „И ГОСПОД Бог заповяда на човека и каза: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, 17 но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.“
4. Бог заявява, че не е добре Адам да бъде сам.	Бит. 2:18 „И ГОСПОД Бог каза: Не е добре човекът да бъде сам; ще му създам помощник, като негово съответствие.“
5. Бог създава всички животни от земята и ги довежда при Адам, за да им даде имена.	Бит. 2:19 „И ГОСПОД Бог образува от земята всички полски животни и всички небесни птици и ги доведе при човека, за да види как ще ги нарече; и с каквото име назовеше човекът всяко живо същество, това име му остана.“
6. Адам дава име на всяко животно и в този процес осъзнава, че е сам.	Бит. 2:20 „Така човекът даде имена на всеки вид добитък, на небесните птици и на всички полски животни. Но помощник, съответен на Адам, не се намери.“
7. Бог приспива Адам, взема едно живо ребро от страната му и оформя от него жена, която след това довежда при Адам	Бит. 2:21, 22 „Тогава ГОСПОД Бог даде на човека дълбок сън и той заспа; и взе едно от ребрата му и изпълни мястото му с плът. 22 И ГОСПОД Бог създаде жена от реброто, което взе от човека, и я доведе при човека.“

Изключително важно е да се проследи тази последователност. Забелязваме няколко важни момента:

1. Адам приема живот директно от Бога.
2. На Адам е дадено занимание (поставен е в градината).
3. Адам е обучен относно неговата среда (инструктиран е относно дървото за познаване на доброто и злото)
4. Адам бил поставен като глава на творението и благославя живите творения като дава имена на всички тях.
5. Адам усеща, че нещо липсва; няма кой да оцени неговите мисли радости и планове.
6. Бог взема живот (живото ребро) от Адам и от него оформя Ева, и след това я довежда при него.
7. След това той я нарича жена, което означава, че е взета от мъжа

Материалният живот на Ева произхожда от Адам – целият ѝ ДНК материал е дошъл от него. Защо този факт е важен? Подчертава се, че по някаква причина Бог е направил мъжа точка на източника, началното място; главата на човешката река, която протича напред и размножава. Самото име на жената означава – взета от мъжа.

Целият този процес разкрива, че Бог е замислил мъжът да бъде признат за източник както физически, така и духовно.

А сега да обърнем внимание на критично важната позиция на женската роля. Точно тук трябва да повторим нещо, което беше казано в 4-та глава:

Изключително важно е да се разбере, че процесът на живота трябва да протича през подчиняващ се агент като пример за всички онези, които получават живот по силата на този процес. Ако животът бе даден на вселената без подчиняващ се агент, вселената не би

имала жизнен пример за това как да приеме и да остане свързана с източника на живота.

За да може да работи един модел на източник на живота със зависимостта, при който животът протича от една ресурсна точка, се изисква пример за това как да останем свързани с източника на живота. Жената играе тази критично важна роля и без нея, цялата система пропада

Уважаващото подчинение на съпругата към нейния съпруг е това, което го утвърждава като определен човешки източник на живот в семейството. Казвам определен, заради това, че Бог е действителният източник на живота, но Той го е канализирал, чрез позицията на съпруга и бащата. Това първоначално се осъществява като му се дава физическото семе за иницирането на физически живот, а също и духовно семе, което е отразено в благославянето и чувството за стойност, което Библията нарича „славата на децата.”

Но свързването с този определен източник на живота може да бъде демонстриран пред децата само чрез съпругата. Нейното уважаващо подчинение е пътят на живота и той показва с голяма сила на децата ѝ как трябва да се отнасят към своя баща, и, че трябва да очакват от него благословение и защита.

Тъй като съпругата играе най-критичната роля при изграждането на тази система, един мъдър съпруг ще я цени изключително много и ще я хвали, и ще прави всичко, което е по силите му, за да я благослови и да направи живота ѝ радостен. С това си действие, той превръща подчинението към него в радост и в нещо желано. Както ще изучаваме по-късно, неуспехът му в това ще унищожи цялото му царство, защото само съпругата може да установи властта на съпруга; и независимо от всичко, което притежава, без това той е нищо и не може да даде нищо.

б. Дефиниране на равенството

Наскоро попаднах на следното изявление в новините и си помислих „Е, какъв по-добър начин да се представи въпроса за мъжкото и женското равенство“:

По-умни ли са жените от мъжете? Тенденциите при вписването в Колеж предполагат точно това.

Броят на бакалавърските степени спечелени от жени е скочил със 70 процента – в сравнение с 5 процента при мъжете - между 1975 и 2001 г. В 16 страни по света, оценките при дипломиране на лицата от женски пол надвишават тези при мъжете, докато степените спечелени от мъже надвишават тези на жените само в шест индустриализирани държави.¹²

Не се изисква много, за да се разбере, че на тази планета се провежда битка между половете. Навсякъде се издигат гласове, които сравняват мъжете и жените по отношение на тяхната способност да извършват различни неща. Тези които желаят да наведат разговора в определена посока трябва само да намекнат, че единият пол вероятно е по-добър от другия. Ще разгледаме някои от причините за продължението на тази битка в главата свързана с произхода на моделите за вродения източник на живот, но за момента искам да разгледам първите отношения между мъжа и жената, описани в Библията, за да видим какво ни говори това за равенството.

Когато погледнем към последната част на Битие 2-ра глава, забелязваме следния стих:

Бит. 2:20 Така човекът даде имена на всеки вид добитък, на небесните птици и на всички полски животни. Но помощник, съответен на Адам, не се намери.

Когато Адам именувал всички животни, забелязал, че всяко мъжко си има женско. Това е доказателство за факта, че Бог благословил животните в Битие 1:22 като казал плодете се и се размножават.

Забелязваме че на Адам не му е липсвало нещо по отношение на градинарската му професия, не му е липсвало нещо по отношение на позицията му като глава на земното творение. Той не е срещнал

¹² www.MTV.com

трудности при именуването на животните, което разкрива притежаването на един доста висок интелект. Също така, той бил в контакт с Бога и получавал инструкция за своята среда и това, което се изисквало от него. Адам бил ангажиран с всичко това преди сътворяването на Ева. По отношение на неговата позиция, интелект, професия и отношението му с Бога, на него не му е липсвало нищо. Единственото нещо, което му липсвало било някой, който да може да общува с него и да го разбира в неговата среда. Библията говори за такъв, който му е съотносител. Това което му е липсвало, било компанията. Неговата липса била в сферата на отношенията.

Сътворяването на Ева за посрещането на тази нужда от отношения определя естеството на тяхното равенство и равенството по принцип. Въпреки че Адам е можел да общува с животните на едни много дълбоки нива от нас днес, тази комуникация не го е задоволявала, защото никое от животните в действителност не го е разбирало, нито е разбирало начина по който той усеща нещата. Прекрасното нещо при Ева било капацитетът ѝ да разбира Адам като отношения. Да оценява радостите му, възбудите му, да схваща въпросите пред които се изправя и да го подкрепя в решенията му.

Сътворяването на Ева дефинира естеството на човешкото равенство. То ни говори, че равенството е на основа отношения и че точно това е равенството, което би трябвало да търси човечеството. Ако сравняваме Адам и Ева по това, което притежават по рождение, както бихме направили, когато възприемем един от останалите модели за източника на живота, тогава мъжете и жените са принудени да участват в тази битка за сравняване на половете. Започваме да обръщаме внимание на това кой е бил създаден пръв, кой е по-силен, кой е по-красив и кой е бил проектиран най-съвършено. Ако мислим само по този начин, унищожаваме първоначалното намерение за сътворяването на Ева.

Когато Адам бил сътворен, той получил наследство от своя небесен Баща. Имал обширно и реално имение, красив дом, превъзходна професия и перспективи за кариера. Бил много интелигентен, много силен и разбира се изключително красив. Когато Ева била сътворена, тя унаследила всичко това, ставайки негова съпруга и взела името му.

Бит. 5:2 Създаде ги мъжки и женски пол, благослови ги и ги нарече човек в деня, когато бяха създадени.

Казва се, че Бог ги е нарекъл Адам (думата човек в оригинал). Тя взела името му и цялото богатство, предимства, и нещата, които Адам притежавал станали нейни по силата на отношенията. Тя не ги спечелила и не доказала, че е достойна за това да му бъде равна, чрез собствените й способности – всичко, което притежавала дошло от Адам, така че е абсолютно безсмислено да се мисли по този начин. Позволявайки си да гледаме на Ева като на една, която е дошла от Адам и такава, на която е било дадено всичко притежавано от него, и, която е получила ум, с който да може да го оцени и разбере, ни дава истинската основа за това да знаем как да осъществяваме отношения и по какъв начин да ги виждаме като равни.

Равенството в отношенията не се отнася за силата, контрола и предимствата, а за способността да разбираш и познаваш другия. Възприемането на женската идентичност по такъв начин е единственият вариант за дефиниране на равенството на основата на отношенията. Жената е ключът за царството на отношенията.

Следователно, признаването на тази мъжка семенна/водаческа идентичност и женската отхранваща/подчинена идентичност, които отразяват образа на небесния Баща и Син, са жизнено важен ключ за изграждането на една съкровищница на семейните спомени върху силна и хармонична система на отношенията.

7. Произход на моделите за вроден източник на живот

а. Дървото на познанието

Във 2-ра глава разгледахме три различни модела за източник на живота, които показват, че повечето хора в света са възприели модела за вродения

източник на живот в единия или другия вариант. Само като едно кратко припомняне на това, ще представим още веднъж трите модела:

Модел 1	Модел 2	Модел 3
Човекът има вроден източник на живот (божественият), който произхожда от самия него	На човекът е даден източник на живот от Бога (божественият), който той притежава в себе си	Човекът получава живот чрез отношение с Бога (божественият) извън себе си
ЧОВЕКЪТ Е БОЖЕСТВЕН	ЧОВЕКЪТ Е БЕЗСМЪРТЕН	ЧОВЕКЪТ Е СМЪРТЕН

В тази глава ще разгледаме произхода на моделите за независим източник на живот от библейска гледна точка. Ще си спомните, че в 3-та глава идентифицирахме Модел 3 като такъв, който отразява учението на Библията, а също и като най-благоприятен за изграждането на силна система на отношенията, защото само в този модел отношенията са истински значими. Всеки човек е напълно зависим от ресурсната точка на живот, която се постига единствено чрез отношения.

А сега нека се спрем на историята в Библията, от където са дошли моделите за вродения източник на живот. Ще си спомните, че в последната ни глава, Бог казал на Адам да не яде от дървото за познаване на доброто и злото.

Бит. 2:16, 16 И ГОСПОД Бог заповяда на човека и каза: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, 17 но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.

Може да зададем въпроса, защо Бог позволил съществуването на едно такова дърво в красивата и съвършена градина? Защо Бог е позволил един символ на смъртта да съществува и да бъде достъпен за Адам и Ева? Когато си припомним, че Бог е любов, (1 Йоан 4:7,8) ще знаем, че

единственият начин по който любовта може да съществува е като осигури възможност за избор, който е срещу Бога. Ако Адам и Ева нямали възможността да избират срещу Бога, тогава те действително не биха могли да преживяват любов. Това е така, защото любовта е активен избор на волята да бъдем верни и истинни към онзи, който твърдим че обичаме. Дървото на познанието е било символ на избора.

С подчиняването на заповедта “да не ядете от дървото за познаване на доброто и злото,” Адам и Ева действали според доброволното си покоряване на живота, произтичащ от Божия трон; (Откр. 22:1), така те поддържали отношението си с него. Изборът да ядат от дървото означавал, че те повече няма да се подчиняват на Бога; разтрогват отношенията, а с нарушаването на отношенията животът щял да престане да протича и те щели да умрат – да престанат да съществуват. Целият процес бил много прост.

б. Произход на змията

Ако преминем от 2-ра към 3-та глава на Битие, откриваме една поредица от трагични събития, които хвърлят света в греха и смъртта:

Бит. 3:1-6 А змията беше най-хитра от всички полски животни, които ГОСПОД Бог беше създал. И тя каза на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината? Жената каза на змията: От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и да не се докоснете до него, за да не умрете. А змията каза на жената: Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото. И жената видя, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, и взе от плода му и яде, даде и на мъжа си да яде с нея, и той също яде.

Историята представя една змия, която изглежда има дарбата на речта. След това виждаме Ева, която стои сама пред забраненото дърво. Би било хубаво, ако имаше малко повече история за това как са се случили тези две неща, но Библията не ни казва. Коя е змията? Библията ни казва ясно това в книгата Откровение:

Откр. 12:9 И беше хвърлен големият змей, старовременната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него.

Старата змия е дяволът или Сатана и той е измамник. Сатана успява някак си да се представи или да се престори, че е змия, която говори на Ева. Друг въпрос, който е трябва да зададем е: от къде е дошъл Сатана? Щом Бог е създал всичко, това означава ли, че Бог е създал Сатана? Това са важни въпроси, на които трябва да отговорим, ако искаме да стигнем до дъното на това от къде са произлезли моделите за вроден източник на живот.

Ез. 28:14, 15, 17 Ти беше херувим помазан, за да закриляш; и Аз те поставих там; ти беше на Божия свят хълм, ходеше сред огнени камъни. Ти беше съвършен в пътищата си от деня, когато беше създаден, докато се намери беззаконието в теб.... Сърцето ти се надигна заради красотата ти, ти поквари мъдростта си заради блясъка си и Аз те хвърлих на земята, изложих те пред царете, за да те гледат.

Ис. 14:12-14 Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който тъпчеше народите! А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север, ще се изкача над висотата на облаците, ще бъде подобен на Всевишния!

Сатана, който преди това бил наричан Луцифер, бил помазан херувим, който пребивавал на святата Божия планина. Той бил най-висшият ангел в небето. Стоял до Бога в небето. Библията казва: “ти беше съвършен в пътищата си от деня, когато беше създаден.” Това показва, че Бог създал Луцифер съвършен. Но след това се казва, че в него се намерило нечестие или грях/зло. Какво е това нечестие, което се е намерило в Луцифер?

Казано ни е, че сърцето на Луцифер се надигнало, поради неговата красота и прелест. Важно е да се помни, че в царство на Бога, само Той има власт да дава живот; всяко друго интелигентно същество може да има този живот само чрез отношения на покорство към Бога. Луцифер имал ясения пример на Божия Син относно това как трябва да се отнасяме към

Отец. Синът на Бога не се хвалил със Своите способности, слава и прелест; Той мълчаливо уповавал на Своя Баща и си почивал в Неговата любов и благословение, и изпълнявал вярно Неговите заповеди.

Йоан 5:30 Аз не мога да върша нищо от Себе Си; както чувам, така и съдя; и съдът Ми е справедлив, защото не търся Моята воля, а волята на Отца, който Ме е пратил.

Йоан 8:29 И Този, който Ме е пратил, е с Мен; не Ме е оставил сам, защото Аз винаги върша онова, което на Него Му е угодно.

Мат. 26:39 И като отиде малко напред, падна на лицето Си и се молеше, казвайки: Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти искаш.

в. Отхвърляне на мъдростта

Но Луцифер развратил своята мъдрост заради прелестта си. Истината е, че ролята на Божия Син като божествен агент на подчинението е истинската мъдрост на Бога. Библията дори ни казва следното:

1 Кор. 1:24 но за самите призвани — и юдеи, и гърци — Христос, Божия сила и Божия мъдрост.

Силата на Бога идва при нас чрез примера на Божия Син и това е мъдростта. Притчи представя това така:

Пр. 9:10 Страхът от ГОСПОДА е начало на мъдростта и познаването на Светия е разум.

Страхът означава да се подчиниш, да уважаваш, да вземеш на сериозно. Истинското познание за подчинението на Христос към Отец е вярното разбиране и то донася живот. Когато отказва да следва примера на Божия Син, Луцифер отхвърлил мъдростта на Бога; обръщайки гръб на Христос, той откъснал себе си от единственото средство, чрез което можел да знае как да се свързва с източника на живота. В този смисъл, Христос е реалното дърво на живота, на което онова в градината било само канал. Но Луцифер не искал да следва божествения пример на Божия Син; той избрал да яде от „дървото за познаване на доброто и

злото.” Искал да има същата роля както Отец. Отец не се подчинявал на никого, Той не бил под ничия власт; имал пълния контрол, а Луцифер искал точно това. Тази амбиция била богохулство и действително щяла да отвори вселената към познаването на злото.

Преследвайки амбицията да бъде като Бога, той изгубил от поглед факта, че всичко, което притежавал, идвало от Бога. Забравил също така, че в отказа му да се подчини на източника на живота, той отхвърлял средството за намиране на собствената си стойност. Както казахме в 4-та глава: “Славата на децата са техните бащи.” Отец създал Луцифер, чрез Христос и затова той бил син на Бога по сътворение. Луцифер забравил този много важен принцип:

Ер. 9:23, 24 Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД.

Луцифер се опитвал да намери слава в своята прелест, вместо в познанието за Бога и в Неговото благословение. С отхвърлянето на Христос и неговия пример, Луцифер забравил, че всичко в края на краищата идва от Отец. Той започнал да вярва, че всичко, което е получил, той притежавал от самосебе си. Ето ги семената от познанието на злото.

г. Защо Сатана е оставен да живее

Един въпрос, който трябва да бъде зададен е: Ако целият живот идва от Бога, а Луцифер е отхвърлил средството за добиване на този живот, защо той не е умрял? Защо не е престанал да съществува веднага? Първо, тъй като Луцифер бил създаден от Бога, той бил един от Неговите сътворени синове. Бог се отнесъл с дълготърпение към Луцифер, докато той се борил с решението дали да отхвърли напълно Божия авторитет или не. Както учи Библията:

2 Петр. 3:9 Господ не забавя това, което е обещал, както някои смятат това за забавяне, а дълго ни търпи; понеже не иска да погинат някои, а всички да дойдат на покаяние.

Второ, ако Луцифер загине изведнъж без да се позволи на идеите му да се развият, в сърцата на другите ангели би останало съмнение дали Луцифер не е бил прав. Луцифер предизвикал системата на Божието управление; предизвикал закона Му и поставил под въпрос нуждата от властта на Божия Син над ангелите. Луцифер защитавал идеята, че те били достатъчно интелигентни, за да се ръководят сами, без нуждата от водителството на примера на божествения подчиняващ се агент. Виждаме доказателство за едно такова подкопаване на ролята на Божия Син в следните библийски пасаж:

Йоан 5:23 за да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, който Го е пратил.

Фил. 2:5-6 Имайте в себе си същия стремеж на ума, който беше и в Христос Исус; който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва да държи като плячка равенството с Бога.

1 Йоан 2:23 Всеки, който отрича Сина, няма и Отца; а който изповядва Сина, има и Отца.

Както казахме, Луцифер не е искал да приеме властта на Божия Син. Той не искал да Го почита, така както почитал Отец и отказал да гледа на Него като на равен. По времето, когато тези съмнения изпълвали ума на Луцифер, той убедил една трета от ангелите, че е прав, и, че имал по-добра идея за ръководство на вселената.

Откр. 12:3, 4 И друго знамение се яви на небето: и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главата му – седем корони. И опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята.

Тук ни се казва, че змеят, или змията, повлякла една трета от небесните звезди. Звездите са израз на Божиите деца, а това, че те били от небето означава, че това са ангелите.

Йов 38:7 Когато звездите на зората пееха заедно и всичките Божи синове възкликаваха от радост?

На Луцифер трябвало да се даде време да развие идеите си, така че вселената да може да определи коя е най-добрата система. Това бил единственият начин интелигентните умове да се справят с предложенията на Луцифер. Много пъти бихме желали просто да приемем това, което казва Бог и да оставим нещата така, но както всички знаем, почти във всеки случай трябва за себе си да научим каква е заблудата или истината по даден въпрос.

Затова Бог допуснал Луцифер да развие идеите си до степента, в която вярвал, че може да вземе контрол над вселената. Неговото намерение било да унищожи Божия Син, защото Той бил единственият истински пример за божествено подчинение към източника на живота на Отец. Ако успеел да премахне Христос, той би могъл да премахне основата на властта на Отец и да срине цялата система. От къде знаем, че Луцифер, който сега е Сатана, е искал да унищожи Христос? Когато Исус говорил с фарисеите, Той направил следното разкриващо твърдение:

Йоан 8:44 Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща.

От самото начало Сатана е имал мисли на убийство към Христос. Желанието на фарисеите да убият Исус било просто едно ехо на това, което Сатана искал през цялото време. Там, в самото начало, никой от ангелите не знаел в действителност какво е имало в сърцето на Луцифер, но когато Бог позволил на Своя Син да дойде на тази земя и да умре, желанията на Сатана били разкрити напълно. И така, войната започнала.

Откр. 12:7 И стана война на небето: Михаил и неговите ангели воюваха против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели.

Името Михаил означава “Един, който е като Бога;” това е друго име на Божия Син.¹³ Както заявихме по-рано, във Фил. 2:6, Христос бил в образа

13 Има няколко текста, които показват, че Михаил е Христос. 1 Сол. 4:16 казва, че Господ ще слезе с вик, при глас на архангел. Божият вик е гласът на архангела. В Даниил 10:21 за Михаил се говори като за Князът на Даниил. Единственият княз, който ние имаме като

на Бога или „Един, който е като Бога” – “но не счете за ограбване това да бъде равен на Бога”.

Тъй като Сатана продължавал да налага възгледите си и искал да завземе контрола, той е трябвало да бъде премахнат от небето.

Откр. 12:8 но те не надвиха и не се намери място за тях на небето.

В тази война, всеки ангел трябвало да избере на коя страна ще бъде. Както казахме, една трета от ангелите последвали Сатана. Той трябва да е бил доста убедителен, за да завлече толкова ангели след себе си.

д. Сътворението на човечеството осигурява отговори за ангелите

Докато се случвало всичко това, Бог задвижвал нещата напред в Своя план във връзка със сътворението на земята. Сатана бил повдигнал въпроси относно позицията на Неговия Син, така че Бог планирал едно уникално и много специално творение, което щяло да спомогне за обясняването на отношенията между Него и Сина Му. След като създал цялата среда, риби, птици и животни, Бог казал на Своя Син:

Бит. 1:26 И Бог каза: Да създадем човека*ⁿ³ по Нашия образ, по Наше подобие! И нека владеят над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всички пълзящи, които пълзят по земята.

Отношенията на съпругът и съпругата били образ на отношенията на Отец и Сина и щели да помогнат при отговарянето на повдигнатите от Сатана въпроси. Павел говори за това, когато казва:

човешки същества е Христос. Също така, думата ангел означава вестител, а Христос е върховен вестител на Отец. Затова думата ангел не се ограничава само за сътворени същества.

Римл. 1:19, 20 понеже това, което може да се знае за Бога е изявено в тях, [човечеството] защото Бог им го показва. 20 Защото от началото на творението на света, Неговите невидими атрибути се виждат ясно, разбираеми от нещата, които са създадени, а именно Неговата вечна сила и Божественост, така, че те са без извинение,

Павел заявява ясно, че атрибутите на Божеството могат да се видят в творението и мястото, което е най-очевидно е мястото, където Бог е казал „Да направим човека по Нашия образ.” Както заявихме по-рано, Ева е нашият ключов пример на земята за подчинение към определен източник на живот. Нейната роля била един жизнено важен израз на това, което е Божият Син за Отец. Това било също важен урок за ангелите в небето.

1 Кор. 11:7-10 Защото мъжът не трябва да си покрива главата, понеже е образ и слава на Бога, а жената е слава на мъжа. 8 Защото мъжът не е от жената, а жената — от мъжа. Защото не мъжът беше създаден за жената, а жената — за мъжа. Затова жената е длъжна да има на главата си белег на власт *заради ангелите.*

Подчинената роля на Ева към нейния съпруг било жизнено важна част от доказателството във войната срещу Сатана и принципите на неговото царство. Докато Адам и (особено) Ева съществували, тя щяла да бъде едно постоянно доказателствено напомняне за вселената относно принципите на подчинението към източника на живота. Сатана е трябвало някак си да стигне до нея.

Изглежда, че Бог позволил на Сатана да дойде на земята, но той можел да намери достъп към Адам и Ева само чрез дървото за познаване на доброто и злото. Бог не може да бъде обвиняван, че е допуснал това, и че е лишил Адам и Ева от възможността да изберат да Го следват. Това било една допълнителна възможност за Адам и Ева да покажат верността си към Бога и да Му останат покорни. Дотогава докато те избягвали онова дърво, нямало да има проблем.

е. Човечеството възприема системата за вродения източник на живот

И така, сега се връщаме към онази трагична поредица от събития, които внасят един алтернативен модел за система на живот. Спомняме си, че Сатана се надигнал поради своята хубост и прелест, така че възгледът му за живота бил, че това е нещо вродено; нещо, което възниква в теб самия. Обърнете внимание как Сатана представя тази концепция на Ева:

Бит. 3:1-6 А змията беше най-хитра от всички полски животни, които ГОСПОД Бог беше създал. И тя каза на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината? Жената каза на змията: От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и да не се докоснете до него, за да не умрете. А змията каза на жената: Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото. И жената видя, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, и взе от плода му и яде, даде и на мъжа си да яде с нея, и той също яде.

Сатана се придвижил директно към въпроса, който включва правото на избор – дървото за познаване на доброто и злото. След това пита “Наистина ли Бог казва, че не може да се яде от това дърво?” Това предизвиква очаквания отговор, че да се яде от дървото би означавало да се нарушат отношенията с Бога, а това щяло да причини смърт. Точно това искал Сатана, да каже тя, за да му даде възможност да въведе модела си за източника на живота с вродена сила. Той казал: “Никак няма да умрете.” Това твърдение е произходът на системата за вродения източник на живот. Сатана заявил ясно, че няма нужда да бъдеш в тесни отношения с Бога, за да продължиш да живееш. След това умело свързал входа към тази нова система с яденето на плода на дървото.

Всъщност, ако повярва, че със сигурност няма да умре, това би означавало, че е бог; понеже вярата, че притежава свой собствен източник на живот е в някаква степен признание за божественост.

Яденето от дървото трябвало да запечата това убеждение и да прехвърли Ева в новото царство. Новото убеждение трябвало да се потвърди чрез действие и за съжаление Ева предприела това действие. Библията показва, че Ева била подведена и измамена да предприеме това действие:

2 Кор. 11:3 Но се боя, да не би както змията измами Ева с хитростта си, така и вашите умове да се покварят и да отпаднат от простотата, която дължите на Христос.

Ева не осъзнавала, че с вземането на плода и с приемането на убеждението, че притежавала вътрешен източник на живот, не само разкъсала интимната си връзка с Бога, но сега отнасяла и семената на отхвърлянето към водачеството на своя съпруг. Ева била разкрила всичко, чрез съпруга си, но тази нова вяра, чрез змията щяла да промени радикално отношението ѝ към Адам. Вместо да бъде представител на Христовото подчинение към Неговия Отец, сега щяла да отрази Сатанинския бунт към небесния Баща. Сатана усещал, че вече е елиминирал принципа на подчинението, който отразявал Божието царство на земята.

Ако сега Ева успее да бъде средство за убеждаването на Адам, тогава определеният източник за човешкия живот щял да се инфектира от този модел за вродения източник на живот, отричащ ролята на Христос за Отец, и това, оттук нататък, щяло да подсигури, че всеки потомък на Адам ще се ражда с такъв ум.

Разбира се Адам веднага схванал ситуацията и разбрал накъде води всичко това. Чрез вземането и изядането на плода, Адам доброволно отхвърлил авторитета на Бога и сега омърсил потока на човешкия живот; утвърждавайки това, че всяко човешко същество щяло да бъде инфектирано от Сатанинското вярване, че животът е вроден и че няма нужда да сме зависим за него от когото и да било. Тук е същината на това, което имал предвид Павел, когато казал:

Римл. 5:12 Затова, както чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха – смъртта, и така смъртта премина във всичките хора, понеже всички съгрешиха;

Сега човешката раса загубила своите жизнено важни принципи на подчинението към източника на живота, протичащ от Бога. Малко по-късно ще разгледаме как Бог се е справил с тази трагедия, но в следващата глава, ще изследваме как се е променила ценностната система и как се е отразила на човешката раса.

8. Произход и влияние на ценностните системи основани на изпълнението

Нека обобщим накратко това, което разгледахме в 5-та и 6-та глава преди да продължим. В 5-та глава разгледахме факта, че стойността ни идва директно от този, който ни е дал живот. Първоначалната ресурсна точка е нашият Баща в небето. В 6-та глава видяхме, че животът протича чрез Неговия покорен Син, така че властта на Отец винаги е признавана от Сина, Който поставя примера за цялата вселена как се свързва с живота на Отец.

Видяхме също, че този небесен модел е възпроизведен на земята чрез отношенията на съпруга и съпругата. Подчинението на съпругата установява властта на нейния съпруг, който е определен Божии канал за източника на живота. Нейното подчинение също е жизнено важен пример за нейните деца, относно това как да останат свързани с канала на живота, протичащ чрез бащата. Тъй като бащата представя източника на живота, той е също и източник на семето на благословието и стойността. Притчи 17:6 отразява този факт, когато казва:

Пр. 17: 6 Синовете на синовете са венецът на старците и славата на синовете са техните бащи.

Разгледахме някои примери на деца, които копнеят за техните бащи, ето два от примерите още веднъж:

Пол пише:

Татко, липсваш ми всеки ден и искам само да можех да си поговорим отново. Когато те загубих започнах да се питам кой

съм аз и къде отивам. Мога ли да бъда таткото, който ти беше? Ти беше най-добрият и бих искал само да беше поживял по-дълго, за да видиш, какви неща съм постигнал и да участваш в тази моя радост. Мина една година и все още се улавям как искам да взема телефона и да ти звънна. Обичам те.

Принцесата на татко пише:

Здрасти тате, надявам се, че се гордееш с мен! Аз наистина съм щастлива и нещата вървят добре в живота. Работата е малко поглъщаща, но предполагам, че това трябва да се очаква като съм се записала. Мисля, че върша всичко правилно и се надявам, че одобряваш това. Липсваш ми. Обичам те винаги, Принцесата.

В примера на Пол виждаме, че загубата на баща му го е накарала да си задава въпроса, кой е той; отношението баща-дете повлиява по един директен начин чувството ни за идентичност. Виждаме също, че Пол желае неговият баща да види постиженията му, също както Принцесата на татко, която се надява и желае баща ѝ да одобри това, което тя прави. В една система на отношенията, постиженията не означават нищо без одобрението на бащата или настойника. Тъкмо признанието и одобрението на бащата правят постижението ценно, защото само един баща може да придаде стойност на нещо, след като той е източникът на живот за детето.

а. Произходът на малоценността

Когато Сатана отхвърлил своя небесен Баща като източник на живота и отхвърлил божествения пример за подчинение на Божия Син, той унищожил всяка концепция за стойност, чрез отношения. Понеже бил създаден от Бога, сърцето му все още копнеело Отец да го признае и да одобри усилията му, но в ума си бил утъпкал един път, според който източникът на живота произхожда от него самия и затова щял да си изфабрикува сам своята стойност. Постоянно щял да доказва на себе си, че е ценен. Силата на стремежа да се докаже се увеличавала от факта, че той никога повече нямало да разпознае Отец, когато казва: “Този е моят

възлюбен син, когото обичам.¹⁴” Така се родил цикълът на малоценността: Една постоянна битка между силното желание за одобрение от истинския източник на живота и отчаяния опит за запълване на този копнеж с лични постижения. Това поставя човек в позиция да се опитва постоянно да направи валидно своето съществуване. Видяхме нещо от тази борба в живота на У. Р. в 1-ва глава. Чуйте отново какво казва той преди да умре:

Помощ, страхувам се. О, изплашен съм! Не искам да загубя.

Страхувам се да говоря в клас . . . Трябва да впечатля останалите.
Трябва да се докажа.

Страх!! Направи го сам. . . Не можеш ли?

Не се спичай, давай напред, задобрявай.

“Трябва да се докажа, Трябва да впечатля останалите.” Това е директното наследство от отхвърлянето на Божията система за източника на живот, и вярата, че стойността идва от това, което постигаш. Накратко, Сатана е авторът на малоценността. Той е нейният източник и когато Адам и Ева отхвърлили Божията система на отношенията, те наследили тази малоценност, а след това я предали и на цялата човешка раса.

Сатанинското лекарство срещу малоценността е многото работа и гордостта, която следва от постигнатото. Ето защо няма почивка за нечестивия, както казва Библията, защото трябва да се изявяваш постоянно, да се доказваш, а след това да се наслаждаваш и да се хвалиш с постиженията си, с позицията си, с образованието си или с каквото и да е нещо, което намиращ за ценно, различно от директните отношения с небесния ти Баща. Никой не може да печели през цялото време. Никой не може да бъде на върха през цялото време и затова животът е поредица от кратки моменти на гордост и задоволство и дълги периоди на борба, и епизоди в които се чувстваш безполезен. Можем да видим действието на този цикъл по следния начин:

14 Матей 3:17

Светът е пълен с доказателства, че е възприел системата за вродения източник на живота, която води до малоценност. Всяка изминала минута в света ни днес се правят 37 опита за самоубийство¹⁵, 15 от тях понеже чувстват, че да си мъртъв е по-добре, отколкото жив, понеже не са успели да докажат своята стойност, на себе си и на останалите.

б. Влиянието на модела за вродения живот върху семейните отношения и структура

Изключително важно е да се разбере, че думите, които змията изговорила на Ева в градината променили радикално отношенията между Адам и Ева. В библейската система, Ева била получила всички съставки необходими за живота от Адам, а след това била оформена от Бог. Този факт създавал зависимост в отношенията на Ева към Адам. Вторият фактор, който трябва да се вземе под внимание, е, че ако Адам е планирал да има деца и да изгради семеен народ – той се е нуждаел от някой, който го разбира и можел да му осигури пример за послушание, който пример след това да бъде прехвърлен към децата му. Тогава това подчинение щяло да направи децата способни да получат благословието му и да им предаде семената на стойността. Адам не можел да изгради семейство на отношенията без Ева.

Думите на змията прекъснали чувството на зависимост у Ева. Когато повярвала лъжата „Никак няма да умрете“, тя повече не се нуждаела от канала за благословието, което протичало чрез него. Чувството на идентичност при Ева преминало от позицията на подчинение на Адам с равенство на основата на отношенията, към позиция, която била точно същата като на Адам. Вместо стойността да идва от Бога, по канала, тя вече идвала от самата нея. Всеки съвет на Адам, можел да се възприеме като атака на личния ѝ суверенитет и напомняне, че има нужда от помощ, вместо като мъдър съвет, който ѝ е предложен за нейна полза.

15 Филип Дей – *Игра на ума*

Трябва да помним, че тази концепция за вродения живот е лъжа на Сатана и Ева все още емоционално се нуждаела от благословието и водачеството на нейния съпруг. Конфликтът между мислите и чувствата ѝ щял да причини объркване между усещането ѝ за нуждата от Адам и убеждението за независимост от него; едно объркване, което е познато на много мъже днес, така нареченият синдром “махай се, ела тук”.

Друго влияние на лъжата върху отношенията е, че Адам сега загубил една личност, която можела да действа като ключ за получаване на неговото благословение. Ева повече нямало да има подчинена роля, но щяла да настоява за обсъждане на всяко решение и поддържане на правото да критикува всяко взето от Адам решение. Този пример на Ева щял да бъде наблюдаван внимателно от децата ѝ, и тогава Ева щяла да се бори с децата си, които щели да настояват за обсъждане на всяко нейно решение и щели да поддържат правото си да я критикуват.

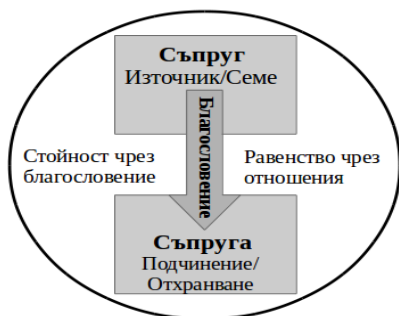
Когато децата наблюдават отношенията на родителите и ги оценяват подсъзнателно, те научават, че равенството означава позиция и

сила. Концепциите за зависимостта, подчинението и благословието са изкривявани, обърквани и обезсилвани; славата на децата е подкопавана.

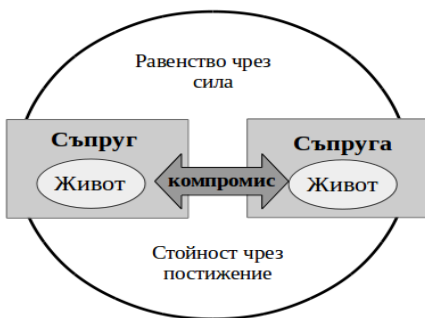
Друго повлияване на отношенията е, че, когато Адам послушал гласа на съпругата си и ял от плода на основата на нейните внушения, тя всъщност се превърнала в главата на новия световен ред. Точно както Адам бил видимата глава на Божия канал на благословието, така Ева станала главата на новото Сатанинско царство. Струва се да се отбележи, че в много религии и култури, на женския пол се гледа като на по-висше божество.¹⁶ Отговаряйки на внушението на Ева, Адам се лишил от своята ръководна позиция и я предал на Ева. Тъй като тази нова система се основава на видимата проява на сила, вместо на невидимото получаване на благословение, жената щяла да стане обект на поклонение и благоговение за мъжа в много отношения. Видимото благоговение може да се свърже с мъжката пристрастеност към порнографията, пристрастеност към формите на женския пол.

Но подобно на Ева, и Адам бил под влиянието на лъжата и все още имал емоционалната нужда от уважението на своята съпруга. Това благоговение в противовес на нуждата от нейното уважение може да докара мъжа до там, че да преминава през най-различни форми: от кротката роля на дете до агресивният, доминиращ и защитаващ се мъж.

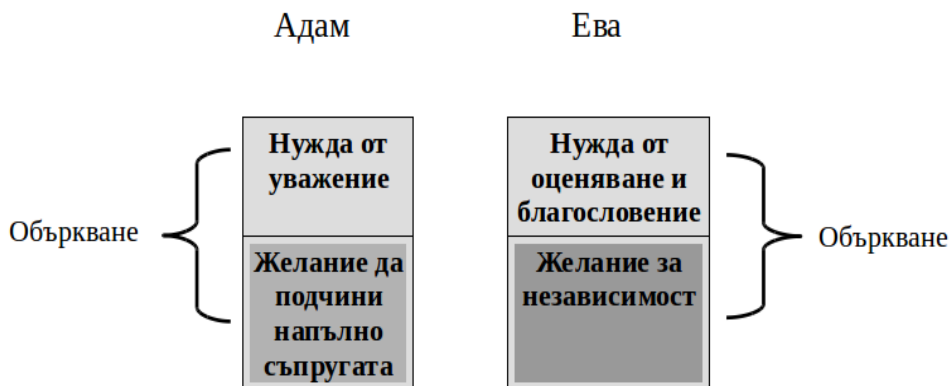
Структура на благословието

Структура на силата

16 За повече информация по този въпрос изследвайте култовете към Семирамис и Изида и поклонението на свещената жена.

Със загубата на стойност от неговия небесен Баща и загубата на уважение към от неговата съпруга, Адам е изключително уязвим да бъде твърде отбраняващ се, относно вземаните от него решения. Едно обикновено и полезно предложение от съпругата към нейния съпруг, който чувства нужда от уважение, би могло да отвори врата за Армагедон. От друга страна, мъж, който чувства нуждата да се подчинява на ръководството на съпругата си, може да разочарова съпругата си, понеже той винаги очаква тя да поема ръководството. Комбинацията от негативни преживявания, които възникват от това объркване, причинявано от лъжата, се виждат в трагедиите, случили се в човешката история. Тази така наречена обикновена малка лъжа за притежаването на живот в себе си е заличила принципите на Божието семейно царство и ако не е било Божието предвиждане на ситуацията, човешката раса щяла да се самоунищожи в това объркване, малоценност и борба за контрол.

Това объркване оставило и мъжете и жените с чувство за малоценност, уязвимост, гордост, желания за контрол и себичност. Смятам, че повечето хора могат да свидетелстват за този факт. Данните за депресията и самоубийството също подчертават тази идея.

Основната идея на тази глава е, че:

1. Една смяна на убеждението за това от къде идва живота променя радикално нашата идентичност.
2. Тази смяна на идентичността прекъсва жизнено важния канал на благословието, което донася стойност.
3. Тя също обръква дадените от Бога роли на мъжете като такива, които благославят/дават семето и жените като тези, които се подчиняват/които отхранват.

Накратко ще изследваме библейския запис за това каква роля е изиграла тази обръкана семейна структура в човешката история и какви семейни структури са се появили от тази система, но преди да направим това, трябва да обърнем внимание на Божия отговор към Адам и Ева, когато те влезли в Сатанинското царство.

9. Благословена вражда

а. Обхват на проблема

В глава 7-ма обсъждахме философията, която Адам и Ева възприемали, когато яли от онова дърво, а в предишната глава дискутирахме трагичната смес от емоции, която помогнала на Сатана да скалпи концепцията, че можем да живеем без Бог и да формираме сами идентичността си, чрез това, което постигаме. Скоро след като яли от плода, един облак на безполезност и вина бавно обгърнал умовете им и закрил любящите, щастливи и радостни отношения между Бог и човека. Проклятието на лъжата на Сатана било започнало своето коварно дело и за кратко, Адам и Ева били притиснати от чувства на вина и страх. Заедно със Сатана и неговите ангели, те извършили едно емоционално и ментално самоубийство. Загубили тяхната идентичност и стойност и каквото и да правили, нямало да могат да си ги върнат. Не можели да възстановят себе си в Божието благоволение. Били отстъпили на разстояние от канала на благословието и само Бог можел да ги свърже отново.

Чрез отстъпване от този канал на благословието, силите на разума при Адам и Ева не можели повече да се използват по един несебелюбив и обективен начин. Умовете им станали напълно в хармония със Сатана. Нямали способност да различават лъжите, които им били казани.

Сатана започнал да ги изпълва с фалшиви теории за Божия характер. Било казано също, че са лоши; че заслужават да умрат и, че са безполезни личности. Без благословието на Отец, те нямали средството, с което да се противопоставят на тези лъжи; нямали нищо към което да прибягнат, за да може да победят Сатана. Извън канала, ние сме напълно уязвими за Сатана и неговите лъжи.

Бог бил изправен пред една много сериозна дилема. Как да подходи към тях след като били послушали чужд глас? Сега всяка дума, изговорена от Бог щяла да се тълкува в лоша светлина. Адам и Ева знаели, че са виновни, но сега нямали сигурност и достойнство, за да приемат, че са сгрешили, с приемането на погрешни идеи за Бог, източника на живота и мъдростта. Контролирани от един дух на вина и несигурност, те станали предизвикателни. Загубили благословието на ясения разум.

Удивлявам се на Божията любов, изразена в Неговото търпение. Бог повикал Адам: “Къде си?”, не защото Той не знаел, но за да позволи на Адам да се изправи пред проблема. Къде е умът ти Адам? Какво се случи с твоята идентичност? Физическото винаги представя духовното и физическото скриване на Адам и Ева ясно показва ясно скриването, което се случвало и в умовете им. Те обгърнали себе си в заблуда и измама, за да не се изправят срещу истината, която изглеждала така страшна. Бог се опитвал да им помогне да диагностицират проблема, за да може да им донесе благословеното разрешение.

Адам отговорил на въпроса като казал на Бог, че е изплашен, защото бил гол. Тази изповед е интересна в светлината на Битие 2:25: “Човекът и жена му бяха голи и не се срамуваха.” Адам бил гол преди да яде от плода, но не се срамувал. Намекът, който виждаме в това е, че сега Адам е засрамен. Еврейската дума (бууш) означава също объркан, смутен и разочарован. Адам бил изпълнен с объркване, вина и разочарование.

Бил объркан относно това кой е и изпитвал вина за стореното от него. Бог поставил пръста си върху силата на Адамовата болка. “Кой ти каза, че си гол? Да не би да си ял от дървото, от което ти казах да не ядеш?” Бог не питал Адам: “Как знаеш, че си гол?” Той питал Адам: “Кой ти каза, че си гол?” Бог посочвал на Адам автора на казаните му лъжи. С други думи: “Кой те кара да бягаш от мен?” “Кой е застанал между теб и мен?”

Отношението към Адам било директно: “Яде ли от дървото, от което ти заповядах да не ядеш?” Това бил един обикновен въпрос, който изисквал простичък отговор: да или не. Сега, когато възприятието на Адам, за самия него и за Бога се променило, чрез лъжата за вродения живот, тези въпроси му изглеждали заплашителни и настъпателни. Първите думи на обвинение и предизвикателство се отронили от устата на човека:

“ЖЕНАТА, която ТИ ми даде,

ТЯ ми даде от дървото и аз ядох.”

Освен другите неща, в това обвинение виждаме, че каналът на отношенията между Адам и Ева бил напълно изкривен и разбит. При сътворението Ева била дадена като подходящ помощник, но сега е представена като водач и глава. Обрисувана е като някой, могъщ, а Адам като безпомощна жертва. Дори нещо по-лошо, Бог е представен като автор на цялата работа. Умът на Адам така се объркал, изкривил и заслепил, че неговото възстановяване трябвало да бъде от най-забележителен характер.

Как можела да се осигури възможност за Адам, за едно истинско оценяване на положението му, когато той загубил силата на обективното разсъждение? Бог е единственият източник на истинска мъдрост, а Адам се бил изключил от този източник. Лъжата за вродения източник на живот променила напълно контекста за вселената, в която живеел Адам. Неговите възприятия за себе си, за съпругата му и за Бог се променили радикално и чрез този фалш, Божиите думи щели постоянно да се разбират погрешно. Божията намеса сега изглеждала нападателна и доминираща; сега изглеждало, че един голям източник на живот казва на друг малък източник на живот как да действа и как да живее. Фактът, че

Божията сила очевидно била по-голяма от неговата, водел към страх, но това, че вярвал, че има своя собствена му донасяло гняв, враждебност и омраза. Библията разкрива ясно това:

Римл. 8:7 Защото стремежът на плътта е вражда против Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може.

Ер. 17:9 Сърцето е измамно повече от всичко и е безсилно; кой може да го познае?

Божии апели на обич, привързаност и съвет за връщане към отношенията на покорство и зависимост били изкривени в една картина на манипулация за спечелване на контрол и господство. Великият източник на всичко е бил разбиран абсолютно погрешно и фалшиво обвиняван от човечеството. От всичко това най-тъжни били думите на Еремия 17:9: Кой може да познае това сърце? Лъжата за вродения живот прави сърцето на човека съпротивляващо се на интимно отношение с Бога и сътворените същества. Плодът на тази лъжа е самотата. Това е изключително висока за плащане цена от същества, които били създадени за интимност и отношения. Това тъжно състояние е отразено по един удивителен начин в една песен от филм на име *Градът на ангелите*:

1-ви куплет

Да прекараш цялото си време в очакване

На този втори шанс

За една почивка, която ще те възстанови

Винаги има една причина

Да не се чувстваш достатъчно добре

И е трудно в края на деня

Нуждая се от отвличане на вниманието

О, красиво освобождение

От вените ми изтичат спомени
Нека бъда изпразнен
И безтегловен, и може би
Ще намеря някакъв мир тази вечер

2-ри куплет

Няма никакво значение
Когато избягваш за един последен път
По-лесно е да вярваш в тази сладка лудост, о,
Тази славна тъга, която ме доведе на коленете ми

Въпросът, който трябва да си зададем е: Как Бог би могъл да проникне отвъд тази лъжа? Как би могъл да общува с нас ефективно и да ни разкрие Своята любов и загрижеността си към нас, и да ни измъкне от тази ужасна лъжа?

6. Разрешението

Бог не би могъл да подходи към нас директно отвън; вместо това Той избрал да стане постоянно свързан с човешката раса, чрез Своя Син. Позволявайки на Своя Син да стане един от нас, Той би могъл отново да ни свърже с канала на благословението, за да продължи живота и потока на благословението, но също и да постави Себе Си в позиция на челно противопоставяне на тази лъжа. Лъжата обитава в естеството на човека и вземайки това естество върху Себе Си, Той можел да я победи и да я унищожи. Не било достатъчно Исус да се появи просто като човек и да демонстрира правилното отношение към Бога – това нямало да премахне лъжата за вродения източник на живот. Той трябвало да вземе на Себе Си бунтовното естество и да го унищожи в гроба. И затова Библията заявява:

Евр. 2:14 И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола,

Евр. 2:16, 17 Защото наистина Той не помогна на ангелите, а помогна на Авраамовото потомство. 17 Затова трябваше да стане във всичко като братята Си, за да бъде милостив и верен Първосвещеник пред Бога, за да извърши умилоствение за греховете на народа.

Римл. 8:32-34 Той, който не пощади Своя Собствен Син, а Го даде заради всички нас, как няма да ни подари заедно с Него и всичко? 33 Кой ще обвини Божиите избрани? Бог е, който ги оправдава! 34 Кой е онзи, който ще ги осъди? Христос Исус е, който умря, а още и беше възкресен от мъртвите, който е от дясната страна на Бога, и който се застъпва за нас.

Всички тези неща щели да бъдат осигурени чрез подаряването на Божия Син на света. Целият този процес бил очертан пред Адам и Ева в Битие 3:15:

Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата.

Този стих е толкова пълен с обещание и надежда. Бог казал, че щял да постави вражда между Сатана и жената; щял да направи това като позволи на Своя Син да стане един от нас и да възстанови канала на благословението. Този канал щял да позволи физическият живот да продължи да протича към нас, а така също и да насърчава влиянието на правилните мисли за Бога върху умовете ни. Това възстановяване на канала, в лицето на Божия Син, щяло да даде на човечеството съвест и избор. И двата потока на мисълта сега щели да протичат през човешката раса: единият, от първия Адам, който изразява лъжата на независимостта и води до смърт; другият от втория Адам, който насърчава послушанието и зависимостта, заедно с живот, който да ни осигури време да изберем коя страна ще последваме. Затова ни е казано:

1 Кор. 15:45 Така е и писано: "Първият човек, Адам, стана жива душа", последният Адам стана животворящ дух.

Римл. 5:17 Защото, ако чрез прегрешението на един смъртта царува чрез този един, то много повече тези, които получават изобилието на благодатта и на дара на правдата, ще царуват в живот чрез Единия, Исус Христос.

Било абсолютно разумно точно Синът на Бога да стане един от нас и да предизвика този независим дух, защото Синът е божествен израз на подчинението и послушанието. Цялата му идентичност и цел е свързана с този принцип и затова Той бил единственият, който можел да се ангажира с тази мисия.

Имаме много за какво да бъдем благодарни. Бог е поставил в сърцата ни едно желание да вършим правилното и да се противопоставим на злото, чрез Неговия Син. Помислете си за случаите, когато сте били изкушени да направите нещо погрешно и след това сте размислили допълнително за това и в резултат сте решили да не го извършвате. Това е бил дарът, който ви е дал Бог, враждата срещу злото. Няма значение дали вярвате в Бога или не, независимо от това, на вас все пак е даден този дар, чрез Исус. В Писанието ни е казано, че Бог прави дъжда да пада и над добрите и над злите.¹⁷ Помислете си колко пъти Сатана е поставял зла мисъл в ума на някого, за да ви причини нещо, или да отнеме притежанията ви, а враждата поставена в сърцето му от Бога го е насърчила да не го извършва. Разбира се, все още имаме избор да отхвърлим този подтик, да продължим напред и да извършим зло, но ако тази вражда не беше там, никой от нас не би бил способен да възпре злите мисли за вродения източник на живот, които са поставени в умовете ни.

Какъв удивителен Бог, който прави всичко това за нас! Ние, човешката раса, сме били напълно изгубени и поробени на живеенето според Сатанинските зли пътища. Били сме напълно отвъд възможността да си помогнем сами, обречени на мизерия и пълно унищожение. Но нашият нежен, небесен Баща не се съгласил да се откаже от нас. Той ни е дал най-скъпоценното, което имал – Своя Син. Исус завинаги ще бъде един от човешкото семейство, един

17 Матей 5:45

от нас. Това е жертва, която ще бъде централната тема за изучаване и размишление за остатъка от вечността.

Фактът, че човекът сега получил две семена в мисълта си, означавал, че щели да се появят два потока на човечеството; онези, които слушат гласа на Бога, така както са онагледени чрез Авел и Авраам и онези, които щели да откажат умоляващия в тях Дух на Христос, така както са онагледени в живота на Каин и Нимрод.

10. Развитие на двете системи за източника на живота

В пътешествието ни досега, изведохме принципите на противоположните системи за източник на живот и тяхното непосредствено влияние върху семейството. Ще си помните, че причината да обмисляме тези неща е с цел намирането на най-добър начин за изграждането на семейна съкровищница на спомените, която ще ни подкрепя емоционално и ще дава сили, на нас и децата ни, и ще ни пази от преживяването на многото трагедии, които виждаме в семействата в наши дни.

В тази глава ще разгледаме отблизо развитието на човешката раса, като резултат от нейния отговор към двата принципа на живот. Виждаме един първоначален пример в живота на Каин и Авел.¹⁸ Тези мъже добре онагледяват влиянието на двете идейни системи. Самоувереният дух¹⁹ на Каин го направил непостоянен, несигурен,

18 Битие 4 гл.

19 Дух, който отхвърля канала на Божието благословение

мрачен тиран-убиец,²⁰ докато Авел бил послушен и верен Божи служител.

Тези двама мъже са от първите поучителни примера, които откриваме в книгата Битие. Ще проследим тези примери чрез двете системи:

1. Божиите синове са онези, които признават връзката си с Бога и
2. Исполните (или преведено по-добре – хулиганите или тираните, които възприемат лъжата на Сатана, представена в Едемската градина.

а. Издигането на Тирана

Освен всичко друго, книгата Битие представлява една история на войната, която Сатана води срещу семейството и консолидирането на неговите принципи за вроден източник на живот. Трагедиите са много, а моментите на проблясък много малко, но записаната история е много поучителна, когато искаме да се учим за семейството.

Битие 4:19 показва първото голямо напускане на брака, отразяващ отношенията Баща и Син. Ламех си взел две съпруги. Включването на втора съпруга объркало процеса на канала на благословението и направило съпругите уязвими на съревнованието за чувствата на единствения им съпруг. Глава 6-та на Битие разкрива следващата главна тактика на Сатана за унищожаване семействата:

Бит. 6:2 Божиите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха.

Думата „син“ съдържа идеята за строител на семейното име. Следователно, синовете на Бога са били онези, които желаели да изградят

20 Битие 4:12. бежанец – непостоянен, клатушкащ се, клатещ се. Вагабонт – скитник, окайващ се, жалеещ, подиграващ се, презиращ.

Божие семейно царство и да разширят принципите на зависимия източник на живот и жизнено важния характер на благословението.

Човешките дъщери били възпитани в семейства, които живеели без принципа на подчинението и важността на благославянето. Сатана подлъгал Божиите синове да се женят за тези жени. Библията твърди, че тези жени били хубави, или красиви. Това би могло да бъде само по отношение на външността, защото родените от тях деца били тирани или хулигани.²¹ Намекът тук е, че дъщерите, на които им липсва благословението на Бога, чрез техните бащи, ще клонят към съсредоточаване върху външното себе-разкрояване, за да компенсират липсата на благословение.

За съжаление, Божиите синове не търсили вътрешната красота на отхранващата жена, която разбирала жизнената роля на покорното отхранване и щяла да сведе до децата си Божието благословение, чрез нейния съпруг. Съединяването на Божиите синове с несигурните човешки дъщери, превърнало техните семейства от ковачници на Божието семейно име в ковачници на Сатанинското царство. Понеже тези съпруги не били с покорен дух, в дома не съществувал пример за децата, от който да се учат как да се подчиняват и да получават благословение. Такива деца станали прочути мъже: т. е. мъже, които търсят сила, слава и почит, чрез дух на независимост.

Много скоро, ролята на подчиняващия се агент била напълно изгубена и благословението на Бога почти напълно прекъснало. И резултатът бил:

Бит. 6:5 И ГОСПОД видя, че се умножаваше злината на човека по земята и че всичките въображения на мислите на сърцето му бяха само зло цял ден.

Римл. 1:21-23 Защото познаха Бога, но нито Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, а се извратиха в своите мъдрувания и безумното им сърце се помрачи. Като се

21 Нефилим: хулиган или тиран: исполини, великан. Еврейски речник на Стронг - 5303

представяха за мъдри, те глупееха, и размениха славата на нетленния Бог с образ, подобен на смъртен човек, на птици, на четирикраки и на пълзящи гадина.

За период от малко над 1500 години, благославящата структура на човешкото семейство буквално била заличена. Образът на отношенията Баща - Син, който трябвало да бъде отразен в отношенията съпруг - съпруга, бил заместен с въображаемите безсмислици на вродената сила и поклонението на тази „вродена сила“ в природата. Съединяването на Божиите синове с човешките дъщери произвело тирани, които мислели постоянно само зло. Несигурните и непостоянни момчета, дошли от телата на мъже, които служили на страстите и желанията си, не зачитали свещената отговорност за възпитаване на честни, твърди и верни деца. Те разширили влиянието на поклонението към женския пол от семето на Адамовото покоряване на гласа на съпругата му и напълно се превърнали в инструменти на Сатана.

Първите няколко глави на Битие са достатъчни, за да ни убедят в ужасните резултати от Сатанинската лъжа за вродения източник на живот и въздействията на изгубеното благословение върху децата.

Толкова голяма била мизерията на хората в тази епоха, че Бог им въздал за нечестието им като позволил да бъдат унищожени от земята, която те били покварили. Кой може да изрази травмата и трагедията на децата, родени в тези семейства без благословието на Бога, което трябвало да протича чрез бащите им? Бог се намесил като призовал Ной, давайки шанс на небесния семеен модел да стартира отново. Но на Сатана не му се наложило да чака дълго своята възможност.

6. Хам развива семето на Вавилон

Въпреки че светът бил изчистен от злото и безграничната болка на разбитите семейства била престанала, семената на лъжата на змията останали в семейството на Ной. Ной намерил благоволение в очите на Господ и бил верен Негов служител, но подобно на своя предшественик Адам, посредничеството на апетита още веднъж отворило вратата за скръбта.

Ной се напил и се разсъблякъл в шатрата си. Хам, най-младият му син, открил баща си в това състояние и Библията показва, че когато Ной се събудил, разбрал, че нещо е било извършено с него. Трябва да е било сериозно, защото Ной произнесъл следните думи:

Бит. 9:25 Проклет *да е* Ханаан; слуга на слуги да бъде на братята си!

Текстът загатва, че е извършена форма на сексуална перверзия от страна на Хам. Каквото и да е направил Хам на баща си, то разкрива липсата на уважение и в следствие нарушило канала на благословието. Каквото и да се е случило, дълбоко в себе си, Хам знаел, че е било погрешно и, че то ще позволи победата на Каиновия дух над него: скитник, вагабонт, и човек живееш в дълбока несигурност.

Загубата на близката връзка с неговия баща, прекъснала притока на благословието към Хам, който на свой ред проклет своя син Ханаан.

Бит. 10:6, 8-9 Синовете на Хам: Хус и Мицраим, и Фут, и Ханаан... И Хус роди Нимрод. Той пръв стана силен на земята. 9 Той беше голям ловец пред ГОСПОДА, затова се казва: Като Нимрод, голям ловец пред ГОСПОДА.

Ханаан бил най-малкият син на Хам, но най-големият бил Хус и чрез първородния на Хам, семената на несигурността, щели да се изявят най-мощно, поради липсата на благословение. Синът на Хус бил Нимрод; той станал могъщ ловец. Думата могъщ съдържа подобна идея на тази за исполините в Битие 6-та глава, които били прочути мъже. Думата означава могъщ воин и тиран. Нимрод възприел напълно лъжата на змията за вродената сила. Йосиф Флавий дава следния интересен коментар за него:

“Нимрод бил този, който ги въодушевявал до степента на едно такова оскърбление и презрение към Бога. Той бил правнук на Хам, синът на Ной, дързък човек, и с много силна ръка. Той ги убеждавал да не я (силата) приписват на Бога, сякаш били

щастливи чрез Него, но да вярват, че собствената им смелост им е спечелила това щастие.²²

Същото презрение, което Хам показал към баща си, било унаследено от Нимрод. Отхвърлянето на авторитета на един земен баща е отхвърляне на небесния Баща и в Нимрод виждаме проявата на всички тези семена.

Забелязваме, че Нимрод убеждавал хората да не вярват, че силата, или животът, идвали от Бога, но ги учел, че тя идвала от самите тях. Този възглед напълно унищожил канала на благословието и загнездил човешкото мислене в търсенето на щастие, чест и стойност в собствените им постижения и изяви на сила. Когато имаме в предвид това можем да прочетем:

Бит. 10:10 И началото на царството му беше Вавилон и Ерех, и Акад, и Халне в земята Сенаар.

Библията показва, че Нимрод е изградил свое собствено царство, без никаква референция към Бог. Никой не бил извършвал такова нещо преди това. Въпреки, че мъжете по-рано живеели без Бога и се противопоставяли на Неговия авторитет, те все още действали в остатъците на един семеен модел. Те не дръзвали да се обявят за най-висшия авторитет на земята и не смеели да заявят, че хората не трябва да търсят друг цар освен земния.

С установяването на царството на Нимрод, целият древен свят навлязъл в нов исторически етап. Ориенталската традиция, която направила този войник първия носел царска корона, сочи към един факт от по-голямо значение от простото възприемане на нов орнамент в облеклото, или дори победата на една провинция. Неговото царуване въвежда света в една нова система на отношения между управител и управлявани. Властта на предишните владетели почивала върху усещането за родство и приемането на властта от най-главния било образ на родителски контрол. Нимрод обаче, бил върховен управител на територия и хора, точно според това доколко те били

22 Йосиф Флавий – Юдейски древности – кн. 1, гл. 4, параграф 2

нейни обитатели, независимо от личните връзки. Досега имало племена – разширени семейства - общество; сега имало една нация, политическо общество - държава.²³

Библията показва, че първият управляван от него град бил Вавел или Вавилон. Градът Вавилон станал символ на концепцията за бунта и отхвърлянето на Божиата власт. Точно този град и неговите принципи са във война с Бог и Неговите принципи за семейно благословение.²⁴ Както вече отбелязахме, връзката между главата и подчинението повече не била семейно отношение между баща и съпруга, син или дъщеря, а една връзка на основата на територия и покорство на тиранията. Обърнете отново внимание на думите на Йосиф Флавий:

Той също постепенно променил управлението към тирания, не виждайки друг начин чрез, който да обърне хората от страха към Бога, освен чрез довеждането им до постоянна зависимост от неговата сила...²⁵

След това той атакувал семейната структура, обръщайки семейните роли на водачеството и подчинението, оженвайки се за своята майка Семирамида.²⁶

в. Духовните основи на Вавилон

Ако разгледаме отблизо историята на човека, който построил Вавилон, ще забележим следните характеристики:

23 А. Т. Джоунс. Империи на Библията. 1904 г., с. 51

24 Дес Грифин. Четвъртият Райх на богатите. (Fourth Reich of the Rich) 2001 г. с. 21.

25 Йосиф Флавий – Юдейски древности – кн. 1, гл. 4, параграф 2

26 Александър Хислоп. Двамата Вавилонa, Loizeaux Brothers, Inc. 1916 г., с. 22

1. Извратени семейни отношения	Резултатите от делото на Хам към неговия баща се разкриват в родословието му и в съответното проклятие, така както е отразено в женитбата на Нимрод с неговата майка.
2. Отхвърляне на семейното благословение и структура на властта.	Господството на основата на територия, вместо топлината на семейните връзки. Формирането на негово собствено царство отделно от Бога.
3. Несигурност, малоценност и обърквана идентичност.	Загубата на семейно благословение накарала Нимрод да търси поклонение, превръщайки се в могъщ човек. Името Вавилон означава объркване.
4. Контролиране.	Атрибутът тирания е в духа на нуждата да контролираш останалите, чрез сила, понеже вече не съществува отношение чрез семейните връзки, което да води до уважение. Желанието да управляваш империя е отразено в списъка на териториите, описани като негова собственост.

Изявата на Нимрод и царската му власт и контрол били естествен резултат от отхвърлянето на семейната структура, установена от Бога в Едемската градина. Навсякъде, където е имало война, борба и желание за власт и контрол, можем да различим семената и виното на Вавилон. Историята показва, че целият свят е възприел системата на Нимрод и Библията говори за това така:

Ер. 51:7 Вавилон беше златна чаша в ръката на ГОСПОДА, която опиваше цялата земя. Народите пиха от виното му, затова народите обезумяха.

Политическият преход на Нимрод към управление основано на територията и необходимостта хората да бъдат държани в подчинение на неговата власт, изисквало армии, които защитават територията от външни заплахи и които държат населението под контрол, с цел предотвратяване на вътрешните заплахи. Нуждата от обезпечаване на армиите довело до въвеждането на данъчната система.

Загубата на родителска любов и благословение, като основа на обществото, и господството на други приоритети над мотивиращото желание за взаимно осигуряване и подкрепа, наложило развитието на друга мотивация и по този начин се появила парично-банковата системи.

Нимрод бил първият владетел, който сформирал армия и установил икономическа, гражданска и социална система. Той наложил своята Сатанинска религия върху всички победени народи. С времето езическите му религии се разпространили и обхванали всички народи по света.²⁷

Нимрод завладявал не само буквални територии, той завладявал и умове и въвеждал една религия, която щяла да отразява неговите възгледи за вродената сила и извратените човешки отношения. Тази религия била олицетворена в поклонението на слънцето. Когато Нимрод умрял, неговата съпруга/майка съдействала за продължението на религията, като учела хората, че Нимрод вече бил въплътен в слънцето и е станал благодетел през деня, а през нощта воювал срещу силите на злото в подземния свят. Всеки път, когато слънцето изгрявало, хората могли да си почиват безопасно съзнавайки, че Нимрод е победил силите на тъмнината и затова хората се кланяли на слънцето с благодарност към Нимрод, за това че ги е защитил.²⁸ Семирамида сега действала в качеството си на ключов строител на мостове за духовния свят на Нимрод и споделяла желанията му на народа, действайки като посредник в тяхна полза. Поддържането на тази позиция я издигнало до ролята на богиня и

27 Грифин – с. 27

28 Карол Хъмфри. Реални митове и фалшиви реалности. с. 36

на нея също се кланяли в качеството ѝ на небесна царица, както и на нейния син/съпруг.²⁹

Въпреки че историята тук е много интересна, основната идея е, че цялата система съставена от територии, пари, данъци, армии и царска власт се била развила чрез разбиването на оригиналната семейна система на Бога. Цялата система е в конфликт с Божиите изначални принципи за семейната власт и благословението. Това не означава, че трябва да се бунтуваме срещу днешните ръководители, защото Бог им е дал власт да управляват в тази нова система, за да покажат пълния обхват на нейната тирания. Но ние можем да различим платформата, на която е основана и да избягваме, както очевидните, така и скритите влияния, подкопаващи изграждането на семейната съкровищница.

г. Призоваването на Авраам и възстановяване на семейната система

Точно както Бог призвал Ной за да свидетелства срещу тиранията на предпотопните „Исполини“, така сега Бог призвал един човек да представя Неговите семейни принципи на водачество, подчинение, благославяне и равенство чрез отношенията. Под властта на своя баща, Авраам осъществил дълбоко значимото пътешествие от Вавилон към Ханаан.

Бит. 11:31 И Тара взе сина си Аврам и внука си Лот, сина на Аран, и снаха си Сарая, жената на сина си Аврам, и излязоха заедно от Ур Халдейски, за да отидат в земята Ханаан; и дойдоха в Харан и се заселиха там.

С това си пътуване Авраам представлява всички онези, които се опитват да напуснат тираничната система на Нимрод, която смазва и разбива с железните си зъби, надеждите за изграждането на една трайна

29 Пак там

семејна съкровищница. Това пътешествие щяло да се предприеме два пъти от неговите потомци³⁰ и два пъти от неговите духовни потомци.³¹

Реконструкцията на семејната система изисквало повторно свързване на канала за благословието, чрез патриархалното оглавяване от Авраам.

Бит. 12:1-3 И ГОСПОД каза на Аврам: Излез от земята си, от рода си и от бащиния си дом, и иди в земята, която ще ти покажа! 2 Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. 3 Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

Ето един дълбоко значим завет между Бог и Авраам. Авраамовото подчинение на Бога³² щяло тоново да отвори така жизнено необходимото чувство за чест и стойност, които идват от свързването с източника на живота във вселената. Чрез Авраам щели да бъдат благословени всички семејства на земята, не само, защото чрез потомците му щял да дойде Спасителят, но и защото Бог щял да го учи на правилните семејни принципи за запазване на канала на благословието.

д. Поуката от Содом

Като средство за запазване на дадените му принципи, Авраам се отдалечил от града, където принципите на парите, територията, контрола и господството оказвали по-голямо влияние над душата. Онези, които Авраам оставил зад себе си в градовете, така се развратили, че отново мислите на хората били постоянно и само за зло, а семејните структури

30 Първо от Египет и след това от Вавилон

31 Първо по времето на Христос и апостолите и отново след 1260-те години на Вавилонски плен под господството на железните юмруци на средновековната църква.

32 Битие 22:18

били толкова съсипани, че животът на повечето бил само мизерия, болка, злоупотреба и робство. Сексуалната перверзия на Хам, развита и подхранена от Нимрод и Семирамида, продължила мощно да се изявява при жителите на Содом и Гомор.³³

Господ в Своята милост, се намесил отново, за да спре болката и угнетяването, но преди да направи това, Библията открива пред нас една поредица от мислите на Бога за Авраам и инструктирането му в семейните принципи.

Бит. 18:17-19 И ГОСПОД каза: Да скрия ли от Авраам това, което ще сторя, 18 тъй като Авраам непременно ще стане велик и силен народ и чрез него ще се благославят всичките народи на земята? 19 Защото съм го познал, за да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят ГОСПОДНИЯ път, като вършат правда и правосъдие, за да направи ГОСПОД да дойде на Авраам онова, което е говорил за него.

Бог искал Авраам да разбере причините за унищожението на Содом и Гомор. Това унищожение щяло да действа като предупреждение и напомняне към Авраам, да бди за поддържането на семейния канал на благословение и да се противопостави на надигналата се тирания, която винаги следва като резултат от прекъсването на канала.

Казва ни се, че Бог „познава Авраам“ или Го е познал. Тази дума „познавам“ е точно същата дума, която описва процеса на Адамовото „познаване“ на съпругата му Ева. Духовната концепция на познаването е трансфер на духовното семе, което ще роди плод в едно могъщо, но мирно царство. Това духовно семе (което е Духът на Христос) щяло да стане благословено духовно наследство на всички онези, които биха потвърдили Авраам за свой баща.³⁴

33 Битие 19:4, 5

34 Римл. 4:11 И той прие знака на обрязването като печат на правдата от вярата, която имаше, когато беше необрязан, за да бъде той баща на всички, които вярват, макар и необрязани, за да се счете и на тях правдата.

Битие 18:7-9 ни разкрива тайната за запазването на канала на благословието и задържането на духовното семе, което би направило способни своите синове и дъщери да противостоят на лъжата на змията, изявяващи се в тираничните царства на света. Ето последователността:

1. Да заповяда на семейството и дома си след себе си,
2. Което ги прави способни да „опазят пътя на Господ“,
3. Което от своя страна ги прави способни „да извършват правда и справедливост“ – което означава честно и праведно семейно управление.
4. По този начин щяло да се изпълни обещанието на завета, че ще стане велик и могъщ народ.

Стартовата точка на този процес е заповядването или установяването на ред в неговото семейство. Ако разгледаме отблизо тази структура на Библията, виждаме мъж, който е високо почитан и обичан – особено от неговата съпруга. Това уважение се превръща в думи на благословение, действащи като праведно семе в следващото поколение и така каналът на благословието е съхраняван.

1 Петр. 3:6 Както Сара се покоряваше на Авраам и го наричаше господар, чиито деца станахте и вие, като правите добро и не се боите от никаква заплаха.

Референцията към Сара наричаща Авраам господар, представена от апостол Петър тук на гръцки, съдържа смисъла на “собственик“ или “господин.” Чрез инструкцията на Господ и чрез изпитанията в живота, Сара осъзнала жизнено важната роля на подчинението в установяване властта на нейния съпруг, което от своя страна щяло да освободи канала на благословието.

Сатана отчаяно се опитвал да унищожи семейната структура на Авраам и отново се опитал да атакува онзи, който щял да бъде жизненият подчиняващ се агент. Когато Авраам пътувал към Египет, в страха си,

замолил Сара да каже на фараона, че му е сестра, за да не бъде убит заради нейната красота ѝ и така да му бъде отнета.³⁵

Сара била взета от фараона и той може да е имал намерение да се ожени за нея, но Бог се намесил и поразил с мощни язви фараона, за да го предупреди, че нещо не било наред. Сара била върната на съпруга ѝ и на двамата им било казано да си тръгват; но идеята е ясна, че веднага след обещанието за реконструкция на семейната структура за благословение, Сатана се опитал да я саботира, прицелвайки се към Сара заради нейната жизнено важна роля да отваря канала на благословието.

Учейки се от собствените си преживявания, виждаме, че голямата грижа на Авраам била свързана с избора на съпруга за сина му Исаак. Той осъзнал, че ключът за изграждане на семейното царство щял да бъде в намирането на съпруга, която да действа с подчинение и уважение към Исаак; по начин, който да държи отворен канала на благословието.³⁶

В тази глава разгледахме корените на духовната борба, която вилнее днес около жизнено важното естество на семейната клетка. Видяхме издигането на империя, чрез семето на змията, в живота на Нимрод и Семирамида; и ни беше дадена надежда чрез призоваването на Авраам и семейството му, чрез което ще бъдем благословени ако го благославяме, което ще рече да разпознаваме в семейната му структура, тайната на истинското величие и обещанието за щастливо семейно съкровище.

11. Основни верски системи на двете царства

Ще е полезно да отделим малко време, за да сравним двете верски системи – на Авраам и на Нимрод. Същинската разлика на двете системи

35 Битие 12:12-20

36 Битие 24-та глава

е убеждението за вродения източник на живот в противовес на това за живот, който идва при нас чрез нашия небесен Баща.

а. Вяра срещу страх

Съсредоточаването на Авраам върху възгледа за отношенията е неизбежен резултат от вярата, че зависи от тези отношения за живот. Характерът на отношението е изразен като такова, което е между баща и неговите деца. Убеждението на Авраам, че онзи, който му дава живот е един нежен Баща, понижава нуждата да бъде изцяло обзет от грижата за съхраняване на живота си. Грижите по отношение на себезащитата не са най-високият приоритет. По тази причина, Авраам се чувствал щастлив да живее в диви местности, без укрепени градове и без нуждата от струпване на много хора на едно място, с цел повишаване на сигурността.

След като Адам и Ева приели лъжата на змията за вроден живот, една от първите емоции, проявени от Адам била страхът.

Бит. 3:10 А той каза: Чух гласа Ти в градината и се уплаших, защото съм гол, и се скрих.

Резултатът от вярата, че притежаваш свой собствен източник на живот изисква да защитаваш този живот. Когато Бог приближил Адам с въпрос, той възприел Бога като заплаха, защото бил по-могъщ от него.

Това преживяване било наследство за Нимрод и онези с него, които вярвали в лъжата на змията. Те имали нужда да се събират заедно в градове и да изграждат стени около себе си, за да се защитят от евентуални заплахи. Този страх се превърнал в агресия и сформирание на армии, които да защитават градовете, а накрая страхът нараснал дотолкова, че се пристъпило към предварително завземане на териториите на съседните племена, за да не би да станели по-силни и да превземат самите тях. Вярата във вродения източник на живот кара човека да възприема всяка личност или група хора, или като заплаха, или като възможност, която трябва да се проучи, контролира и използва за оцеляване. За да може околните да бъдат успешно проучени и предупредени да стоят на разстояние, се изграждали и бранели териториални области. Движено от страх, царството на Нимрод е обхванато от манията за териториални притежания и защита.

б. Семейен фокус срещу индивидуален фокус

Авраамовата вяра в живот, протичащ от един небесен Баща, който благославя децата Си, се проявява в съсредоточаване към подчинението и приемането на това благословение. Водачеството на небесния Баща и подчинението на Неговия Син се отразяват в ролите на съпруга и съпругата и се изявяват в различаващите се роли на осеменяване и отхранване. Всеки семеен член има своя дял в щастието на цялото семейство. Обърнете внимание на благославящата структура, за която Бог говорил на Авраам.

Бит. 12:2, 3 Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. 3 Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

Бог говорил за благославянето на индивидуалности чрез семейната структура. Принципът на подчинението е демонстриран от Сара, която признавала, че Божиите благословения протичат чрез нейния съпруг и се отнасяла към него като към “Адон” от където идва “Адонай”, или господар. Вярата в живот, който протича от една точка, подхранва принципите на водачеството, подчинението, благословението и взаимната зависимост. Сара и нейните деца зависели от Авраам за протичането на благословението към тях, а Авраам бил зависим от своето семейство за установяване на авторитета си. Свещените връзки на семейните отношения не могат да бъдат нарушавани; следователно всеки член на семейството има много ясна идентичност и цел като част от това семейството.

Бит. 18:19 Защото съм го познал, за да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят ГОСПОДНИЯ път, като вършат правда и правосъдие, за да направи ГОСПОД да дойде на Авраам онова, което е говорил за него.

В противовес на това, Нимрод е движен от нуждата да защитава и задоволява източника на живота, за който той смята, че пребивава у него. Понеже на всяка личност се гледа като на потенциална заплаха или възможност – никакви отношения в действителност не биха могли да

бъдат доброволни;³⁷ те трябва постоянно да бъдат следени, манипулирани или поласкавани. Макар Нимрод и неговите последователи да изглеждат като семейство с елементите на баща, майка и деца, техните отношения са обикновено много дисфункционални. Всеки е склонен да използва останалите членове на семейството, за да задоволи своите лични нужди и желания. Добре е за мъжа да има съпруга, за да избегне самотата, да има някой, който да почиства след него и да му готви храна. Добре е за жената да бъде омъжена, за да има защита и компания.

Личната амбиция на Нимрод го карала да се ожени за майка си, просто защото била красива външно, а и влиятелна. Така че семейната структура на Нимрод станала син/съпруг и майка/съпруга. Този процес довел до объркване на ролите, а оттам и до объркване на идентичността. Объркването на мъжкия и женския пол е още по-усложнено от загубата на подчиняващ се агент, който да учи следващото поколение на принципите на покорството. Този факт подхранва бунта на децата и нуждата от сила, манипулация или угаждане от страна на родителите, за да държат децата в ред и задоволство.

в. Поклонение изразено чрез съботата срещу деня на слънцето

Поклонението на Авраам се съсредоточава в Бащата/Създателя на вселената. Това е поклонение на един личностен Бог, който дава живот. Бог учил Авраам на законите Си, които щели да го направят способен да стои свързан с живота на Бога и тази връзка била удостоверена със завет.

Бит. 26:5 Понеже Авраам послуша гласа Ми и опази поръченията Ми, заповедите Ми, наредбите Ми и законите Ми.

Ключовата заповед, идентифицираща Бога, на който Авраам се покланял била съботата. Тя била паметник на Създателя Бог и изисквала

37 Интересно е да се забележи, че програмите като продуцираната от Дейвид Атенбороу, основани на еволюцията, представят темите заплаха и възможност. Лъжата на змията за вродената сила прониква на много нива.

от поклонниците си да почиват от трудовете си и да си почиват в делата на Бога. Това преживяване на почивка, което идва чрез Духа на Христос ни поддържа във връзка на покорство спрямо живота, който идва от Бога и ни напомня, че сме напълно зависими от Него. Самото естество на съботата било естество на отношенията, защото отношенията са извайвани във времето; няма видими обекти на поклонение, а само време за общуване с невидимия и безкраен Бог. Това поклонение е осъзнаващо и изпълнено с мир и радост.

Ис. 26:3 Ще опазиш в съвършен мир здравия по дух, защото на Теб се уповава.

Системата за поклонение на Нимрод се върти около изявата на нечий вроден източник на живот и затова изисква видими белези за сила. Най-мощният обект в нашата слънчева система е слънцето. Слънцето прави посевите да растат, дава топлина и светлина в домовете на хората. В този контекст, поклонението на слънцето е поклонение на вродената сила. Когато Нимрод умрял, неговата майка/съпруга заявила, че той сега е продължил да живее в слънцето, така че вече този неодушевеният обект, слънцето имал аспект на отношение в лицето на Нимрод, на когото вече можели да се покланят. Всяка сутрин, при изгряването на слънцето, поклонниците щели да се покланят при изгрева, пред могъщата сила на Нимрод, могъщият ловец, изявен в силата на слънцето. Тъй като Нимрод бил просто човек, това поклонение в същината си било поклонение на аза и вярата в живота, който бил вътре в личността. Това поклонение на небесните тела обхванало и планетите и звездите, но всяка седмица бил запазван един специален ден за слънцето, наречен Ден на слънцето (Sunday).

Единствените концепции за закон в царството на Нимрод, почиват на сентенцията: прави каквото ти се вижда за добре, или прави всичко онова, което ще ти помогне да се отървеш от някого. Единственият господар за Нимрод бил самият той и всеки закон, който му бил представян щял да му изглежда като опит за господство и контрол.

г. Възкресение срещу безсмъртиє

Гледището на Авраам за смъртта било, че съзнанието прекъсва напълно. На смъртта се гледа като на по-дълъг сън, където няма съзнаване на средата или някаква перспектива за времето. Щом като човекът няма живот в себе си, той престава да съществува, когато умре. Единственият начин да продължиш да живееш е чрез възкресението от животодаателя – Бог.

Евр. 11;17-19 С вяра Авраам, когато беше изпитван, принесе Исаак в жертва – онзи, който беше получил обещанията, принесе единородния си син; онзи, за когото беше казано: „По Исаак ще се нарече твоето потомство“; като разсъди, че Бог може да възкресява и от мъртвите, откъдето, като символ на възкресението, го и получи обратно.

Приемането реалността на смъртта от Авраам, въведена в този свят чрез Адам, е препотвърждение на това, че човекът няма живот в себе си и е в пълно съответствие с на поклонението в събота, което ни посочва Бог - източника на целия живот. Признаването на проклятието на смъртта прави реална жертвата на агнето, което Авраам принесъл на олтара.

Бит. 12:8 Оттам се премести към хълма, който е на изток от Ветил, където разпъна шатрата си; Ветил оставаше на запад, а Гай — на изток. И там издигна олтар на ГОСПОДА и призова Името на ГОСПОДА.

Реалността на смъртта изисква вяра в Спасител, който възстановява живота, такъв който наново свързва канала на благословието. В поклонението на закланото агне, Авраам признава смъртта на идващия Спасител, който осигурява всяка наша глътка въздух, всеки удар на сърцето ни.

Лъжата на змията довела Нимрод и последователите му до това да гледат на смъртта като на преход към един друг свят. Този, който притежавал безсмъртие, не можел да умре, но само се придвижвал към друго място, както виждаме, че е демонстрирано в историята за Нимрод, който преминава към слънцето и става дори още по-могъщ. В царството на Нимрод смъртта не е реална, но е по-скоро една врата. В този контекст, концепцията за Спасител не се

отнася за някой, който възстановява живота, а за един, който освобождава чрез великата си сила праведните и подчинява нечестивите. Фокусът не е върху личния грях и последиците от проклятието на Адам върху човешката раса. Спасителят от царството на Нимрод е един освободител и победител. Интересно е да се забележи, че точно такъв Месия очаквали и юдеите.

Разликите, които обсъждахме са представени в следната таблица:

Авраам	Нимрод
	
1. Семейна структура (Бит. 18:19)	1. Индивидуален диктатор/тиран (Бит. 10:10)
2. Номадски обитатели на дивни местности (Евр. 11:8-10)	2. Строители и защитници на градове (Бит. 11:4)
3. Идентичност чрез родителско благословение (Бит. 12:2)	3. Идентичност чрез прочутост (Бит. 11:4)
4. Спазване на съботата и заповедите (Бит. 26:5)	4. Следване на личните желания (Римл. 1:21-32)
5. Вярa в смъртта и възкресението (Евр. 11:17-19)	5. Вярa в безсмъртието на душата (Бит. 3:4)
6. Спасител като скромн възстановител на живота разкрит в	6. Спасител като горд освободител и подчинител, подсилен от поклонението

закланото агне (Йоан 11:25)	на слънцето и природата
7. Фокус към поклонението към невидимото	7. Фокус към поклонението към видимото

12. Изпитания и победи на Божието земно семейство в Битие

Книгата Битие е пълна с поучителни примери за това как е предизвиквана, изпитвана, а понякога и разбивана Божията семейна система. След разпада на първото семейство на Адам, поради тираничното поведение на исполините (или прочутите мъже - както още са представени в текста), Бог призвал Ной да рестартира семейната система, но скоро след това тя пропаднала отново и целият свят възприел лъжата за вродения източник на живот. И така, Бог призвал Авраам за Свой представител, който да отразява Неговото царство. От Битие 12-та глава, до края на книгата, имаме привилегията да наблюдаваме критично важните аспекти на две поколения от родословната линия на Авраам. Когато разглеждаме отблизо живота на патриарсите, ще открием реални примери и предупреждения за това как да изградим солидна семейна структура за нашата съкровищница на спомените.

а. Предизвикателството на средата и социалните връзки

В Битие 12:1, Бог казва на Авраам да напусне страната, в която живеел и да остави своето разширено семейство. Семейството на Авраам произхождало от Ур, който се намирал във Вавилонската земя. Това било самото сърце на фалшивата поклонническа система на Нимрод. Всичко във Вавилонската култура било в подкрепа на лъжата за вродения източник на живот и оказвало отрицателно влияние върху изграждането на семейна система, основана на Божиите принципи.

За Авраам щяло да е трудно да остави назад всичко, което му било познато и да прекъсне тесните връзките със семейството, но той избрал да

послуша Божията заповед. Днешните градове са моделирани точно според същите принципи като онези от дните на Авраам – възвишаването на човека, самозадоволяването и различните нива на контрол (професия, данъци, медия, конкуренция, образователна система). Напускането на града заради една по-селска среда, често включва известни трудности, които мнозина не желаят да преодоляват. Напускането на приятели и удобства изглежда прекалено трудно; и толкова много семейства живеят в градовете излагайки се на философските, емоционалните, културните и духовните принципи, които са напълно противоположни на Божията семейна система. В повечето случаи, градският живот е голяма пречка за изграждането на съкровищницата на семейните спомени.

Урокът за околната среда е представен по-нататък в историята за Лот. Лот - племенник на Авраам, бил излязъл с него от Вавилон. Прираства на стадата им се увеличил до там, че споделянето на ресурсите на голямата група, споделяща една област, станало нещо невъзможно.

Бит. 13:5, 6 Също и Лот, който ходеше заедно с Аврам, имаше овце и говеда, и шатри. 6 И земята не ги побираше да живеят заедно, тъй като имотът им беше много и не можеха да живеят заедно.

Авраам поканил Лот да избере посоката, която искал да следва. Ако Лот пожелал да отиде наляво, Авраам щял да отиде надясно. Ако Лот поискал да отиде надясно, Авраам щял да отиде наляво. Ако Лот бил последвал Божията система на покорството, щял да поиска от Авраам да се помоли и да реши какво смята, че е най-добро за двамата. Като племенник на Авраам, Лот бил в Авраамовия канал на благословение и щял да бъде благословен подчинявайки се на чичовата си мъдрост.

Лот бил повлиян от едно желание за притежания, богатства и лесен живот, по същия начин, както Вавилонците. Той взел решение, основано на силата, а не на отношенията и избрал най-плодородната земя в близост до град Содом.

Бит. 13:10-13 И Лот повдигна очи и видя цялата околност на Йордан, която, преди ГОСПОД да беше унищожил Содом и Гомора, цялата се напояваше добре, като ГОСПОДНАТА градина, като египетската земя, до Сигор. Затова Лот си избра цялата околност на Йордан. И Лот тръгна на изток и се разделиха един от друг. Аврам се

засели в земята Ханаан, а Лот се засели между градовете на Йорданската околност и поставяше шатрите си докато стигна до Содом. А содомските мъже бяха твърде лоши и грешни пред ГОСПОДА.

Това решение на Лот се оказало фатално за семейното му царство. Накрая Лот и семейството му се преместили в Содом и след време, Лот получил предупреждение за живота в този град, чрез пленяването му от съседна група племена. Историята е представена в Битие 14-та гл. Това трябвало да послужи като предупреждение за Лот да напусне града. За съжаление, текстът не отразява благодарността на Лот, нито показва, че е взел решение да напусне Содом. Очите му били заслепени и той не можел да види опасностите, дебнещи семейството му и заради тази си слепота, той щял да плати много висока цена.

Нечестието на Содом станало толкова голямо, че неговото унищожение надвиснало над него. В разговорът с Авраам, Христовият Дух в Авраам, който се застъпвал за Содом, показва Божието желание да спаси града, но моралността на живота им станала толкова лоша, че ролевата идентичност на мъжкия и женския пол се объркала напълно и семейната структура била унищожена.

Бит. 19:4-7 Но преди те да си легнат, градските мъже, содомските мъже, млади и стари, целият народ, от всички краища на града, наобиколиха къщата. И викаха на Лот и казваха: Къде са мъжете, които дойдоха у теб тази нощ? Изведи ни ги да ги познаем! А Лот излезе при тях пред вратата, затвори вратата зад себе си и каза: Моля ви се, братя мои, не правете такова зло!

Ден след ден, изложени на тази среда, моралните основи на Лотовия дом били поядени. Макар че Лот направил всичко, за да остане верен на Бога, той поставил себе си, там където средата и контакта с нечестивите хора около него щели да подкопаят всичките му усилия. Лот загубил цялото си семейство с изключение на двете си дъщери; те всички загинали при унищожението на Содом.

Бит. 19:14 И така, Лот излезе и говори на зетьовете си, които щяха да вземат дъщерите му, и каза: Станете и излезте от това място, защото ГОСПОД ще погуби града! Но на зетьовете му се видя, че той се шегува.

Бит. 19:17 И като ги изведоха вън, единият каза на Лот: Бягай за живота си! Да не погледнеш назад, нито да се спреш някъде в цялата тази околност! Бягай на планината, за да не погинеш!

Бит. 19:24-26 Тогава ГОСПОД изля върху Содом и Гомора сяр и огън от ГОСПОДА от небето. 25 Той разори тези градове и цялата околност, всичките жители на градовете и земните растения. Но жена му след него погледна назад и стана на стълб от сол.

За съжаление, съпругата на Лот била възприела непокорния дух на жените от Содом и отказвала да се вслуша с благодарност в инструкцията да не поглежда назад и в резултат на това загинала. Освен непокорният дух, с който съпругата на Лот удължила времето за преосмисляне на курса си, възможно е също и колебливата позиция на Лот за живеене в града да е подсилили нагласите ѝ към непослушание и запечатване на съдбата ѝ.

Би било достатъчно лошо да загубиш цялото си семейство, но дъщерите на Лот също били повлияни от неморалността на Содом. Желанието на Лот да позволи дъщерите му да бъдат използвани от порочни мъже, било доказателство, че не е осигурил благословение за дъщерите си и това ги направило уязвими за привързаността към безбожни мъже и лоши контакти.

Под това влияние, дъщерите на Лот се опитвали с добро намерение да запазят семейното дърво, прилагайки Нимродовия принцип на манипулация, като опили баща си и двете забременели него. Тези млади жени били загубили усещането за позицията на баща си и с липсата на уважение, която преживявали и дишали всеки ден в Содом си позволили да прекратят прага, навлизайки в голяма трагедия. Децата, които се родили от този случай са Моав и Амон; главите на Моавците и Амонците щели да се окажат голямо изпитание за израилтяните - потомците на Авраам. Поради липсата на правилната семейна структура за благословение, тези две племена станали нечестиви и войнствени и били като тъмно петно на земята, което накрая изпълнило чашата на нечестието си до степен, изискваща божествената присъда.

Всички тези ужасни събития можели да се избегнат, ако Лот се подчинял на Авраамовия авторитет и помолел Авраам да предложи най-

добрия начин на действие. Може да бъде пощаден и след спасяването му от Авраам, ако напуснел Содом, но той се провалил. Наследството на Лот не било един могъщ народ, който да е за благословение на земята, но един пример за загуба, трагедия, кръвосмешение и нечестие в лицето на неговите потомци.

Какво влияние оказват контактите и средата върху семействата ни днес?

б. Тестът на богатствата

Библията ни говори много ясно за опасностите на парите и тяхното изкушение.

1 Тим. 6:10 Защото сребролюбието е корен на всякакви злини, към което, като се стремях някои, се отклониха от вярата и пронизаха себе си с много болки.

Самите пари не са корен на злото, а по-скоро любовта към тях. Вече забелязахме, че Нимрод бил този, който развил форма на банкова система. Мотивацията на обич и отговорност в отношенията, която формира основата на взаимодействието в Божието царство, била заменена с една парична система, при която всяко взаимодействие имало своята цена и отваряло врата към по-лесно намиране на от хората, чрез притежанията им. В една система основаваща се на парите, парите са сила и колкото повече пари имаш, толкова повече сила притежаваш; така че любовта към парите е любов към силата и един от най-ярките изрази на стойността добивана чрез позиция и сила. Нашият небесен Баща казва следното по този въпрос:

Ер. 9:23, 24 Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД.

Бог ни казва да не търсим стойност или слава в богатствата, но да се хвалим с това, че Го познаваме. Богатството на Божието царство е характерът. Каква стойност може да се определи за една радостна, мирна,

търпелива, честна и проникателна, която е пряма в защитаването на праведните ценности? Къде намираме такива хора днес?

Мнозинството от обществото днес смятат парите за една от най-високите амбиции, които могат да се преследват. Както понякога се твърди “Парите не са всичко, но техният рейтинг е точно на равнището на кислорода!”

Мъже и жени ще пожертват дом и семейство, за да притежават богатства и състояние; са съгласни да се оженят за напълно погрешния човек, просто защото е богат. Ще работят извън норматива, нощ след нощ, за да се опитват да напреднат, докато децата им са лишени от присъствието им. Желанието за пари и желанието за щастливо семейство са конкуриращи се желания. В регулярни моменти от живота ни, едното желание трябва да отстъпи място на другото.

В живота на Авраам виждаме човек, който в такива ситуации е избирал на първо място Бог и семейството. Макар че Авраам бил богат и някой може да каже, че той е можел да си позволи да бъде щедър, неговият постепенно разкриващият се характер свидетелства за един човек, който избира да почита Бога на първо място и влага висока стойност в семейните си отношения.

Бит. 13:7-9 И между говедарите на Аврам и говедарите на Лот се появи спречкване. По това време ханаанците и ферезейците населяваха тази земя. 8 Тогава Аврам каза на Лот: Да няма, моля ти се, спречкване между мен и теб и между моите говедари и твоите говедари, защото ние сме братя! 9 Не е ли пред теб цялата земя? Моля ти се, отдели се от мен! Ти ако отидеш наляво, аз ще отида надясно; или ти ако отидеш надясно, аз ще отида наляво.

Единствената причина Лот да има много притежания е връзката му с Авраам. Авраам би могъл да се отнесе по подобен начин с Лот както Лаван се отнесе към Яков, опитвайки се да отнеме колкото се може повече от неговата стойност, за да обогати себе си, но той не го направил. Можел да каже на Лот, че собственото му умение и мъдрост са го направили притежател на цялото това богатство и че Лот му дължи благодарност и трябва да му се отплати съответно, но той не го направил. Повечето проникателни бизнесмени биха се намръщили на Авраам за

това, че позволил на своя племенник да реши пръв кои пасища ще поиска и по този начин да му даде предимство – от светска гледна точка едно такова решение не било никак мъдро.

Но Авраам не бил поробен от любовта към парите и притежанията както Лот. Любовта към притежанията и удобствата коствала семейното царство на Лот и той изгубил всичко. Търсейки временните предимства на забогатяването, той останал без нищо.

В Битие 14-та глава още веднъж виждаме, че Авраам оценявал семейните отношения над временните предимства.

Бит. 14:12-15 Взеха и Аврамовия племенник Лот, който живееше в Содом, заедно с имота му и си отидоха. А един от онези, които се избавиха, дойде и съобщи това на евреина Аврам; той живееше при дъбовете на амореца Мамврий, брат на Есхол и брат на Анер, които бяха съюзници на Аврам. И когато Аврам чу, че брат му бил пленен, изведе своите триста и осемнадесет обучени мъже, родени в неговия дом, и гони враговете до Дан. И през нощта той и слугите му, като се разделиха против тях, ги поразиха и ги гониха до Хова, която е отляво на Дамаск.

Авраам е можел да реши, че Лот не заслужава съжаление заради това, което го постигнало и дори да допусне чувство на справедливост в себе си, че Лот е получил това, което му се пада заради алчността му, но Авраам не позволил да бъде владян от такива мисли. Лот бил неговият племенник и той доброволно рискувал собствения си живот и инвестирал собствените си притежания и богатства в стремежа си да го спаси.

Авраам можел да изгуби живота си и всичките си притежания, за да спаси Лот и семейството му. От светска гледна точка, това бил един глупав ход. Можел дори да наеме екип от хора, които да му върнат племенника, но вместо това самият Авраам отишъл, рискувайки всичко.

Бог дал голяма победа на Авраам, с толкова малко мъже на негова страна³⁸ и още веднъж Авраам бил изправен пред предизвикателство свързано с парите. Авраам знаел, че победата му е дадена от Бога и Този, който трябвало да бъде хвален за Неговата милост бил само Бог. Точно тук виждаме един принцип, който Авраам следвал, за да си напомня от къде идва всичко.

Бит. 14:18-20 Така и Мелхиседек, царят на Салим, който беше свещеник на Всевишния Бог, изнесе хляб и вино, и го благослови, като каза: Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Владетел на небето и на земята! 20 Благословен и Всевишният Бог, който предаде враговете ти в ръката ти! И Аврам му даде десятък от всичко.

Авраам е можел да смята, че е спечелил правото да вземе цялата плячка в този конфликт. Той бил заложил живота и притежанията си и спечелил, така че справедливо можел да се ползва от тези облаги. Но този начин на мислене е отражение на лъжата на змията за вродената сила. Авраам знаел, че Бог е Този, Който спечелил битката; тази сила, умение и способност не произхождали от него, но от Създателя на небесата и земята и като признание за това, той дал десятък (10% от прихода си) на свещеника на Всевишния Бог. Даването на десятъка било едно осезаемо признание от страна Авраам, че всичко, което притежавал е от Бога и това щяло да послужи като средство за благословение и предпазване от алчност и егоизъм. Практикуването на десятъка бил един друг начин Авраам да постави семейните отношения над изкушенията и съблазънта на богатствата.

Но Авраам възприемал опасността от богатството като нещо, което се простира още по-далече:

Бит. 14:21-23 А содомският цар каза на Аврам: Дай ми хората, а имота задръж за себе си. Но Аврам каза на содомския цар: Аз вдигнах ръката си пред ГОСПОДА, Всевишния Бог, Владетел на небето и на земята, и

38 Тези 318 души срещу една огромна армия действително били много малко. Всъщност тази победа надвишавала по величие битката при Термопилите.

се заклех, че няма да взема нищо от твоето, нито конец нито ремък за обувки, да не би да кажеш: Аз обогатих Аврам.

Содомският цар не вярвал както Авраам, че всички богатства и притежания идват от Бога, който е направил небесата и земята. Ако приемел неговите дарове, можело да започне да се говори, че Авраам е станал богат чрез богатствата на Содом; че величието му идвало от собствените му умения и способности в комбинация с щедростта на содомския цар. Авраам държал да защити принципите, според които живеел и да почете Бога, на когото служел. Затова той не взел нищо от содомския цар.

В тези преживявания на Авраам, виждаме една друга тайна за изграждането на семейна съкровищница:

1. Поставяне на семейните отношения над желанията за богатство.
2. Признаване на това, че всички богатства и притежания идват от Бога.
3. Практиката на десетъка като защита срещу лъжата, че това, което притежаваме, идва от самите нас.
4. Отказ да се приемат дарове, които биха отнели славата на Бога като източник на всичко.

Тези уроци са също толкова важни и днес и ако искаме да изградим една семейна структура, която ще бъде за благословение на децата ни, ще бъде мъдро да следваме стъпките на Авраам.

в. Тестът на брака – водачество и подчинение

Бог казал на Авраам още от самото начало, че чрез неговата семейна структура, ще благослови семействата по света. За да може това благословение да протича свободно, Авраам и Сара трябвало да имат едно ясно разбиране по отношение на ролите им в тази семейна структура. Обърнете внимание на това какво обещал Бог:

Бит. 12:2, 3 Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълбна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

По-нататък в Битие, Бог обяснил конкретно по какъв начин ще протича благословието и какво ще подsigури изграждането на този велик народ:

Бит. 18:18, 19 Тъй като Авраам непременно ще стане велик и силен народ и чрез него ще се благославят всичките народи на земята? 19 Защото съм го познал, за да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят ГОСПОДНИЯ път, като вършат правда и правосъдие, за да направи ГОСПОД да дойде на Авраам онова, което е говорил за него.

В глава 4-та и 6-та обсъждахме жизнено важния характер на тази семейна структура. Споменахме едно нещо, което трябва да помним:

Равенството в отношенията не се отнася за силата, контрола и предимствата, а за способността да разбираш и познаваш другия. Възприемането на женската идентичност по такъв начин е единственият вариант за дефиниране на равенството на основата на отношенията. Жената е ключът за царството на отношенията.

За да може всички семейства на земята да бъдат благословени чрез семейството на Авраам, неговата семейна система трябва да бъде модел за всички семейства; за да допусне благословието на любовта, ценността и стойността да протекат чрез него към всички семейства. На еврейски името „Син“ носи първоначалната идея за някой, който „гради семейното име.“ За да изгради семейното име, синът трябва да научи правилните принципи за начина по който действат отношенията и мястото от където това се научава очевидно е от неговите родители.

i. Първото падение на Авраам в Египет довежда до уязвимостта на Сара

Имайки предвид тези размисли, нека видим как Сара е ключът за семейното царство на Авраам, което щяло се превърне във велик народ. Начинът по който Сара възприемала нейния съпруг и това как отговаряла на дадената му от Бог власт, щяло да определи успеха или съответно провала на семейното царство.

Имайки предвид това, нека обърнем внимание на събитията в живота на Авраам и Сара и опитите извършените от Сатана опити за унищожаване на градежа на тяхната съкровищница от семейни спомени.

Бит. 12:10-15 А в земята настана глад; затова Аврам слезе в Египет да поживее там като чужденец, понеже гладът се беше усилил в ханаанската земя. И когато наближи да влезе в Египет, каза на жена си Сарая: Ето, зная, че си жена красива на глед. Египтяните, като те видят, ще кажат: Тя му е жена! И мен ще убият, а теб ще оставят жива. Моля те, кажи, че си ми сестра, за да ми бъде добре заради теб и да се опази животът ми заради теб. И като влезе Аврам в Египет, египтяните видяха, че жената беше твърде красива. Видяха я и големците на фараона и я похвалиха на фараона; затова жената беше заведена в дома на фараона.

Сатана веднага започнал да действа, за да унищожи отношенията между Авраам и Сара. Той използвал страховете му, когато той и Сара слезли в Египет; липсата на вяра у Авраам поставила Сара в трудна ситуация. Искайки от Сара да скрие пълната истина за връзка ѝ с него, тя била закарана в двора на фараона, за да стане част от „колекцията“ му от жени. Този неуспех от страна на Авраам, щял да накара Сара да се чувства изключително уязвима. Защо Авраам, нейният съпруг и защитник, позволявал тя да бъде взета от фараона? Би ли могло това да е една демонстрация на любов? Тя се подчинила, когато той я замолил да каже, че е негова сестра, за да го предпази, но когато била взета, той не направил нищо, за да я защити.

Сатана се опитвал да унищожи доверието в нейния съпруг, като накарал Авраам да се препъне чрез страха. Това действие било ехо на Адамовото обвинение към Ева за неговите действия, когато пропаднал на

нивото на бунта. Ако Сатана успеел да премахне увереността на Сара в Авраам и да ѝ повлияе така, че да загуби увереност в авторитета му, тогава знаел, че може в голяма степен да възпрепятства канала на благословението, и в крайна сметка дори да успее да го унищожи, за да не може да дойде обещания потомък.

Всеки съпруг трябва да разбере, че цялото му семейно царство почива на увереността на съпругата му в него, като водач и защитник на семейството. За да защити съпругата си от изкушенията на Сатана, той трябва редовно да я утвърждава и да изразява своята любов и това, че я цени. Всяка съпруга трябва да разбере, че Сатана ще се бори неуморно да изкуши съпруга ѝ да падне и да остави съпругата си уязвима на съмненията по отношение на нейния съпруг. Тя може да му помогне да бъде такъв водач и защитник, чрез отношение на уважение и божествено подчинение към ръководството му. И двамата трябва активно да изразяват отношението си към другия: съпругът да цени съпругата, а тя да уважава съпруга си.

За съжаление Авраам нямал успех в началото на този изпит и създадената уязвимост у Сара в бъдеще щяла да докара бедствени последици.

ii. Второто падение на Авраам, когато послушал Сара

Бог обещал на Авраам, че ще да стане велик народ, но допуснал забавяне, за да изпита характера му. Това забавяне се проточило много години и Авраам бил изкушен да прояви нетърпение.

Бит. 15:1-3 След тези събития ГОСПОДНОТО слово беше към Аврам във видение и каза: Не се бой, Авраме; Аз съм твой щит, наградата ти — извънредно голяма. А Аврам каза: Господи БОЖЕ, какво ще ми дадеш, като аз си отивам бездетен и този Елиезер от Дамаск ще притежава дома ми? Аврам каза още: Ето, Ти не ми даде потомство; и ето, един роден в дома ми ще ми стане наследник.

Забавянето разкрило независимия ум на Авраам, с който се опитвал да разреши проблема си, че нямал син. Предложеното разрешение било наследник да му стане верният му слуга. Авраам

изглежда не се запитвал дали забавянето не би могло да е свързано с падението му в Египет, което имало сурово въздействие върху Сара. Необходимо било време, за да се възстанови напълно увереността ѝ, че подчинителната роля е била изиграна правилно. Бог обещал на Авраам, че от собственото му тяло ще се роди син.

Бит. 15:4, 5 Но ето, ГОСПОДНОТО слово му каза: Този човек няма да ти стане наследник, а онзи, който ще излезе от тялото ти, ще ти бъде наследник. Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И му каза: Така многобройно ще бъде твоето потомство!

Но и в това обещание имало изпитание, защото не се казвало, че Сара щяла да бъде тази, която ще му роди детето; споменат бил само Авраам. Защо Бог направил това? Уязвимостта на Сара, причинена от Авраам в Египет, трябвало да се изяви преди основите на Авраамовото царство да могат да бъдат положени чрез сина му. Твърдението на Господ постигнало желания ефект и скоро страховете на Сара излезли на повърхността.

Бит. 16:1, 2 А Сарая, жената на Аврам, не му раждаше деца; но имаше слугиня, египтянка, на име Агар. И Сарая каза на Аврам: Ето, ГОСПОД заключи утробата ми, да не раждам, затова влез при слугинята ми, може би ще придобия дете чрез нея. И Аврам послуша това, което каза Сарая.

Този пасаж разкрива до къде била готова да стигне Сара, за да има деца. В древността, неуспехът на една жена да има деца бил срам за нея. Този срам идвал чрез лъжата на змията, че вродена сила е тази, която произвежда плода. Виждаме този срам и тази скръб и чувството на малоценност изявиени в много висока степен при пра-снахата на Сара - Рахил.

Бит. 30:1 А когато Рахил видя, че не раждаше деца на Яков, Рахил завидя на сестра си и каза на Яков: Дай ми деца, иначе аз ще умра!

Рахил имала почти самоубийствени нагласи заради това, че не можела да произведе дете. Изглеждало ѝ, сякаш сестра ѝ ражда деца по собствената си воля, а тя не можела да зачене и по този начин неуспехът на Рахил „да изпълни нещата“ я накарал да клони към самоубийство. Силата на това чувство се подхранвано в сърцето на Сара и я довело до

там, че да предложи план, който никоя жена с всичкия си, не би предложила някога.

Бит. 16:1, 2 А Сарая, жената на Аврам, не му раждаше деца; но имаше слугиня, египтянка, на име Агар. И Сарая каза на Аврам: Ето, ГОСПОД заключи утробата ми, да не раждам, затова влез при слугинята ми, може би ще придобия дете чрез нея. И Аврам послуша това, което каза Сарая.

Коя жена доброволно би предложила съпругът ѝ да има сексуални отношения с друга, за да може да даде деца на съпруга си?! Това предложение разкрива стреса, под който се е намирала Сара. Неуспехът на Авраам да я утвърди, я оставил уязвима на Сатанинския тип отношения; отношения, в които тя не се чувствала ценена и в които изглеждало сякаш дори Бог я е изостави, защото не била включена в обещанието в Битие 15-та глава. Неуспехът на Авраам да уповава на Господ при слизането му в Египет, повлиял на упованието на Сара в Господ, когато не може да роди деца. Тъжните ѝ думи “Бог заключи утробата ми да не раждам деца,” показват вяра, че Бог я наказвал по някаква причина. Било заради ниското ѝ чувство за стойност и/или заради бунта да постигне целта да има дете на всяка цена, тя предложила немислимото, умолявайки Авраам да вземе слугинята ѝ, за да има дете от нея.

Като ирония, проклятието, врѣхлетяло семейството на Авраам в Египет, се разширило чрез египтянката. Египетското царство било възприело напълно лъжата на змията, чрез идеологията на Нимродовото царство. Предложението Египтянката да бъде заведена в спалнята на Авраам, е символ на това предложение за възприемане на египетската философия и лъжите за вродената сила от семейството на Авраам.

Сатана бил на крачка от голямата победа. Ако можел да повлияе на Авраам така, че той да се съгласи със Сара, тогава Божието царство на земята, чрез Авраам, щяло да бъде поразено по ужасен начин. Авраам си е давал сметка за срамния начин по който се отнесъл към съпругата си в Египет и сигурно се е чувствал зле, че тя не може да има деца. Сара била погълната от скръб заради участието си, но въпреки това Авраам е трябвало да знае нещо по-добро от това да приеме съвета ѝ. Но подобно на своя предшественик Адам, и той се подчинил на молбата на съпругата си. Извършвайки това, той предал своето водачество. Сатана хитро използвал

чувството му за вина и извратил съчувствието му към неговата съпруга, за да го накара да се откаже от водаческата си роля и да остави Сара да действа по нейната воля. Това ужасно решение продължава да бъде една от централните причини в днешния ни свят за войната между юдеи и араби в Средния изток.

Авраам е трябвало да отнесе на Господ молбата на Сара, но не го направил. Обичаят на многоженството бил широко разпространен в онези дни и Авраам не е съзнавал напълно опасностите от това предложение, но вземането на такова главно решение без допитване до Господ, разкрива скрит дух на независимост и влиянието на лъжата на змията.

В тази история виждаме разкрита една последователност от събития, която клони към събаряне на семейното царство на Авраам:

1. Неуспехът от страна на Авраам да утвърди и защити своята съпруга
2. довел Сара до чувство на уязвимост и малоценност,
3. което отворило врата за изкушението на Сатана за подтик към независимо действие,
4. което довело до тъжната молба на Сара да се сдобие с деца чрез друга жена,
5. накарало Авраам да предаде ролята си на глава на дома, подчинявайки се на волята на съпругата си и обърквайки ролите на водачеството и подчинението;
6. това от своя страна довело до объркване на семейните отношения в дома на Авраам
7. и в последствие до възпрепятстване на канала на благословието и до голяма заплаха за изграждането на семейното съкровище на спомените.

iii. Бог учи Авраам на жизнено важното естество на семейната структура

Неуспехът на Авраам да схване свещеното единство на отношенията съпруг-съпруга при установяването му като глава на един велик народ, му докарал много страдания. Последвалата поява на съперничество между Сара и Агар не донесло радостта, която Сара си представляла, но само увеличило болката ѝ. Макар и омъжена за Авраам, Агар все още била слугиня на Сара. Тази объркана система на отношенията със сигурност щяла да избухне в даден момент.

Бит. 16:4-6 И той влезе при Агар и тя забременя; но като видя, че забременя, господарката ѝ стана презряна в очите ѝ. Тогава Сарая каза на Аврам: Поради теб ми е тази обида! Дадох слугинята си в твоите обятия, а като видя, че забременя, аз станах презряна в очите ѝ. ГОСПОД нека съди между мен и теб! А Аврам каза на Сарая: Ето, слугинята ти е в ръката ти. Направи с нея, както искаш. И Сарая се отнасяше зле с нея, така че тя побягна от лицето ѝ.

Сара обвинила съпруга си за случилото се. В съвременния ни свят, бихме се смеели на една такава постъпка, смятайки я за глупост, но в системата на Бога от водачество и подчинение, Сара била абсолютно права. Авраам бил взел окончателното решение, така че отговорността за изригването на лошите чувства в дома му падала върху него. Като *съпруг* или *съвпрегнат*, той е трябвало да откаже на тази молба и да се моли на Бога да утеши съпругата му и за самата нея. Изглежда Исаак е научил от баща си за този проблем.

Бит. 25:21 И Исаак се молеше на ГОСПОДА за жена си, защото беше бездетна; и ГОСПОД го послуша, и жена му Ревека забременя.

Чрез изпитание и страдание, Авраам научил много неща за семейството и начина на осъществяването му. Вече споменахме за поуката от Содом и това как пълният срыв на содомските семейства довел до унищожението му. Връщаме се отново на Битие 18:19:

Бит. 18:19 Защото съм го познал, за да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят ГОСПОДНИЯ път, като вършат правда и

правосъдие, за да направи ГОСПОД да дойде на Авраам онова, което е говорил за него.

Фразата „Защото съм го познал“ има голямо значение. Думата познал, означава интимно познание. След много трудности, както с него, така и с племенника му Лот, Бог успял да предаде Авраам интимно познание за семейната система и принципите на водачеството и подчинението. Казва ни се, че Бог познал Авраам, за да (или с цел да) може да заповяда на децата си и на семейството си след него.

С това познание, сега той бил готов да произведе истински наследник, който да се превърне в реален строител на семейното царство. Исмаил не можел да заеме тази позиция, заради неправилните отношения, в които бил заченат. Дивотията на Исмаиловото поведение се дължала точно на това, че Авраам послушал гласа на съпругата си и поставил Агар в положение при което синът ѝ не можел в действителност да бъде благословен и да има истинско усещане за стойност пред Бога, което да го направи способен да бъде достатъчно стабилен, за да носи семейното име.

Бит. 16:6-12 А Аврам каза на Сарая: Ето, слугинята ти е в ръката ти. Направи с нея, както искаш. И Сарая се отнасяше зле с нея, така че тя побягна от лицето ѝ. Но Ангелът ГОСПОДЕН я намери при един воден извор в пустинята, при извора на пътя за Сур, и каза: Агар, Сарайна слугиньо, откъде идваш и къде отиваш? А тя каза: Бягам от лицето на господарката си Сарая. А Ангелът ГОСПОДЕН ѝ каза: Върни се при господарката си и се покори под ръцете ѝ. Ангелът ГОСПОДЕН ѝ каза още: Ще преумножа потомството ти, така че да не може да се изброи поради своето множество. И Ангелът ГОСПОДЕН ѝ каза: Ето, ти си забременяла и ще родиш син; да го наречеш Исмаил, защото ГОСПОД чу скръбта ти. Той ще бъде човек като диво магаре; ръката му ще бъде против всекиго и ръката на всекиго — против него; и той ще живее пред лицето на всичките си братя.

Агар никога не би могла да се почувства истински сигурна в отношенията си с Авраам, защото била преди всичко слугиня на Сара. Без чувството за сигурност, тя не можела адекватно да изпълни отхранващата роля на майка, защото каналът на благословението към нея, чрез Авраам, не бил законен. Животворният поток на Божието благословение не бил върху този съюз, така че той не можел да благоуспява по правилен начин.

Бог дошъл при Авраам и го информирал, че Сара щяла да му роди син. При тази вест, Авраам отново не успял да се довери и смехът на Авраам в Бит. 17:17 бил предаден на Сара, когато чула новината в Бит. 18-та глава и също се засмяла с пълно неверие. Господ попитал Авраам, защо съпругата му се е засмяла, вместо да пита директно Сара. Този въпрос бил насочен към Авраам, защото той бил този, който инициирал това неверие и повлиял мисленето на Сара. Лъжата, която изрекла относно смеха ѝ, разкрива, че все още в някаква степен тя носела в себе си несигурността и на това трябвало да се обърне внимание преди сина ѝ да се роди.

Щом веднъж вече Авраам имал наследник, той щял да се опита да подсигури това, че съпругата, за която ще се ожени сина му, може да изпълни ролята на подчиняващ се агент. Жената, за която Исаак щял да се ожени, щяла да има огромно значение за оцеляването на Авраамовото семейно царство и затова изборът е трябвало да се извърши с молитва. Експедицията на Авраамовия слуга по намиране на подходяща жена, разкрива осъзнаването на това колко важен е този избор. Исаак бил на 40 години и в днешното общество бихме го сметнали за достатъчно възрастен, за да направи избора си самостоятелно, но той се доверил на мъдростта на своя баща и се подчинил на желания от баща му процес. Нагласите за служене на Ревека, когато дала питие на Авраамовия слуга, а също и когато напоила животните му, разкрили духа на подчиняващия се агент, от който се нуждаел Исаак, за да изгради семейното царство.

Исаак научил много неща за семейството от баща си и майка си и така избегнал много от капаните, които бил срещнал баща му; но Сатана докарал друго изкушение на тази двойка под формата на предпочитание между синовете. Това напълно разделило семейството. Но по отношение на избора на съпруга за синовете им, Исаак и Ревека имали ясно разбиране по този въпрос и за неговата важност.

Бит. 26:34, 35 А когато Исав беше на четиридесет години, взе за жена Юдита, дъщеря на хетеца Веири, и Васемата, дъщеря на хетеца Елон. Те бяха горест за душата на Исаак и Ревека.

Исав не послуша предупрежденията на дядо си и си взел две жени от племе, което не следвало Божията семейна система. Това причинило много скръб на Исаак и Ревека, защото те знаели, че това щяло много да

възпрепятства обещанието да станат велик народ, и отчасти това е причината поради която Бог показал, че по-големият ще слугува на по-малкия. Избирайки тези жени, той направил ефективното установяването на семейното царство невъзможно.

Бит. 27:46 И Ревека каза на Исаак: Омръзна ми животът поради хетейските дъщери! Ако и Яков вземе жена от хетейските дъщери, каквито са тези, от дъщерите на тази земя, защо ми е този живот?

Ревека изразила истината, че ако Яков си вземе съпруга, която не разбира истинските семейни принципи, тогава семейното им царство щяло да приключи. Всичките ѝ усилия да възпита синовете си, щели да бъдат пропилени, чрез погрешния избор на съпруги за синовете ѝ.

Има още много поуки в книгата Битие във връзка с тези принципи и аз ви насърчавам да проследите принципа на причина и следствие в семейството на Яков. Със самото си зараждане, царството на Израил имало несъвършен старт. Всъщност, на места семейството било доста дисфункционално, но ако желаем, от това можем да извлечем поуки за себе си.

1. Съпругът трябва да осъзнае своята роля като такъв, който дава семето и благославя; той трябва да благослови съпругата и децата си с насърчителни думи, с които показва, че ги цени.
2. Съпругата трябва да действа в ролята на подчиняващ се агент, за да привлече в канала благословението на своя съпруг към нейните деца.
3. Щом веднъж този канал на благословението е отворен, детето ще получи усещане за истинска синовност (или като дъщеря) към Бога, която ще го защити от лъжата на змията за добиване на стойност чрез вродена сила и постижение.

Преди да завършим тази глава, ще обсъдим накратко процеса на благославянето и защо е толкова важно бащата да благославя децата си.

iv. Рожденото право за благославяне

В 5-та глава обсъждахме жизнено важния принцип на благословението; протичането не само на физическия живот, но също и на чувството за стойност и цел. Това благословение е единственото средство, за действителното избягване на малоценността и депресията. Бог възстановил този канал чрез Авраам, когато казал:

Бит. 12:2, 3 Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. 3 Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълбна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

Това благословение установило Авраам като определен от Бога канал за благославяне на света. Тъй като Авраам бил влязъл в заветни отношения с Бога, дори когато се провалял от време на време, този канал на благословението не му бил отнет. Каналът на благословението не бил главно основан на способността на Авраам да се държи правилно, но по-скоро на заветните му отношения с Бога. Един продължителен неуспех в откликването на Божиите заповеди в крайна сметка би развалил този завет и каналът действително щял да се изгубен, както и всъщност станало след времето на Христос.

Деян 13:46 Но Павел и Варнава говориха дързостно и казаха: Нужно беше да се възвести първо на вас Божието слово; но понеже го отхвърляте и считате себе си недостойни за вечния живот, ето, обръщаме се към езичниците. 47 Защото така ни заповяда Господ: „Поставих Те за светлина на народите, за да бъдеш за спасение до края на земята.“

Каналът на благословението не се основавал на Авраамовата способност да се държи правилно, а на неговото заветно отношение с Бога.

Бит. 15:18 И в този ден ГОСПОД направи завет с Аврам, като каза: На твоето потомство дадох тази земя, от египетската река до голямата река, реката Ефрат.

От светска гледна точка, този завет изглежда странен. Забелязваме, че Авраам излъгал Авимелех, но точно от Авраам било поискано да се помоли за Авимелех, а не обратно.

Бит. 20:2-7 И Авраам казваше за жена си Сара: Тя ми е сестра. И герарският цар Авимелех прати и взе Сара. Но Бог дойде при Авимелех насън през нощта и му каза: Ето, ти умираш поради жената, която си взел, защото тя си има мъж. А Авимелех не се беше приближил при нея. И каза: Господи, ще убиеш ли и един праведен народ? Не ми ли каза сам той: Сестра ми е? А и тя, сама тя каза: Той ми е брат. С право сърце и с чисти ръце направих това. И Бог му каза насън: Да, Аз зная, че си направил това с право сърце; и Аз те въздържах да не съгрешиш против Мен, и затова не те оставих да се докоснеш до нея. И така, сега върни жената на човека, защото е пророк и ще се помоли за теб, и ти ще останеш жив; но ако не я върнеш, знай, че непременно ще умреш, ти и всички твои.

От където и да го погледнем, Авимелех бил този, който трябвало да се помоли за Авраам, за това че Авраам го излъгал за съпругата си, но Бог казал на Авимелех, че Авраам щял да се помоли за него. Единственият възможен смисъл на това е завета, който Бог направил с Авраам, за да го направи свой назначен авторитет за благословение.

Вместо да му отнеме тази власт, той докарал обстоятелства, които да напомнят на Авраам за истинската му благославяща роля. Посредством подчинението на Авимелех, към моления се за него Авраам, Авраам бил изобличен и неговата истинска роля му била напомнена. Ако Авимелех бил решил да нападне Авраам заради поведението му, страхът, който накарал Авраам да излъже щял да нарасне и той щял да се отдалечи още повече от истинската си идентичност на такъв, който благословя семействата на земята.

Тази власт за благославяне щяла да протича от поколение на поколение чрез концепцията за първородството.

Бит. 25:31-33 И Яков каза: Първо ми продай първородството си! 32 А Исав каза: Ето аз съм на умирање, за какво ми е това първородство? 33 И Яков каза: Най-напред ми се закълни! И той му се закле, и продаде първородството си на Яков.

В Божието царство, честта за първородството се падала по подразбиране на най-големия син. Първородството било замислено за благословение не само на семейството на първородния, но и за по-младите братя и сестри. В Божието царство, първородството носело радостта и отговорността да се благославя, но изопачено от лъжата на Сатана, то заело символния статут на силата и контрола. Първородството осигурявало по-голямата част от богатствата на бащата за първородния – не за да обогати себе си, но за да благославя всички под неговата власт; не за да взема, но за да дава.

Исав не разпознал истинския характер на първородството като духовно наследство и всъщност не искал да поеме отговорността на свещеник на дома. Това негово отношение щяло да бъде затвърдено чрез съпругите, които си избрал. Жени, които били обучавани в принципите на лъжата на змията, които произвели в тях липса на подчинение до там, че духовното наследство на Исав не било ценено. Брачните му решения утвърдили невъзможността му да изпълни истински духовната си роля.

При раждането на двете момчета на Исаак и Ревека било показано, че по някакъв начин първородството ще премине към по-младия син Яков.

Бит. 25:22-23 А децата се блъскаха едно друго вътре в нея и тя каза: Ако е така, защо ми е това? И отиде да се допита до ГОСПОДА. А ГОСПОД ѝ каза: Два народа са в утробата ти, и две племена ще се разделят от корема ти. Едното племе ще бъде по-силно от другото и по-големият ще слугува на по-малкия.

Яков можел да си даде сметка за това, но подобно на дядо си Авраам, който не успял да дочака обещанието за син да се изпълни в определеното от Бога време, той се възползвал от една възможност да си подсигури първородството, чрез слабостта на брат си – апетита.

Въпреки че Яков осъзнавал духовната стойност на първородството и отговорността, която то включва за благославяне, все пак не се доверил на Бога за изпълнението на тези неща. Той действал все още воден от принципа на лъжата на змията, чрез независими мисли и действия. Така че дори с най-добрите желания и мотиви да угоди на Бога, Яков станал измамник и манипулатор. Грехът, го заблудил чрез закона и

той разбрал, че онова, което било отредено да докара живот му донесло смърт.³⁹ Онова, което било замислено като голямо благословение, станало голямо проклетие.

Накрая, Бог довел Яков положението в което можел да види характера си и фалша с който действал, и в последните си дни, Яков станал Израил - победителят. Той се превърнал на един истински канал на благословието за своите деца и положил основите на един духовен народ.

Преди Яков да напусне дома си, баща му прехвърлил върху него властта за благославяне, чрез следното събитие:

Бит. 28:1-5 Тогава Исаак повика Яков и като го благослови, му поръча и каза: Да не вземеш жена от ханаанските дъщери! Стани, иди в Падан-Арам, в дома на Ватуил, бащата на майка си, и оттам вземи жена, от дъщерите на Лаван, брата на майка си. И Всемогъщият Бог да те благослови и да те направи плодовит и да те умножи, така че да произлязат от теб множество народи, и да ти даде благословието на Авраам, на теб и на потомството ти с теб, за да наследиш земята, в която си чужденец, която Бог даде на Авраам. Така Исаак изпрати Яков и той отиде в Падан-Арам при Лаван, сина на арамеяца Ватуил и брата на Ревека, майката на Яков и Исав.

Исаак посъветвал Яков да си намери подходяща съпруга, която да му съдейства в благославящото дело. Както забелязахме, способността на Яков да благославя ефективно, зависела от правилния избор на съпруга, която признава духовното му ръководство и първородството, което притежава.

По пътя към Падан-арам, Бог показал на Яков един символ, който разкривал действието на принципа на благословието и как то протичало.

Бит. 28:11-15 И стигна на едно място и пренощува там, защото слънцето беше залязло. И взе един от камъните на мястото и го сложи

39 Римл. 7:7-10

за възглавница, и легна да спи на това място. И сънува, и ето, стълба изправена на земята, чийто връх стигаше до небето, и Божиите ангели се качваха и слизаха по нея. И ГОСПОД стоеше над нея и каза: Аз съм ГОСПОД, Бог на баща ти Авраам и Бог на Исаак. Земята, на която лежиш, ще дам на теб и на потомството ти. Твоето потомство ще бъде многочислено като земния пясък, ти ще се разшириш към запад и към изток, към север и към юг и в теб и в твоето потомство ще се благословят всички племена на земята. Ето, Аз съм с теб и ще те пазя, където и да отидеш, и ще те върна пак в тази земя, защото няма да те оставя, докато не извърша това, за което ти говорих.

На Яков била показана стълба с ангели, които се изкачвали и слизали по нея; това разкривало потока на благословението от Бога и връщането на прославата към Него; прославата която щяла да се върне от сърцето на Яков към Бога. След това Бог директно запечатал благословението, което Исаак дал на Яков като поставил благославящата власт твърдо в ръцете му.

Стълбата по която се качвали и слизали ангелите била символ на Христовия дух, чрез който протичат всички благословения.

Йоан 1:51 И му каза: Истина, истина ви казвам: (отсега) ще виждате небето отворено и Божиите ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син.

Павел представя този поток на благословението в семеен контекст по следния начин.

1 Кор. 11:3 Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог.

Този символ на потока на благословението е разкрит също и в даването на манната, която била символ на Христос. Покорният дух на Христос е, който протича в сърцата на неговите деца, за да ги държи свързани с Отец. Христос, великият пример на подчинение, е ключът за запазване функцията на цялата система и на безпрепятствения поток на благословението.

Йоан 6:32-35 На това Исус им каза: Истина, истина ви казвам: не Мойсей ви даде хляба от небето, а Моят Отец ви дава истинския хляб от

небето. Защото Божият хляб е този, който слиза от небето и дава живот на света. А те Му казаха: Господи, давай ни винаги този хляб. Исус им каза: Аз съм хлябът на живота; който дойде при Мен, никога няма да ожаднее и който вярва в Мен, никога няма да ожаднее.

Виждаме принципа на хляба отразен в нахранването на 5000 души. Исус благословил храната, дал на овластените от Него ученици и те я предавали на хората, а след това остатъците били събрани; обозначавайки онзи поток на благословението, който се движил нагоре и надолу по стълбата, представяща Христос. Хлябът символизира духовното благословение, което храни душата. Този духовен хляб съдържа живот, стойност и цел. Без този хляб от небето ние умираме. Същата концепция е изразена и чрез водата.

Йоан 7:37-39 А в последния ден, великия на празника, Исус застана и извика, като каза: Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие. Ако някой вярва в Мен, както казва Писанието, реки от жива вода ще потекат от утробата му. А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат; защото (Светият) Дух още не беше даден, понеже Исус още не се беше прославил.

Стълбата, която Яков видял в пустинята била началото на разбирането му за реалното значение на първородството и дадената му от неговите баща и дядо духовна власт.

Запечатването на Якововото убеждение, че всички благословения идват от Бога, се случило по време на борбата му с Ангела и молбата за благословение пред лицето на смъртта. Изходът от тази борба разкрил, че лъжата на змията е напълно премахната от Яков.

Бит. 32:24-30 А Яков остана сам. И някой се бореше с него до зорязване. И като видя, че не му надви, се допря до ставата на бедрото му и ставата на бедрото на Яков се измести, като се бореше с него. Тогава каза: Пусни ме, защото се затори. А Яков каза: Няма да те пусна, докато не ме благословиш. А той му каза: Как ти е името? Отговори: Яков. А той каза: Няма да се наричаш вече Яков, а Израил, защото си бил в борба с Бога и с хора и си надвил. А Яков го попита, като каза: Моля те, кажи ми името си. А той каза: Защо питаш за името ми? И го благослови там. И Яков нарече мястото Фануил, защото си казваше: Видях Бога лице в лице и душата ми беше спасена.

Въпреки смъртоносната заплаха и изключителната болка, Яков не се доверил за своето избавление на себе си или на някое друго човешко посредничество. Той изцяло се осланял на божествената сила и по този начин името му било променено на победител. Яков победил лъжата за вродената сила и така съхранил канала на благословението от Бога за човешката раса, чрез Божията семейна система.

В това му състояние, Яков представлявал кулминацията на книгата Битие, където е описано, че благословя децата си. Виждаме разкриването на този процес при Йосиф, чиито деца са благословени от баща му.

Бит. 48:3-5 И Яков каза на Йосиф: Всемогъщият Бог ми се яви в Луз, в ханаанската земя и ме благослови, като ми каза: Ето, Аз ще те направя плодовит, ще те умножа и ще направя да произлязат от теб множество народи; и ще дам тази земя на потомството ти след теб за вечно притежание. И сега, двамата ти сина, които ти се родиха в египетската земя, преди да дойда аз при теб в Египет, са мои — Ефрем и Манасия ще бъдат мои, също както Рувим и Симеон.

Бит. 48:13-15 И после Йосиф ги взе двамата, Ефрем с дясната си ръка към лявата на Израил, а Манасия с лявата си ръка към дясната на Израил, и ги доведе при него. А Израил простря дясната си ръка и я възложи на главата на Ефрем, който беше по-младият, а лявата си ръка — на главата на Манасия, като нарочно кръстоса ръцете си, защото Манасия беше първородният. И благослови Йосиф и каза: Бог, пред когото ходиха бащите ми Авраам и Исаак, Бог, който ме е пасъл през целия ми живот до този ден.

В 49-та глава на Битие, Яков реализира истинската си идентичност като притежател на първородството и действа като агент на Бога за благославяне на децата си.

Бит. 45:25-28 чрез Бога на баща ти, който ще ти помага, и чрез Всесилния, който ще те благославя с небесни благословения от горе, с благословения на бездната, която лежи отдолу, с благословения на гърдите и на утробата. Благословенията на баща ти превишиха благословенията на предците ми и достигнаха до вечните хълмове — те ще бъдат на главата на Йосиф и на темето на превъзходния между братята си. Вениамин е вълк грабител — заран ще пояжда лов, а вечер ще дели плячка. Всички тези са дванадесетте израилеви племена и това

е, което изговори баща им, като ги благослови — всекиго според благословието му ги благослови.

И така, виждаме в кулминацията на книгата Битие, спечелването на една победа над змията и нейната лъжа за вродената сила и стойността чрез лично постижение. Сатана се опитал да заличи човешката раса като предизвикал появата на тирани по земята, които били отгледани от човешките дъщери — приели лъжата на змията. Божият отговор бил призивът към Авраам, през много изпитания, за времето от три поколения — Яков триумфира като победител, като напълно уповаващ на Бога и приел ролята си на канал за благословието; канал, предаващ чувството за стойност, достойнство и цел в семейната система на отношенията.

Щеше да е хубаво да си помислим, че оттук нататък Израил е живял честит живот, но в завета, който Бог сключил с Авраам било предсказано, че потомците му ще станат роби. Още веднъж, лъжата на змията щяла да вземе превес, което щяло да изисква още едно излизане. Също както Авраам бил призован да излезе от Вавилон, така и неговите потомци ще бъдат призовани да излязат от Египет и семейната система да бъде отново възстановена.

13. Загубване и възстановяване на канала на благословието по време на странстването в Египет

а. Бог се опитва да достигне египтяните и изпитва израилтяните

Въпреки че децата на Авраам преживели няколко изпитания в тяхното семейство, книгата Битие завършва с това как Яков благославя децата си и запазва отворен канала на благословието от небето.

Получаването на благословение от Бога изисква смирен характер и осъзнаване на истинската роля на богатството. Спомняме си, че

Божиие благословения над Лот, всъщност обърнали сърцето му към богатствата, които получил и накрая той свършил със загуба на всичко.

Допускането на глад накарало Авраам да отиде в Египет за да запази семейството си, това почти унищожило това негово семейство и разкрило неговата липса на вяра. Бог спасил семейството на Авраам като освободил големи язви над Египет, за да попречат на унищожаването на Авраамовото семейство, чрез загубата на жизнената роля на Сара като агент на подчинението.

Яков станал богат човек чрез благословието на Бога и по този начин тестът на богатствата се станал необходима помощ за запазването на канала на благословието. Отново настанал глад в земята, но Бог позволил определени обстоятелства да поставят Йосиф за водач на Египет, за да запази Египет от настъпващия глад.

Въпросът, който изниква е, защо Бог запазил храна за Египет? Те били идолопоклоннически народ, синове на Хам, изпълнени с лъжата на змията и с фалшиви концепции за източника на живота и поклонението. Защо Бог би им помогнал?

Бог е Баща и Той се опитва да привлече Своите отклонили се деца с добротата Си. Библията ни казва:

Римл. 2:4 Или презираш богатството на Неговата благост, търпеливост и дълготърпение, без да знаеш, че Божията благост те води към покаяние?

Египетският народ, управляван от принципите на лъжата на змията, се движил в посоката, към която вървели и предпотопните жители както и тези на Содом. Египтяните се покланяли на много богове и всички те се основавали на системата за вродената сила. Както видяхме по-рано, този стил на поклонение води до унищожение на семействата, а по този начин и до унищожение на нациите.

Бог позволил на Израил да дойде в контакт с египтяните, за да ги запознае с истинския Бог и да им даде възможност да се покаят; докато същевременно изпитвал Израил относно вярата им в истинския Бог и задълбочавал разбирането им за Божията семейна система. Израил никога

не бил замислян като народ, който пази само за себе си познанието; те трябвало да го споделят с другите народи, така че да могат да бъдат облагодетелствани от него и да запазят своите семейства.

Ис. 60:3 И народите ще дойдат при светлината ти, и царете — при сиянието на зората ти.

Бог дал на фараона сън за приближаващия глад. Давайки този сън на фараона, Той можел да го доведе в контакт със Себе Си като истинския Бог и ако фараонът Го признаел за истинския Бог, тогава можел да действа като агент за благословение на цялата нация.

Никой от служителите на фараона не можел да изтълкува съня, но обстоятелствата позволили на Йосиф да дойде пред царя и да представи истинския Бог.

Бит. 41:15, 16 И фараонът каза на Йосиф: Сънувах сън, но няма кой да го изтълкува. И чух да казват за теб, че разбираш да тълкуваш сън. 16 А Йосиф в отговор каза на фараона: Не аз, Бог ще даде на фараона отговор за добро.

Бог направил Йосиф способен да обясни и разтълкува съня и фараонът започнал да се повлиява от този могъщ Бог, който Йосиф представлявал.

Бит. 41:39-41 Тогава фараонът каза на Йосиф: Понеже Бог ти откри всичко това, няма никой толкова разумен и мъдър, колкото си ти. 40 Ти ще бъдеш над дома ми и целият ми народ ще слуша твоите думи. Само с престола аз ще бъда по-горен от теб. 41 И фараонът каза на Йосиф: Ето, поставям те над цялата египетска земя.

Ето една голяма възможност за Египет. Чрез Йосиф, Египет имал шанса да призна истинския Бог и да се обърне към Него. Бог бил този, който направил Египет способен да стане най-мощният народ на онези времена. Ако разпознаели Божието благоволение към тях, те щели да се освободят от проклятието на чувството за несигурност, малоценност и нуждата от господство и контрол, изявяващи се в царството на Сатана. За съжаление, урокът не бил научен.

б. Египет и Израил съблазнени от благословенията на богатствата и просперитета

Изх. 1:8 Тогава над Египет се възцари нов цар, който не познаваше Йосиф.

Как така би могло да има фараон, който не познава Йосиф? Този стих внушава сарказъм. Новият фараон не е искал да познава Йосиф. Сърцето му не било изпълнено с благодарност за това, което небесният Бог направил за Египет чрез него и за начина по който Египет станал изключително могъщ народ. Фараонът се провалил на теста за богатствата чрез влиянието на египетските свещеници, които представляли поклонението на Нимрод в египетска форма, и избрал да се придържа към лъжата за вродения източник на сила.

Израил, който по това време живеел в една провинция на Египет, също не бил имунизиран срещу изпита на богатствата. Чрез благословието, те също се радвали на голямо благополучие и това благополучие ги довело до самодоволство, което пък от своя страна допуснало повлияването им от градските им съседи.

Изх. 1:7 А синовете на Израил бяха плодови и се умножиха, увеличиха се и твърде много се засилиха, и земята се напълни с тях.

Ако Израилтяните били внимателни, щели да забележат, че Египтяните изоставяли признаването на истинския Бог. Явно те престанали да разбират, че рано или късно духът на несигурността и малоценността, който винаги в следствие на напускането на Бога, щял да се обърне срещу тях, но в насладата от богатство и мощта си в Египет, те не успели да осъзнаят какво щяло да се случи.

в. Лъжата за вродената сила произвежда несигурност в Египет и нуждата от контрол и постижения

Изх. 1:8-10 Тогава над Египет се възцари нов цар, който не познаваше Йосиф. 9 И той каза на народа си: Ето, народът на израилевите синове е по-многоброен и по-силен от нас. 10 Елате, да действаме разсъдливо срещу тях, за да не се умножават, да не би в случай на война да се съединят и те с враговете ни, да воюват против нас и да си отидат от земята.

Духът на несигурността във фараона се изявил в нуждата от контрол. За да се справи с това чувство на несигурност той заробил израильтяните да му строят градове хранилища. Дейността за строеж с голям мащаб бил друг белег за несигурността на фараона. Той изпитвал нужда да покаже силата си, чрез големи строителни проекти, по същия начин както хората от времето след потопа постъпили чрез Вавилонската кула.

Изх. 1:11 Затова поставиха над тях надзиратели, които да ги потискат с тежък труд; и те съградиха на фараона градове за житници -- Питом и Рамесий.

Въпреки че Израильтяните по това време служели на египтяните, те все още имали здрави семейни гнезда и затова продължавали да процъфтяват. Фараонът, вдъхновен от Сатана, повишил трудовия товар, за да намали времето на израильтяните за прекарване с техните семейства и към това прибавил политиката за премахване и избиване на бебетата от мъжки пол.

Изх. 1:13-16 Затова египтяните жестоко караха израилевите синове да работят, 14 вгорчаваха живота им с тежък труд, да правят кал и кирпичи и да вършат всякаква полска работа; всичките работи, с които ги караха да работят, бяха твърде тежки. 15 И египетският цар говори на еврейските акушерки, от които едната се наричаше Шифра, а другата Фуа, и им каза: 16 Когато акуширате на еврейките и видите, че раждат, ако родят син, го убивайте, а ако родят дъщеря, тогава нека живее.

Тук виждаме отново директна атака върху семейството. Когато бащите и майките са принудени да извършват изключително тежък труд, те имат по-малко време да оказват родителски грижи и да прекарват време с децата си. Грижата за децата трябва да бъде оставена на други, докато работата напредва. Само тази мярка щяла напълно да унищожи израильтяните, но фараонът искал да усили процеса като феминизира

обществото. Чрез премахването на хората от мъжки пол, семеносният принцип на благословието щял да бъде заглушен и несигурността, и малоценността скоро щели да бъдат унаследени в Израил.

Този процес на повишаване на трудовия товар, а след това и феминизирането на обществото, бил внимателно програмиран от врага на душите в съвременното общество, чрез процеса на индустриализацията и двете световни войни. Въпреки че осигурява някои предимства, индустриализацията в голямата си част била движена от алчност за пари и нуждата от по-големи империи. Бащите били изтръгвани от домове им в продължение на много часове, за да служат на заводи и по същество робували като израилтяните. Отстраняването на бащите подклаждало пламъците на несигурността и нуждата от защита. Големите колела на индустрията скоро били използвани като военни оръжия за осигуряването на такава защита. Това, в крайна сметка, щяло да гарантира унищожението на милиони мъже и по този начин унищожението на канала за благословието в много семейства и феминизирането на обществото. Така преживяванията на Израил имат директен урок за нас днес. Работническите семейства в света са поробени на фараоните на този свят и отново ще бъдат допуснати язви, за да освободят Божия народ от тази ужасна ситуация, за да може небесното семейство да бъде наистина отново обединено.

г. Фараонът подкопава канала на благословието в Израил

Съдбата на израилтяните била ужасна. Фараонът вече имал пълен контрол над ориста на Израил и систематично унищожавал основите на системата им за

семеино съкровище. В 11-та глава обобщихме платформата на семейната система на Авраам в противовес на Нимродовата система с вроден източник на живот. Ето отново обобщението:

Авраам	Нимрод
	
1. Семейна структура (Бит. 18:19)	1. Индивидуален диктатор/тиран (Бит. 10:10)
2. Номадски обитатели на диви местности (Евр. 11:8-10)	2. Строители и защитници на градове (Бит. 11:4)
3. Идентичност чрез родителско благословение (Бит. 12:2)	3. Идентичност чрез прочутост (Бит. 11:4)
4. Спазване на съботата и заповедите (Бит. 26:5)	4. Следване на личните желания (Римл. 1:21-32)
5. Вярa в смъртта и възкресението (Евр. 11:17-19)	5. Вярa в безсмъртието на душата (Бит. 3:4)
6. Спасител като скромн възстановител на живота разкрит в закланото агне (Йоан 11:25)	6. Спасител като горд освободител и подчинител, подсилен от поклонението на слънцето и природата
7. Фокус към поклонението към невидимото	7. Фокус към поклонението към видимото

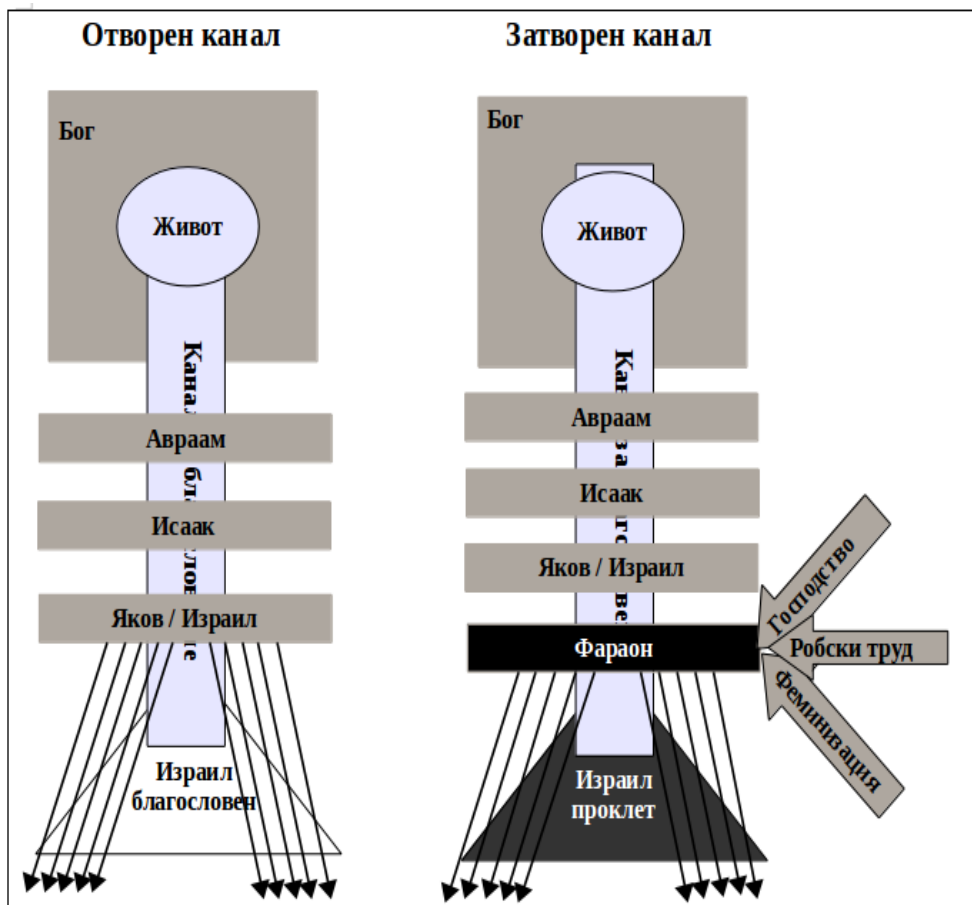
Докато бил роб в Египет, Израил загубвал постепенно подпорките на своята семейна система. Вече фараонът бил тяхната върховна власт и това заместило водачеството на бащата. Семейните структури постоянно щели да бъдат в изпитание чрез изискванията на фараона. В много от случаите, бащите били принудени да се откажат от техния семеен суверенитет и да се предадат на диктатурата на царя.

Израилтяните били държани в предградията за улесняване на трудовия контрол и загубили благословенията на провинциалната среда и поземлената собственост. Поземлената собственост позволявала на семействата да произвеждат храна, да се поддържат и да бъдат независими. Процесът на заселване на предградията ограбва семействата от тази независимост и ги прави зависими от останалите за храна и защита.

Тежкото трудово робство отнема бащата от дома до там, че е трудно бащите да прекарват така нужното време с децата си.

- Робството и изискванията на Египет не позволявали поклонението в събота и вярното съблюдаване на заповедите.
- Поклонението на египтяните било съсредоточено към вярата в безсмъртието на душата. Строежа на градове-хранилища било част от подготовката на фараона за следващия свят. Израилтяните постоянно били изложени на тези възгледи.
- Фараонът бил заобиколен от помпозност и лукс. Неговите водачи се обличали със скъпи дрехи и били възхвалявани, когато се движели по улиците. Постоянното излагане на този вид водаческа концепция замъглило умовете на израилтяните за скромния пастирски живот на Яков, който живеел в шатри под открито небе. Те също намерили, че е трудно да жертват агнето като символ на идващия Спасител. Някои от животните за жертва били свещени за египтяните и жертването им щяло да се счете като обида за египетските богове и щяло да бъде наказано бързо. (Изход 8:26)
- Богослужението на Египет било крайно идолопоклонническо и храмовите постройки и идоли били навсякъде около

израилтяните. Фокусът върху видимите аспекти на поклонението постоянно бил налаган върху израилтяните.

В тази ситуация, обещанията към Авраам не могли да се изпълнят. Бог казал, че всички семейства на земята щели да бъдат благословени чрез него. Но този канал на благословението сега бил прекъснат и Израил бил в голяма опасност. Нужно било Господ да се намеси и отново да отвори този канал в полза на Израил и света. Доказателство, за това колко опасна е била ситуацията за Израил, е разкрито в провала на израилтяните във връзка с манната – там те

нарушили съботата. Друго доказателство е отстъплението при златното теле. Ще разгледаме това в дълбочина по-късно, но сега Израил бил под проклятието и семействата им били изключително уязвими.

д. Избавителят – призивът към Мойсей за пророческа служба

Авторитетът на Израил бил узурпиран от фараона. Той пленил Израил за роби, феминизирал обществото им като удавял в реката бебетата им от мъжки пол и нямал намерение да ги освободи. Несигурността на фараона можела да утихне само чрез робския контрол над тях. Това е окончателната съдба на всяко общество, което позволява да бъде управлявано от ценностна система основана на силата. Случило се е в дните на фараона и е било записано за наша поука, защото ще се случи отново.

По какъв начин Бог щял да възстанови канала на благословието в Израил? Отчасти Израил си докарал сам тази ситуация на робство, защото бил повлиян от желанието на Египет за сила и богатство. Точно както Адам станал доброволно роб на Сатана, така и израилтяните станали роби на Египет. Още щом се озовали във веригите, и Адам и Израил започнали да осъзнават глупостта на действията си.

Бог призовал един човек – Мойсей – да действа като Негов пророк и да върне канала на благословието на народа Му. В историята ще забележим, че, когато каналът на Божието благословение е блокиран, Бог оторизира пророк, който да възстанови канала. Изисквало се усилие, за да може Мойсей да бъде убеден да отиде, но уверявайки го, че брат му Аарон ще говори на негово място, той се съгласил да отиде. (Изход 4:10-16).

Господ изпратил Мойсей да отправи апел към фараона да пусне народа Му. Защо Бог изпратил Мойсей да ПОИСКА от фараона да пусне народа Му? Защо просто не изпратил Мойсей да каже на фараона: Ние ще тръгваме и ако застанеш на пътя ни, нашият Бог ще заличи теб и народа ти? Първо, бог е милостив, жалостив и дълготърпелив; Той не заличава хората по един директен начин, а позволява на собствените им нечестия да се върнат върху тях. Моля прочетете повече по този въпрос в книгата

Agane, която е достъпна на *fatheroflove-bulgaria.com*. Спомнете си също, че управлението на фараона над Израил било законно, защото Израил се подчинил на духа на Египет и накрая станал и физически роб на Египет. Ако Бог просто бил преселил народа, макар и да са Негови, Той щял да насади в народа Си семето на незачитане на авторитета. Заповедта на фараона трябвало да се спечели, за да бъдат пуснати. Този принцип е от жизнено важно значение. Въпреки че фараонът бил езически цар, неговата власт все още била уважавана. Вярно е, че Бог разкрил Себе Си в язвите, за да може фараонът да разбере с кого си има работа, но за смъртта и унищожението бил отговорен фараонът, защото той отказал да послуша предупрежденията и да признае, че израилтяните в действителност принадлежат на Бога.

Когато Мойсей се отправил към Египет, за да започне мисията си, неговата семейна структура се нуждаела от реформа.

Изх. 4:24-27 А по пътя, в странноприемницата, ГОСПОД посрещна Мойсей и искаше да го убие. Тогава Сепфора взе остър камък и обряза кракожието на сина си, хвърли го в краката му и каза: Наистина ти си ми кръвен младоженец. След това ГОСПОД се оттегли от него. Тогава тя каза: Кръвен младоженец! - поради обрязването. А ГОСПОД каза на Аарон: Иди в пустинята да посрещнеш Мойсей. И той отиде, посрещна го на Божията планина и го целуна.

От всички израилтяни се изисквало да изпълняват обряда на обрязването. Мойсей пропуснал да приложи този обред за сина си заради протестите на съпругата му. Ако този проблем не бил разрешен, цялата мисия щяла да пропадне. Това бил въпрос на живот и смърт и Библията илюстрира Бог като някой който сякаш се канел да убие Мойсей. Бог би ли дал мисия на Мойсей, а след това да го убие? Със сигурност, не! Образът пред Мойсей бил смъртоносен, защото това било едно отражение на опасността, в която той се бил поставил като не ходил в Божиите заповеди. Единственият път, в който можем да бъдем защитени от унищожителя е, когато ходим по Божиите заповеди. Бог също искал Мойсей да разбере важността на това да бъдеш глава на дома си. Ако не можел да бъде глава на дома си, как щял да ръководи Божията църква?

Сепфора се съгласила външно и сама изпълнила обряда, но в сърцето си все още се съпротивлявала на заповедта. Изисквало се време, за да може да научи принципите на подчинението.

е. Язвите в Египет – разобличаване на измамата за вродената сила в природата

Когато Мойсей отишъл в Египет, трябвало да обясни в какви отношения с Бога на небето бил Израил. Израил бил Божи син – или строител на семейното име. Чрез Израил, Бог щял да благослови семействата по света. Действията на фараона изискали Божията способност да благослови света.

Изход. 4:22-23 А ти кажи на фараона: Така говори ГОСПОД: Израил Ми е син, първородният Ми; 23 и казвам ти: Пусни сина Ми да Ми послужи; но ако откажеш да го пуснеш, ето, Аз ще убия твоя син, първородния ти.

Първородният на фараона носил първородството на смъртта. Той бил обучен на принципите на лъжата на змията и несигурността и малоценността му вероятно щели да го направят още по-голям тиранин от баща му. Ако Израил останел още едно поколение под властта на новия фараон, семейната им идентичност щяла да бъде заличена. Бог нямал друг избор освен да изложи решението пред фараона. Спомнете си, че Бог не искал да убива сина на фараона, т. е. Той не искал решенията на самия фараон да се върнат върху него. Той искал само Неговият син да бъде освободен, за да получи отново канала на благословението.

За съжаление, заради гордостта си, фараонът не пожелал да пусне Израил. Той вярвал, че боговете му били по-силни от Този на евреите и че чрез тяхната сила ще успее да ги задържи за роби. Всяка една от язвите, които Бог изявил, разкривала надмощие в аспектите на египетското поклонение. Тя също разкрила, с езика, който разбира един езически цар, че Богът на Израил е по-силен и че Той е истинският източник на силата.

Язва	Египетски бог, идол или храмов свещеник под прицел	Значение
1. Водата превърната в кръв – Изх. 7:17-19	Река Нил – доставчик на живот и дар за Египет	Египетският доставчик на живот сега станал доставчик на смърт. Египтяните жадували за проливане на кръвта на израилтяните и сега Бог им дал да пият кръв.
2. Жаби – Изх. 8:5-6	Изида – богиня на плодородието	Изида често била представяна като жаба. Тя символизирала нов живот. Жабата била считана за късмет. Сега жабите умирали и замърсявали всичко. Техният „нов живот“ бил събран в мъртви купчини.
3. Въшки – Изх. 8:16-17	Сет – бог на земята	Тази малка и незначителна твар, сега дошла да тормози народа. Всичките молитви към Сет не помогнали и земята родила въшки.
4. Рояци мухи – Изх. 8:20-24	Веелзевул – княз на въздуха	Мухите винаги били наоколо и били смятани за ушите на Веелзевул. Сега те атакували на пълчища и докарвали до лудост хората, а техните свещеници не могли да спрат това. Фактът, че не нападали израилтяните ги представил като святи.
5. Добитък - Изх. 9:4-6	Апис – свещен бик	Бог демонстрирал, че свещеният бил Той. Бикът не можел да устои на силата Му.
6. Цирей - Изх. 9:8-11	Медицинските шамани	Смятало се, че циреите са наказание за грехове. Бог ги наказал за греховете им и магията на медицинските им шамани не можела да спре това.
7. Град - Изх. 9:22-	Шамани на климата	Шаманите на климата уж

26		контролирали времето, но тук Бог отново показал, че само Той може да контролира климата.
8. Скалци – Изх. 10:4-6	Шамани на земеделието	Смятало се, че земеделските шамани можели да контролират посевите чрез магическите си сили да повлияват фалшивите си богове или да спечелват благоразположението им. Бог им показал, че никой не можел да победи силата Му.
9. Тъмнина – Изх. 10:21-23	Амон-Ра – най-любимият бог; смятан и за най-могъщият	Богът на слънцето Ра бил смятан за баща на фараона и най-мощният от боговете. Побеждавайки слънцето, Бог показал, че срещу Него, Амон-Ра бил безпомощен.
10. Смъртта на първородните – Изх. 11:5	Първородните били посвещавани на бог – смятало се за благоволение на Бога или при египтяните на техните богове	Няколко божества в Египет били смятани за защитници на живота на хората и животните. На фараонът се гледало като на бог, а на неговия син като на следващият по ранг бог.

Интересно е да се забележи, че унищожението, което връхлетяло Египет, дошло чрез самите неща, на които Египтяните се кланяли, с изключение на последната язва. Унищожението на египтяните символизирило духовното унищожение на техните семейства, което причинявала вярата в тези идоли. В духовният свят, египтяните били истинските роби; роби на страха, малоценността, гордостта и егоизма. Ако не била вярата им в тези фалшиви божества, това унищожение щяло да им бъде спестено.

Тези поразителни събития, които се случили в миналото, са пример за това, което ще се случи и в бъдеще, когато ръководителите на Новия световен ред ще се опитат да поробят света и да попречат на верните Божии хора да спазват Неговите заповеди, съботата Му и всички неща, които са жизнено важни за една система основана на семейството, каквато е разкрита в семейството на Авраам.

ж. Избавление на Израил и възстановяване канала на благословието

При последната язва, се изисквало Божият народ да постави кръв от агне на стълбовете на вратите си, така че ангелът на смъртта да ги подмине и първородните им да бъдат пощадени.

Иzx. 12:12-13 И в онази нощ Аз ще мина през египетската земя и ще поразя всяко първородно в египетската земя, от човек до животно; и ще извърша съд против всичките египетски богове. Аз съм ГОСПОД. 13 И кръвта ще ви бъде за знак на къщите, където сте, и когато видя кръвта, ще ви отмина, и язвата няма да бъде у вас, за да ви погуби, когато поразя египетската земя.

Иzx. 12:21-22 И Мойсей повика всичките старейшини на Израил и им каза: Изберете и си вземете по едно агне според челядите си и заколете пасхата. 22 После вземете китка от исоп и я потопете в кръвта в съда, и намажете с кръвта в съда горния праг и двата стълба на вратата. И никой от вас да не излиза от вратата на къщата си до сутринта.

Кръвта на агнето била символ на кръвта на Христос, която била пролята, за да може да имаме живот. Когато Адам и Ева съгрешили и станали слуги на Сатана, те загубили своето право на живот. Синът на Бога пристъпил в пролома и обещал да даде живота Си, за да запази отворен канала на живота в полза на Адам и Ева. Обещанието за Неговата кръв направило така, че смъртта да подмине Адам и Ева и ги защитило от истинските последици на техния грях. Този символ бил разкрит в агнешките кожи, които облекли и които покрили телата им. Във времето на Израил, това покриване било символизирано, чрез кръвта по стълбовете на вратите. Без кръвта на агнето, човешката раса я очаква само смърт. Благодарете на Бога за кръвта на Агнето, която постоянно прави така, че смъртта да ни подминава.

Бог веднага се захванал за работа по превъзпитаването на израилтяните според основите на канала на благословието и истинската семейна структура.

Авраам	Израил
	
1. Семейна структура (Бит. 18:19)	1. Петата заповед възстановила семейната структура. Освобождението от робството осигурило повече съвместно време за семействата. Наследството се определя от семейната генеалогия.
2. Номадски обитатели на дивни местности (Евр. 11:8-10)	2. Израил се връща към природната среда на пустинята, където живеят в шатри.
3. Идентичност чрез родителско благословение (Бит. 12:2)	3. Бог обещал да благослови Израил ако са верни. Петата заповед, касаеща родителите, възстановила канала на благословието за семейството.
4. Спазване на съботата и заповедите (Бит. 26:5)	4. Бог повторил заповедите на планината Синай и ги образувал отново за съботата, чрез събирането на манната.
5. Вярa в смъртта и възкресението	5. Четвъртата заповед разкрива Бога

(Евр. 11:17-19)	като единствен източник на живота и Единственият, Който ни поддържа живи. Без Него няма живот.
6. Спасител като скромна възстановител на живота разкрит в закланото агне (Йоан 11:25)	6. Била дадена една пълна система на поклонение чрез Светилището, за да се разкрие напълно делото на идващия Спасител и за да се покаже как Той ни учи на заповедите Си.
7. Фокус към поклонението към невидимото	7. Втората заповед съсредоточава поклонението към невидимото.

Изисквало се време, за да може Израил наново да научи принципите на канала за благословението чрез Десетте заповеди и системата на Светилището. Преживяването на Израил по отношение на поклонението на златното теле, разкрило колко много се бил отдалечил от истинското разбиране за Божието семейно царство.

Липсата на уважение към ръководителите, което те развили в Египет и подхранвали чрез лъжата на змията, накарало някои да хвърлят съмнение върху ръководството на Мойсей и довело Израил до съгрешаване чрез поклонението на златното теле.

Изм. 32:1-7 А когато народът видя, че Мойсей се забави да слезе от планината, народът се събра при Аарон и му каза: Стани, направи ни богове, които да ходят пред нас; защото на този Мойсей, човека, който ни изведе от египетската земя, не знаем какво му стана. Аарон им каза: Извадете златните обици, които са на ушите на жените ви, на синовете ви и на дъщерите ви, и ми ги донесете. И целият народ извади златните обици, които бяха на ушите им, и ги донесоха на Аарон. А той взе всичко от ръцете им, издяла форма с длето, и направи изляно теле. И те казаха: Тези са боговете ти, Израилу, които те изведоха от египетската земя! И като видя това, Аарон издигна олтар пред него и Аарон провъзгласи, като каза: Утре ще бъде празник на ГОСПОДА. И на следващия ден станаха рано и пожертваха всеизгаряне и принесоха примирителни жертви. После народът седна да яде и да пие, и стана да играе. Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Иди, слез, защото твоят народ, който си извел от египетската земя, се поквари.

Хората не били запознати с поддържането на отношения на вяра към Бога без видимите белези на поклонението. Докато Мойсей, техният видим водач отсъствал, народът разкрил духовната си слепота по отношение на способността им да виждат отвъд видимото. Въпреки, че имало доказателство за Божието присъствие на планината, народът жадувал да се поклони на нещо, което можел да вижда.

Точно както Адам и Авраам послушали гласа на техните съпруги, Аарон послушал гласа на Израил, той послушал гласа на народа (църквата – представена символично като жена), изработил им златно теле и ги довел до съгрешаване.

Бог милостиво простил на Израил и това събитие им разкрило, че нямали сила да пазят обещанията си да Го следват. Те трябвало да се уповават на кръвта на агнето, разкрита в службата на Светилището и в защитните заповеди, чиято цел била да държат отворен канала на благословението. Възстановяването на тези неща, щяло да подсури Авраамовото благословение към семействата в света.

Надявам се, че виждаме как седемте точки от семейната система на Авраам държат ключа, който ще ни помогне да изградим и поддържаме съкровищницата на семейните спомени, която ще помогне на децата ни да знаят, че са обичани и благословени.

14. Защитата за канала на благословението

Както разгледахме по-рано, Библията ни представя един модел на живота, в който Бог е източникът на живота - духовно, психически и физически. Този живот не е дарен или даден в пакет, но постоянно протича към нас, чрез Неговия Дух. Този поток на живота съдържа жизнено важният елемент на благословението, което разкрихме, че се нарича слава на децата. Без благословението на бащата чрез този поток, животът е лишен от цел и смисъл.

Разгледахме отблизо ролите на съпруга и съпругата като човешки пример за принципа на източника или семето, който предава това благословение, и раждащият и отхранващ принцип, който се подчинява на семето/източника и действа като ключов пример за това как се остава свързан с канала на благословието. В книгата Битие, станаме свидетели как Сатана е направил няколко опита да прекъсне този канал на системата за благословение и проучихме ключовите компоненти в семейството на Авраам, които поддържат действието на тази система за благословение.

Основите на системата за благословение при израилтяните били заличени и сега, когато Израил бил освободен от робството си, трябвало наново да бъдат учен на тези жизнено важни принципи.

Централната част от тази възстановителна програма била даването на Десетте заповеди на планината Синай. Едно проучване отблизо на тези заповеди в светлината на семейния канал за благословение разкрива някои много интересни неща.

а. Ясните роли на идентичността са жизнено важни

В края на 6-та глава направихме следното изявление:

Следователно признаването на тази мъжка семенна/водаческа идентичност и женската отхранваща/подчинена идентичност, които отразява образа на небесния Баща и Син са жизнено важен ключ за изграждането на една съкровищница на семейните спомени върху една силна и хармонична система система на отношенията.

Едно ясно осъзнаване на нашата идентичност и това кои сме, е от изключително значение, за да може този канал на благословието да остане отворен. Например, когато осъзнаваме, че като хора, нямаме живот в себе си, това е едно възприемане на идентичността ни. Когато осъзнаваме, че само Бог има живот, който дава и споделя, така възприемане Неговата идентичност. В 7-ма глава, ние обърнахме внимание на това как Сатана въвел концепцията за вродения източник на живот, според която човешките същества имат или притежават живот от самосебе си.

Бит. 3:4 А змията каза на жената: Никак няма да умрете! 5 Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото.

Тази лъжа обърква нашето възприемане на Божията идентичност като на единствен притежател на живот; обърква също и нашата идентичност като такива, които нямат вроден живот. Това объркване на идентичността довежда хората до загуба на интерес към запазване на жизнената връзка с Бога и подхранване на дух на независимост и себедостатъчност.

Идеята на която наблягам е, че, за да може потокът в канала на благословието да протича правилно, е необходимо, както идентичността на източника на канала, така и идентичността на получателя в канала да бъдат ясно разбрани, в противен случай каналът се разбива. Следната история дава добър пример за това как неправилното възприемане на идентичността може да причини срыв в каналите на общуването.

Това, което ще прочетете по-надолу е запис на радио комуникация между американските и канадските сили по време на Втората световна война:

КАНАДЦИ: Моля променете вашия курс 15 градуса на юг, за да избегнете сблъсък.

АМЕРИКАНЦИ: Препоръчваме ви да смените вашия курс 15 градуса на север, за да избегнете сблъсък.

КАНАДЦИ: Отказ. Вие ще трябва да смените курса си с 15 градуса на юг, за да избегнете сблъсък.

АМЕРИКАНЦИ: Говори капитанът на военноморски кораб на САЩ. Повтарям, сменете ВАШИЯ курс.

КАНАДЦИ: Не, Аз повтарям, вие сменете ВАШИЯ курс.

АМЕРИКАНЦИ: Тук е Самолетен Носач USS LINCOLN, вторият по големина кораб в Атлантическия флот на Съединените щати. Придружени сме от три Изтребителя, три Кръстосвача и голям брой поддържащи плавателни съдове. **НАСТОЯВАМ** да промените курса

си с 15 градуса на север. Повтарям, едно-пет градуса на север или ще бъдат предприети ответни мерки за подсигуриването на безопасността на този кораб.

КАНАДЦИ: Тук е фарът. Ваша воля.

Американският кораб не разбрал каква е истинската идентичност на фара и затова се отнесли към него арогантно. Американският кораб също надценил усещането си за мощ; той имал невярно възприятие за себе си, защото никой кораб не би могъл да принуди фара, разположен на могъща скала, да се измести от позицията си. Тази история илюстрира какво се е случило с човешката раса, когато тя възприела лъжата на змията. Човечеството не искало повече да се подчинява на Бога и каналът на благословението бил разбит.

Имайки предвид тези неща, нека помислим за участието на израильтяните. Докато били в Египет, много от израильтяните били повлияни от египетската религия, която поддържала силна вяра в безсмъртието, (или вроденият източник на живота) на душата. Затова, възприятието на израильтяните за истинската идентичност на Бога било объркано. Те били объркани също и относно собствената си идентичност.

б. Десетте заповеди определят идентичността на Бога и човека

Даването на Десетте заповеди на Израил било основната инициатива за възстановяване на правилното възприятие за идентичност, така че каналът на благословението да може да бъде възстановен и защитен. Тези заповеди били от толкова голямо значение, че те са единствените думи в Библията, написани директно от самия Бог.

Изх. 31:18 И като свърши да говори с Мойсей на Синайската планина, ГОСПОД му даде двете плочи на свидетелството, каменни плочи, написани с Божия пръст.

Всяка една от тези заповеди ни казва нещо за Бога на Библията, какъв е Той и какво е най-важно за Него. Нека разгледаме отблизо всяка една от тези заповеди и да видим какво ни казват.

Заповед	Атрибут на Бога
1. Аз те изведох от робството. Да нямаш други богове освен мен.	Изкупител и Спасител. Единствен източник на благословение.
2. Да не си правиш ваяни изображения.	Фокус навътре към отношенията вместо съсредоточаване върху материалното и външното.
3. Да не взимаш напразно името на Бога.	Честност и прозрачност в отношенията.
4. Помни съботния ден, защото за шест дни Господ направи небесата и земята.	Създател на всичко. Източник на живот и благословение.
5. Почитай баща си и майка си.	Семейна структура на благословение. Уважаване на властта.
6. Не убивай.	Животът е скъпоценен, отношенията са завинаги. Аз съм източникът на живота.
7. Не прелюбодействай.	Валидните интимни отношения са завинаги.
8. Не кради.	Фокус върху отношенията / духовното, вместо върху материалното.
9. Не лъжесвидетелствай	Честни и прозрачни отношения.
10. Не пожелавай.	Разкрива Бога като източника на живота и благословието. Пожелаването на придобивки и притежания отрича тази реалност.

Всяка една от тези заповеди цели да защити усещането ни за това кой е Бог и следователно да защити канала на благословието. С тези заповеди Бог ни казва:

1. Че Той е единственият източник на благословение.
2. Че на Него не се покланяме чрез видими и материални обекти тъй като това унищожава възприятието ни за Бога като

действително същество на отношенията и променя фокуса ни към материалните и външните неща.

3. Че нашето възприемане на Неговата идентичност може да бъде подкопано от напразното ползване на Неговото име, т. е. да твърдим, че принадлежим на Него, когато сърцата ни са другаде.

4. Четвъртата заповед е най-ясното заявление, с което разполагаме, относно това, че Бог е източникът на всичко. Тази заповед е най-важна от всички заповеди понеже ни дава правилно възприятие за Божията идентичност.

5. Петата заповед е следващата най-важна заповед, тъй като тя разкрива човешките структури, чрез които протича благословието на Божия канал. Тя ни говори за важността от подчинението, послушанието и уважението.

6. Всяка една от последните пет заповеди са практически човешки изрази, които разкриват Бог като единствен източник на живот и това как избягването на тези неща ще ни поддържа свързани с Него.

Ако продължим да изучаваме Библията, виждаме, че Десетте заповеди са изразени като отражение на Божия характер; една писмена форма на това, което Той е. Това е едно допълнително потвърждение на факта, че законът разкрива Божията идентичност и представлява защита за източника на благословието.

Обърнете внимание на следните сравнения:

Божият характер		Божият закон	
1. Духовен	Йоан 4:24	1. Духовен	Римл. 7:14
2. Любов	1 Йоан 4:8	2. Любов	Мат. 22:37-40
3. Истина	Йоан 14:6	3. Истина	Пс. 119:142
4. Праведен	1 Кор. 13:3	4. Праведен	Пс. 119:144, 172
5. Свят	Исая 6:3	5. Свят	Римл. 7:12

6. Съвършен	Мат. 5:48	6. Съвършен	Пс. 19:7
7. Добър	Лука 18:19	7. Добър	Римл. 7:12
8. Справедлив	Вт. 32:4	8. Справедлив	Римл. 7:12
9. Чист	1 Йоан 3:3	9. Чист	Пс. 19:8
10. Непроменим	Яков 1:17	10. Непроменим	Мат. 5:18
11. Остава завинаги	Пс. 90:2	11. Остава завинаги	Пс. 111:7, 8
12. Пътят	Йоан 14:6	12. Пътят	Мал. 2:7-9
13. Велик	Пс. 48:1	13. Велик	Осия 8:12
14. Очиства	Мат. 8:3 Пс. 57:2	14. Очиства	Ез. 22:26

Понеже тези заповеди ни казват, че Бог е този, който ни е създал и направил, и ние сме произлезли от ръката Му, тогава заповедите също така разкриват ясно нашият произход и идентичност. Когато разберем заповедите в тази светлина, можем да знаем защо Библията говори за закона по един такъв начин:

Пс. 19:7, 8 Законът на ГОСПОДА е съвършен, освежава душата; свидетелството на ГОСПОДА е вярно, прави невежия мъдър; наредбите на ГОСПОДА са прави, веселят сърцето; заповедта на ГОСПОДА е светла, просветлява очите;

Пс. 111:7, 8 Делата на ръцете Му са истина и правосъдие. Непоклатими са всичките Му заповеди, 8 утвърдени са до вечни векове, извършени са в истина и правда.

Екл. 12:13 Нека чуем свършека на цялото слово: Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека

Исая 42:21 ГОСПОД благоволи заради правдата Си да възвеличи закона и да го направи почитан.

Мат. 5:17 Да не мислите, че съм дошъл да отменя закона или пророците? Не съм дошъл да отменя, а да изпълня.

Мат. 22:36-40 Учителю, коя е най-голямата заповед в закона? А Той му каза: „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с целия си ум.“ Това е най-голямата и първа заповед. А втора, подобна на нея, е тази: ?Да възлюбиш ближния си както себе си.“ На тези две заповеди висят целият закон и пророците.

Римл. 7:12 Така че законът е свят и заповедта – свята, справедлива и добра.

Откр. 14:12 Тук е нужно търпението на светиите; на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус.

Откр. 22:14 Блажени тези, които изперат дрехите си, за да имат право на дървото на живота и да влязат през портите в града.

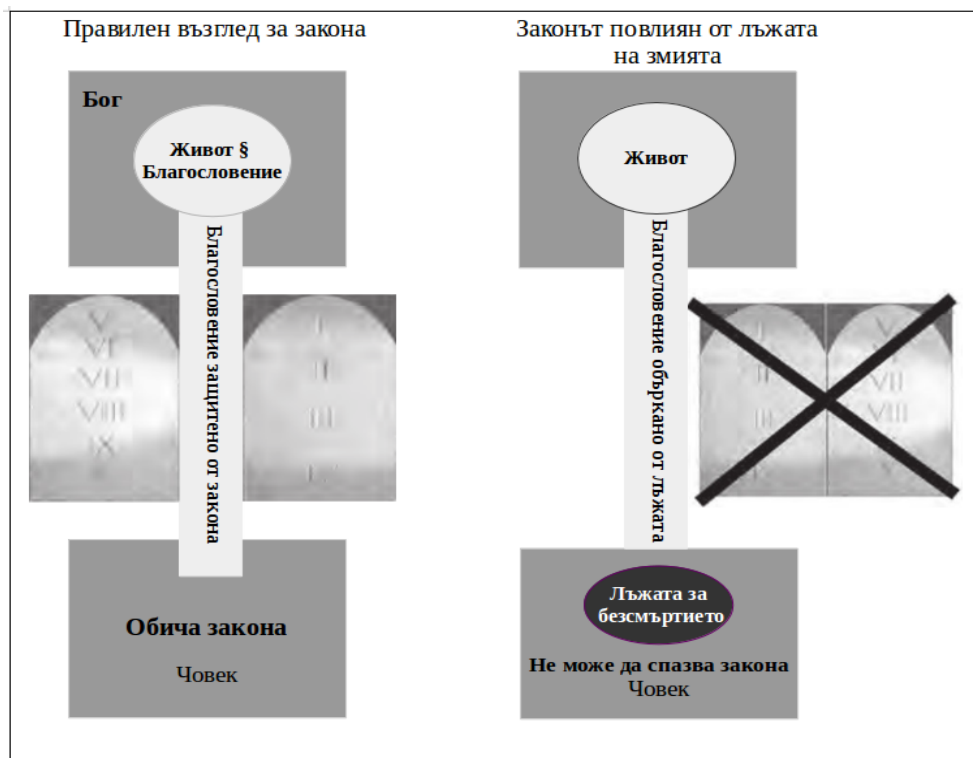
в. Лъжата на змията изопачава десетте заповеди

Когато схващаме закона на Бога като защита за канала на благословието, тогава законът става нещо чудесно, прекрасно и скъпоценно. Той е нещо, към което трябва да се придържаме и ценим като скъпоценен дар от Бога. Точно така е гледал на него цар Давид:

Пс. 119:97 Колко обичам Твоя закон! Цял ден той е размишлението ми.

Пс. 40:8 Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре във вътрешностите ми.

Пс. 119:77 Нека дойде върху мен състраданието Ти, за да живея, защото законът Ти е моята наслада.

Едно от най-ужасните неща, с които Сатана заблудил света се отнася за закона на Бога. Много християнски църкви учат и вярват, че не можем да спазваме Десетте заповеди. Опити за спазването на заповедите се смята за законничество. Много християни учат, че законът е бил прикован на Христовия кръст, вярващите християни са свободни от

закона и единствената заповед, която имаме днес е да се обичаме едни други.

Защо много християни разсъждават по този начин? Защо християните често гледат на закона като на враг, вместо като на любим приятел, който защитава системата на канала на благословението? Простият отговор е, лъжата на змията. Обърнете внимание на следното:

Римл. 7:10, 11 и самата заповед, дадена за живот, ми се оказа за смърт. 11 Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея.

Библията заявява ясно, че заповедите са били наредени за живот, или за защита на живота. Но грехът – или въвеждането на лъжата на змията – заблуждава и убива. Как се случва това?

Лъжата на змията ни кара да вярваме, че на едно определено ниво, ние имаме сила в себе си. Лъжата ни кара също да желаем да доказваме себе си чрез изявата на такава сила. Когато законът на Бога бива представен пред човек в подобно състояние на ума, първото нещо, което е склонен да направи е да се опитва да бъде послушен на закона, за да удовлетвори Бога. След няколко опита да направи това и преживяването на постоянен провал, той или ще се откаже от убеждението си, или ще залитне към убеждението, че не е нужно да спазваме закона; смъртта на Исус е всичко от което се нуждаем. Този начин на разсъждение перфектно съответства на думите на Павел, че грехът ни заблуждава чрез заповедта.

Бог никога не е искал да се опитваме да спазваме Десетте заповеди като средство да спечелим приемането ни от Него.

Еф. 2:8, 9 Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас – това е дар от Бога — не чрез дела, за да не се похвали никой.

Римл. 4:3-5 Понеже какво казва Писанието? – „Авраам повярва в Бога, и това му се счете за правда.“ А на този, който върши дела, наградата му не се счита като милост, а като дълг; а на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, който оправдава безбожния, неговата вяра му се счита за правда.

Лъжата на змията всъщност ни обръща срещу самия механизъм за защита, който е замислен да ни държи свързани с канала на благословието. Така както казва Павел:

Римл. 8:7 Защото стремежът на плътта е вражда против Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може.

Плътският ум – или умът повлиян от лъжата на змията – не може да се подчинява на Божия закон, или, защото отказва да се подчини, или защото смята, че има сила в себе си да го прави. Но щом веднъж лъжата за вродената лъжа бъде премахната, законът на Бога става най-чудесният Божи дар; а най-скъпоценните части на този закон са двете заповеди в центъра: заповедта за съботата, която е най-ясното откровение за Бога като източник на живота и ни кани да си почиваме в тази реалност; и заповедта за почитане на родителите ни, която ни дава най-практичният израз на Божието семейно царство и ни разкрива как се предава благословието от поколение на поколение. Повечето хора признават важността на семействата, но малцина виждат важността на съботата във войната срещу Сатана като защита на канала за благословието.

Исаия 58:13, 14 Ако въздържиш крака си за съботата, да не вършиш делата си в светия Ми ден; и наречеш съботата наслада, светия ден на ГОСПОДА — почитаем; и го почиташ, като не следваш своите пътища и не търсиш своите дела, и не говориш своите думи, тогава ще се наслаждаваш в ГОСПОДА и Аз ще те направя да яздиш по високите места на земята, и ще те храня с наследството на баща ти Яков — защото устата на ГОСПОДА изговори това.

Колко чудно е, че Бог дал на Израил закон, за да ги защити от примките на Сатана. Но Бог не спрял дотук. Той поставил закона Си в центъра на системата за поклонение, която щяла да учи израилтяните на това как да подхождат към Него и как да Му се покланят. След цялото това изобличаване на египетското идолопоклонство, Израил щял да има нужда от време, за да може да се научи да познава и разбита Бога. Когато за първи път чули гласа Му, израилтяните били толкова изплашени, че поискали да избягат.

Изд. 20:18, 19 И целият народ гледаше гърмовете, пламъците, гласа на тръбата и димящата планина; и като видяха, хората се разтрепериха и

застанаха надалеч. И казаха на Мойсей: Ти ни говори и ние ще слушаме; а Бог да не ни говори, за да не умрем!

Едно е Бог да изговори този закон от планината Синай, но този закон не би имал защитен ефект докато принципите му не пребъдват в сърцата им и не станат част от начина им на мислене. Затова преносът на принципите на закона от каменните плочите към плочите на сърцата им бил фокусът на Божия завет с Израил.

Евр. 8:10 Защото ето заветът, който ще направя с израилевия дом след онези дни, казва Господ: ще положа законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ.

За съжаление, израилтяните разкрили, че също са заблудени от лъжата на змията, обещавайки на Бог, че ще са послушни на закона.

Изх. 19:5-8 И сега, ако усърдно ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, вие ще бъдете Мое собствено притежание от всички народи, защото Моя е цялата земя. И вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ. Това са думите, които трябва да кажеш на израилевите синове. И така, Мойсей дойде и повика старейшините на народа, и представи пред тях всички тези думи, които ГОСПОД му беше заповядал. И целият народ отговори в съгласие и каза: Всичко, което ГОСПОД е казал, ще направим. И Мойсей отнесе на ГОСПОДА думите на народа.

Когато Бог настоявал да спазват закона Му, Той искал да провери дали те ще помислят за това дали могат сами да бъдат послушни на закона, или не. Той се надявал, че ще Го помолят за помощ, но повлияни от лъжата за вродената сила, те дръзнали да обещаят, че ще са послушни.

Бързо се разкрило, че това е невъзможно по време на танците около златното теле.

Изх. 32:7, 8 Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Иди, слез, защото твоят народ, който си извел от египетската земя, се поквари. Бързо се отклониха от пътя, в който съм им заповядал да ходят; направиха си изляно теле, поклониха му се, пожертваха му и казаха: Тези са боговете ти, Израилю, които те изведоха от египетската земя!

Това преживяване се свързва със Стария завет. Новият завет, който винаги е бил намерението на Бога, трябвало да запише този защитаващ закон в сърцата им чрез самия Него. С написването на този закон в сърцата им, те щели да станат като Него; защото, както видяхме, законът отразява това кой е Бог. И по какъв начин Бог щял да осъществи това?

Чрез светилището, Бог дал на Израил една поклонническа система, която им показвала как да се свързват с този закон, така че да позволят пренасянето на принципите му в сърцата си. Израилевата система на Светилището е всъщност едно пътуване към самото сърце и самия ум на Бога. Тя им позволява да дойдат близо до Него, да бъдат близо до Него и да станат подобни на Него. Какъв чуден дар бил това! Ето една система, която щяла да защити семействата им и да ги поддържа свързани с канала на благословението.

15. Пътешествието от каменните плочи до плочите на сърцето

а. Запустяващите резултати от лъжата на змията

В 8-ма глава видяхме унищожителните въздействия на лъжата за вродения източник на живот, върху личността и семейството. Разбиването на канала на благословението в голяма степен прави уязвимо човешкото сърце към страх, малоценност, гордост и егоизъм. Единственият начин за оцеляване при тази постоянна вълна от емоции, е посредством изграждането на една защитна стена. След известно време и това нямало да се окаже достатъчно и би станало необходимо да бетонираме още повече себе си. Този процес довежда сърцето до закоравяване.

Тръгвайки от невинното доверяващо се сърце на дете, опитностите в живота създават съмнение, подозрение, страх, болка, вина и съжаление. Способността да се доверяваме на хората намалява и единственият начин за оцеляване, който много хора намират, е като изолират емоциите си, запазват своите чувства за себе си и избягват

опасността от уязвимостта. Чрез лъжата на змията, човешката душа скита и се отдалечава от животадавна река, отивайки към обезлюдената пустиня, в която има само жегата, пясък и купина сол.

Когато нашият небесен Баща погледне към Своите деца, които се скитат в душевните пустини на живота, сърцето Му се изпълва със състрадание. Той наблюдава запустяващите влияния на мерзостта на змийската лъжа и протяга ръце към нас, за да ни върне към реката, която дава живот.

Путуването на завръщане към реката е описано много внимателно в системата за поклонение, която Бог дал на Израил. През времето докато били в Египет, сърцата на израилтяните били запустели от мерзостната сила на египтяните, която ги поробувала. Въпреки че телата им вече били свободни, умовете им все още робували на лъжата на змията; сърцата им все още били поразени и закоравели от скърбите и страданията причинени от страха, малоценността и гордостта.

По-късно в историята на Израил, Бог изразил този процес към промяна на сърцата на Своя народ – ако искате приемете го като една сърдечна трансплантация.

Ез. 36:26, 27 И ще ви дам ново сърце и нов дух ще вложа вътре във вас, и ще отнема каменното сърце от плътта ви, и ще ви дам сърце от плът. 27 И ще вложа Духа Си вътре във вас и ще ви направя да ходите в наредбите Ми и да пазите правилата Ми, и да ги вършите.

Бог обещал да изпрати Своя животворящ дух на Израил. Подобно на поток от чиста, кристална вода, изтичащ от трона, Духът на Бога потапя човешкото сърце в благословение, любов, прощение и приемане; и сърцето бавно омеква, стопля се, заяква и в отговор на това, самото то се научава да обича и да живее отново.

Цар Давид описва този процес като дърво край река:

Пс. 1:1-3 Блажен човекът, който не ходи по съвета на безбожните, нито стои в пътя на грешните, нито седи на седалището на присмивачите, 2 а насладата му е в закона на ГОСПОДА и върху Неговия закон размишлява ден и нощ! 3 Той ще бъде като дърво, посадено при водни

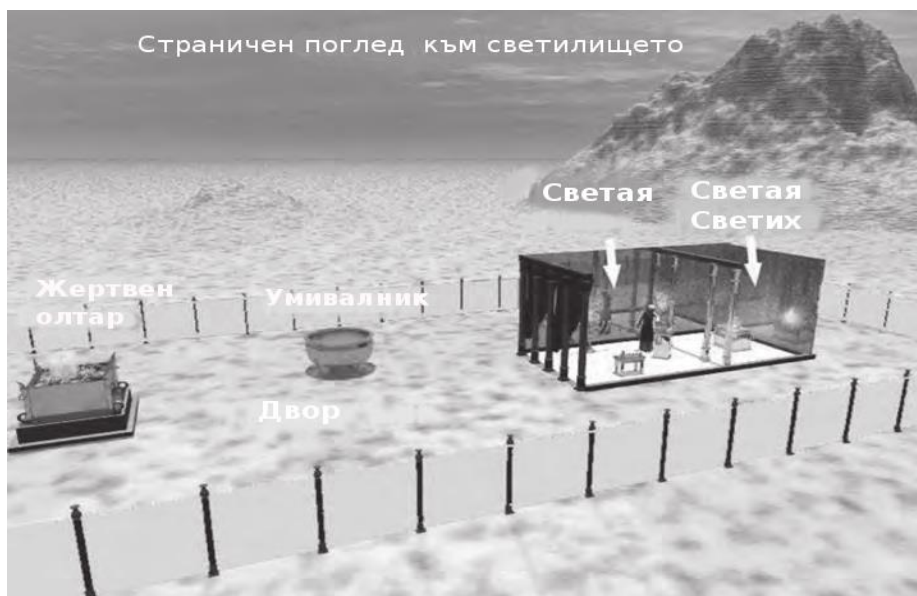
потоци, което дава плода си на времето си и чийто лист не повяхва; и всичко, което върши, ще преуспява.

Забележете отново ролята на Божия закон в този процес. Законът е защитата на тази река на живота, която идва към душата. Както видяхме в последната глава, той ни прави способни да съзрем източника на реката и чрез разкриването на това кои сме ние и кой е Бог, ставаме като един подчиняващ се на фара кораб; желаещи да приемем мъдрия съвет и инструкциите, които ни предлага фара.

Имайки предвид всичко това, става ясно, че възстановяването на канала на благословението включва записването на принципите на Божия закон в сърцата и умовете ни.

б. Системата на Светилището

Нека сега разгледаме отблизо системата на поклонение, която Бог дал на Израил и да наблюдаваме очертаното в нея пътуване.

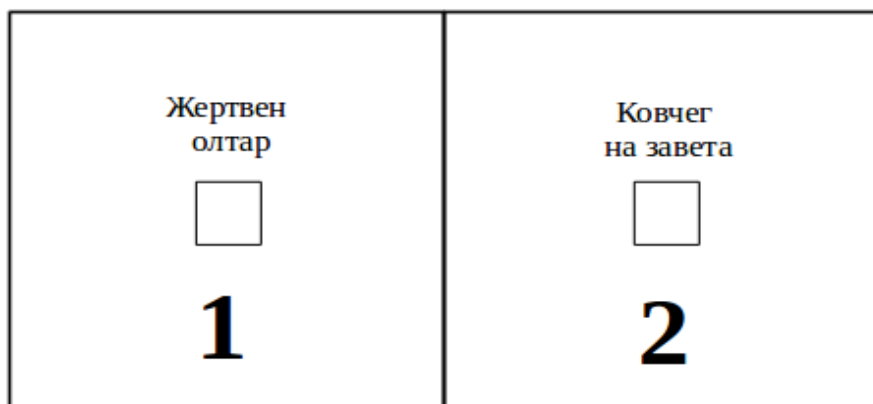

Изх. 25:8, 9 И да Ми направят светилище, за да обитавам между тях. 9 По всичко, което ти показвам -- образа на скиинята и образа на всичките ѝ принадлежности -- така да я направите.

Има много подробности в системата на Светилището на Израил и целта на тази книга не е да изследва всичко това. Главната ни цел е да разгледаме основните отделения и движението от едната част на Светилището към другата.

Същинското очертание на Светилището представлява два квадрата, свързани заедно. В центъра на първия квадрат се намира олтар на огненото приношение. В центъра на втория квадрат е ковчег на завета, в който се намира законът с десетте заповеди.

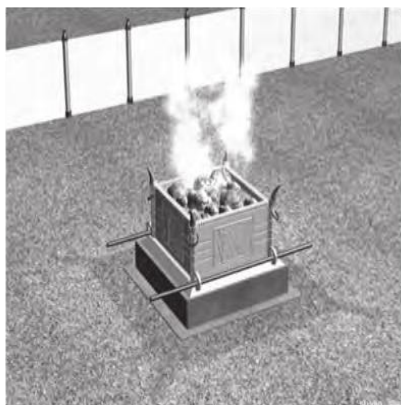
Забележете следното очертание:

И двете кутии се отнасят за възстановяването на живота. В центъра на кутия едно е символът на смъртта на агнето. Закланото агне е символ на даряването на Божия Син, за да можем да продължим да имаме живот.

Йоан 3:16 Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот.

Когато Адам и Ева чрез греха, прекъснали връзката с източника на живота - Бог, Синът на Бога веднага поставил Себе Си на мястото на пролома; съединил прекъснатите части и продължил да поддържа притока на живота към човешката раса. Този пролом в източника на живота сега бил провеждан в сърцето на Божия Син. Единственият правилен начин вселената да се отърве от този пролом бил отнасянето му в гроба, за да бъде унищожен и след това да се възкръсне без него. Не съществувал друг начин за решаване на проблема и ако не бил поправен, цялата човешка раса трябвало да бъде заличена.

В центъра на втората кутия били Десетте заповеди на Божия закон.

Изх. 25:10-16 Да направят ковчег от акациево дърво, дълъг два лакътя и половина, широк лакът и половина и висок лакът и половина. 11 Да го обковеш с чисто злато, отвън и отвътре да го обковеш; и да направиш отгоре около него златен венец. 12 И да излееш за него четири златни халки, които да поставиш на четирите му долни ъгъла -- две халки на едната му страна и две халки на другата му страна. 13 Да направиш и прътове от акациево дърво и да ги обковеш със злато, 14 и да провреш прътовете през халките отстрани на ковчега, за да се носи ковчегът с тях. 15 Прътовете да остават в халките на ковчега, да не се изваждат оттам. 16 И да сложиш в ковчега свидетелството, което ще ти дам.

Изх. 31:18 И като свърши да говори с Мойсей на Синайската планина, ГОСПОД му даде

двете плочи на свидетелството, каменни плочи, написани с Божия пръст.

Стигайки до центъра на този квадрат, намираме крайната точка на пътуването от каменното сърце към сърцето от плът. Изписването на този закон в ума и сърцето ще свърже за постоянно човешката душа с канала на благословението и ще я защити от излагането на проклятие. Това също символизира най-интимната точка, защото там е присъствието на Бога. Това е точката, при която преживяваме благословението от най-висока степен като синове и дъщери на Бога.

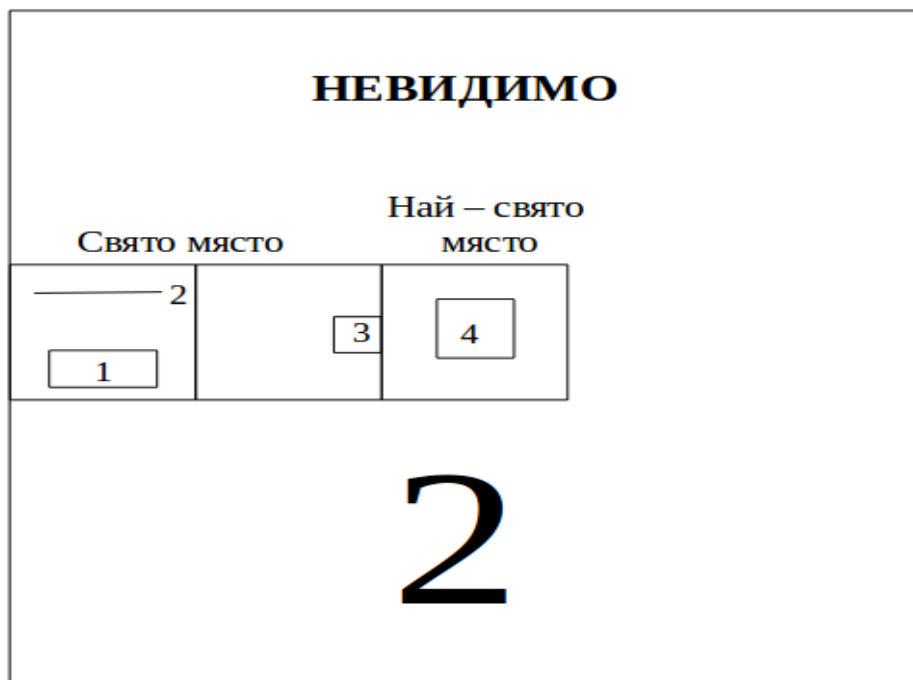
Би било хубаво да си мислим, че това е едно пътуване от точка 1 до точка 2, но лъжата на змията в сърцата ни прави това пътуване изключително трудно. Постоянното изкушение по пътя да се съмняваме в Бога, или постоянните опити да използваме закона като средство за доказване на любовта и посвещението ни постоянно се изпречват на пътя ни и ни отдалечават от пътеката на живота.

Нека добавим следващ слой от подробности към тази система на Светилището. Спомняме си, че, когато сравнявахме Авраам с Нимрод, поклонението на Авраам било съсредоточено в отношенията и невидимото, но поклонението на Нимрод се фокусирало върху видимото и осезаемото. Пътуването в Светилището се придвижва от видимото към невидимото. Обучава ни да се съсредоточаваме в невидимото вместо във видимото.

ВИДИМО	НЕВИДИМО
Жертвен олтар	Ковчег на завета
	
1	2

Израилевият поклонник можел да влезе в първия квадрат и да принесе своята жертва. Тази област била наречена дворът. Той можел да вижда всичко в този квадрат. Смъртта на Христос на кръста, която е фокусът на олтара, била записана като събитие на земята, което можело да се види. Видението за кръста и дара на живота, който ни е даден е началото на нашето пътуване. Бог ни среща там, където сме, Той идва близо до нас.

В нашето човешко съществуване с фокус върху видимото и осезаемото, Бог ни среща и ни изправя пред Своя дар на живота. Но

крайната цел е да промени и насочи мисленето ни към света на духовното и отношенията. Това е реалното място, където трябва да се осъществи преобразяващото дело и затова вторият квадрат съдържа едно светилище, в което поклонникът не може да влезе. Той не може да погледне вътре освен чрез погледа на вярата. Само свещеникът може да влезе на това

място и то за да извърши едно дело за поклонниците. Той не би могъл да направи това за себе си.

Невидимият втори квадрат е символ на делото, което се извършва в небето за нас и неговите отражения върху нас. Сега не можем да влезем в небето и да видим какво се случва там в наша полза. Не можем също да видим и Божието преобразяващо дело в сърцата ни както и изписването на Неговия закон в сърцата ни. Не разполагаме с външно доказателство за това дело; нито в небето, нито в сърцата ни – не можем да видим какво се случва с човешко око.

Нека добавим още един слой от подробности за втория квадрат.

Скинията, която израилтяните били инструктирани да построят, се състояла от три квадрата. Святото място обхващало два квадрата, а Най-святото, един квадрат. На входа към Святото място имало завеса и на входа към Най-святото място също имало завеса. В първата половина на Святото място се намирала една маса (1) с безквасни хлябове на нея, наречени

присъствени хлябове, а от другата страна имало светилник (2) със седем светила. Този светилник осветлявал Святото място. От другия край на Святото място бил кадилният олтар, където се принасяла молитва.

в. Пътешествието е любовна история

Всеки предмет символизирайл по определен начин делото и характера на Христос.

Най-важният принцип, който трябва да се научи за Светилището е, че написването на закона в сърцето по същество означава, че ставаме като Христос. Причината поради която ставаме

като Христос е, защото Той е божественият пример за подчинение към Отец. Ставайки като Божия Син, ние също научаваме уроците на подчинението и сме постоянно свързани с канала на благословието.

Когато разгледаме предметите в Светилището, виждаме, че всеки от тях ни казва нещо за Исус.

Предмет	Символ на Христос
Жертвен олтар	Йоан 1:29 „На следващия ден Йоан видя Исус, че идва към него, и каза: Ето Божият Агнец, който взема греха на света!“
Умивалник	Еф. 5:26 (Йоан 1:1) „за да я освети, като я очисти с водно умиване чрез словото,“ Исус е наречен Словото на Бога
Присъственият хляб	Йоан 6:35 „Исус им каза: Аз съм хлябът на живота; който дойде при Мен, никога няма да огладнее и който вярва в Мен, никога няма да ожаднее.“
Светилникът	Йоан 8:12 „Тогава Исус пак им говори, като казваше: Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, а ще има светлината на живота. “
Кадилният олтар	Йоан 14:6 „Исус му каза: Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен.“ Молим се на Отец чрез Христос.
Ковчегът	Мат. 5:17 „Да не мислите, че съм дошъл да отменя закона или пророците? Не съм дошъл да отменя, а да изпълня.“

Тези предмети могат да бъдат подредени в колона, за да представят едно пътуване. Това пътуване се нарича Пътят. Понеже всеки предмет се отнася за Исус, а Исус е божественият пример за това как да останем свързани с Отец – затова за Исус се говори като за Пътят, който е истината, донасяща ни живот. Забележете какво казва Исус:

Йоан 14:6 Исус му каза: Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен.

Пътят към Отец е символизиран чрез системата на Светилището. Както Библията казва:

Пс. 77:13 Твоят път, о, Боже е в Светилището: кой Бог е толкова велик, както нашият Бог? (Версия на крал Яков)

И така нека подредим предметите:

Ходейки с Исус в светилището

	Двор	Свято място			Най-свято място	
						
	Жертвен олтар	Умивалник	Маса с присъствени хлябове	Светилник	Кадилен олтар	Ковчег
Христос	Месия	Свещеник			Съдия	
	Кръст Йоан 1:29	Очистване Еф. 5:26 1 Йоан 1:9	Истината Йоан 6:35	Пътят Йоан 8:12 Пс. 119:105	Животът Евр. 7:25 Римл. 5:10	Съди Мал. 3:5
Ние	Ухажване	Годеж			Брак	
	Покаяние Йоан 3:16 Деян 3:37, 38	Кръщение Йоан 3:5	Изучаване на Библията Йоан 5:39	Свидетелстване Мат. 5:14	Молитва 1 Сол. 5:17	Победа Йоан 15:5

Редицата, която се отнася за Христос, разкрива делото, което Исус извършва в наша полза по време на пътуването от каменните сърца към сърцата от плът. Втората редица е нашето преживяване, когато възприемем едно разбиране за делото на Христос. За нас това пътуване е история на любовта, уажването и брака. Ние се придвижваме от лъжите на изолацията към едно дълбоко любящо отношение с преливаща от сърцата ни любов към Спасителя; и в любовта ни към Него, научаваме

истинското значението на подчинението към Отец – великият източник на всичко.

Когато влезем в контакт с Исус, чрез историята за кръста, ние сме трогнати от невероятното усещане за обичта, която Той изпитва към нас. Несебелюбият Му акт на отдаване на живота Си действа като водно очистващо средство и пробива първата голяма дупка в твърдите ни сърца. Приятната Му любов ни довежда до периода на Неговото ухажване.

Когато ставаме уверени в любовта на Христос и виждаме достатъчно доказателство за това в Словото на Бога, ние пожелаваме да живеем с Него завинаги и отговаряме на поканата Му за брак и така започва годежът. Годежът представлява още по-задълбочено изучаване на характера на предложения ни партньор. Където и да отидем, ние говорим за нашия възлюбен и споделяме своята любов и възхищението си от Него. Християнинът минава през този процес, чрез молитва, изучаване на Библията и споделяне на вярата. Колкото повече изучаваме, споделяме и се молим, толкова повече любовта ни нараства и толкова по усърдно започваме да очакваме брака.

В бракът се осъществява пълното откровение. Характерът на Христос, в цялата Му слава, виждаме в Най-святото място; пленени сме от силата на любовта Му и напълно Му се предаваме. Премахваме от живота си всичко, което блокира гледката към нашия чудесен Съпруг/Спасител.

Ако все още не сте започнали това пътуване, каня ви да го направите. Понякога изписването на закона върху сърцето ви е болезнено, когато чукът на Словото разбива твърдата обвивка на сърцето. Когато камъкът е премахнат и сърцето ви е смекчено от маслото на Божия Дух – усещането да обичаш и живееш отново е толкова добро – да живееш без страх.

Описахме любовното пътуване в системата на Светилището, но още не сме повдигали въпроса за това как да отидем на стартовата позиция в това пътуване. Щом веднъж сме ухапани от змията и сме под нейното влияние, човешката раса вече не можела ей така просто свободно да се разхожда. Станали сме роби на системата на змията. Дори

не сме знаели, че е имало изходен път, нито пък сме се интересували от това. Както твърди Библията:

Римл. 3:11 Няма никой разумен, няма кой да търси Бога.

Римл. 8:7 Защото стремежът на плътта е вражда против Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може.

В следващата глава ще научим как Бог е сломил силата на змията и е събудил в нас семената на истинската ни идентичност, което пък е привлякло сърцата ни към вратата на Светилището, за да можем да започнем пътуването.

16. Магистрала в пустинята

а. Планини и долини

Замислената от Бога система на Светилището била определена за магистрала с посока обратно към рая на канала на благословението, но лъжата на змията направила невъзможно намирането на пътя, ако сме оставени сами на себе си в това пътуване.

В 8-ма глава наблюдавахме цикъла на малоценността, който се получава с възприемането на лъжата за вродения живот. Нека отново видим това:

Системата на вродения живот, която Сатана въвел, кара хората да се чувстват горди след постижение и безполезни при провал. Този цикъл на гордост и малоценност е като една неизбежна поредица от планини и долини.

Всъщност тези планини и долини стават още по лоши в религиозния контекст. Както забелязахме по-рано, законът на Бога е бил изопачен от лъжата на Сатана и е превърнат на средство за спечелване на приемането ни от Бога, или на едно постоянно напомняне за провала ни. В резултат на това, ние често виждаме религиозни фанатици, установили се на планините на собствената им важност, парадирани пред всички с

религиозната си ревност; но повечето хора обикновено се установяват в долините чувствайки, че е прекалено трудно и че никога няма да могат да бъдат добри християни.

Това е причината портата и пътят, които водят към живот да бъдат тесни. Мнозинството от хора или инвестират големи усилия в добри дела, за да угодят на Бога, или просто се отказват от всякакви опити, защото им е омръзнало да се чувстват зле през цялото време. Има също и една значима група, която постоянно се движи от едната към другата страна, отново и отново опитващи се и пропадащи.

Докато лъжата на змията не бъде разобличена и не видим истинските си отношения с Бога през канала на благословието, всичко което правим ще бъде блокирано и възпрепятствано от планините и долините.

Най-мощната демонстрация на Божията любов – службата на Исус като откровение за Отец – също е предмет на тези планини и долини. Много хора са мотивирани от Христовия живот и Неговата смърт да бъдат по-добри и се стараят да Му покажат, че Го обичат, заради великото нещо, което е извършил. Други се чувстват толкова недостойни, че Бог е дал Сина Си да умре за тях, че не могат да приемат това; те смятат, че Исус е умрял за другите, но не и за тях. По тази причина, е било жизнено важно, преди да умре на кръста, Христос да неутрализира това фалшиво усещане за идентичност, което угнетявало човешката раса, поради лъжата на змията. Преди смъртта Си, Исус е трябвало да разкрие истинското ни положение като синове и дъщери на Бога, които не само сме приети, но и сме толкова обичани.

Как можело да се направи това, така че тези мисли да могат да достигнат до ума на човека? Как би могъл Бог да ни свърже наново с канала на благословието и същевременно да ни даде усещане за истинската ни стойност като деца на Бога?

Планът е разкрит в Исаия 40-та глава:

Ис. 40:3-5, 9-11 Глас на един, който вика: Пригответе в пустинята пътя на ГОСПОДА! Права направете в степта пътеката за нашия Бог. Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се сниши; кривото ще

стане право и неравните места — равнина. И славата на ГОСПОДА ще се яви и всяка плът заедно ще я види; защото устата на ГОСПОДА изговори това... Изкачи се на висока планина, ти, Сионе, който носиш добра вест! Издигни силно гласа си, ти, Ерусалиме, който носиш добра вест! Издигни глас, не бой се, кажи на юдовите градове: Ето вашият Бог! Ето, Господ БОГ ще дойде със сила и силата Му ще владее за Него. Ето, наградата Му е с Него и отплатата Му — пред Него. Той ще пасе стадото Си като овчар, ще събере агнетата със силата Си, ще ги носи в пазвата Си и ще води полека дойните.

В тази глава Бог разкрива, че Той ще се справи с тези планини и долини и ще направи ясен път, по който да ходи човешката раса (стих 4). Това е постигнато чрез Сина на Бога, който станал един от нас – това е разкриването на славата на Господ (стих 5). С каква точност се изпълнило това:

1. Ставайки един от нас и вземайки физически нашето естество, Исус щял да изяви канала на благословието на човешката раса, който бил наличен от основаването на света, и да ни покаже, че напълно е разбирал нашето състояние.
2. Приемането на Сина от Отец като човек щяло да разкрие истината, че хората също сме приети от Бога като Негови деца. Разкриването на това приемане щяло да разбие цикъла на малоценността.
3. Живеейки един живот на съвършено подчинение на Отец, Той щял да демонстрира Своето разбиране на човешкия ум и като наш посредник да ни държи във връзка с канала на благословието. Божественият/Човешкият ум на Христос става наследство на всички, които приемат Христос за техен Спасител.
4. Делото на Исус в небето, след делото Му тук на земята щяло да продължи да ни предоставя нагласа на ума, която осъзнава, че сме деца на Бога и способността да стоим в подчинение на Отец.

б. Прекъсване на цикъла

Първата стъпка в този план била осъществена, когато Исус се родил. Той бил направен от семето на Давид по плът. Както Павел казва в Евреите:

Евр. 2:14 И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола.

Човешкото естество на Исус ни уверява в нашата свързваща нишка с канала на благословението, което идва от Отец. В книгата на Йоан това е представено като стълба.

Йоан 1:51 И му каза: Истина, истина ви казвам: (отсега) ще виждате небето отворено и Божиите ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син.

Краката на стълбата били твърдо поставени в човешката почва, за да имаме увереност, че каналът на благословението ще достигне до нас. Докато Исус не станел действително човек като нас, ние никога не бихме могли да бъдем сигурни, че посредникът ни наистина ни е разбирал.

Веднага щом грехът влязъл в този свят, Христос бил разкрит като Спасител на света. Посредством Духа Си Той взел и носил човечеството през всички дни на древността.

Исая 63:9 Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни.

Христос винаги е бил нашият посредник и свещеник пред Отец. Познавал е изпитанията и страданията на всеки човек, но човечеството не можело напълно да разбере това докато Христос не бил изявен в плът.

Римляни 16:25-26 А на Този, който може да ви утвърди според неговото благовестие и проповядването за Исус Христос, според откриването на тайната, която е била премълчавана от вечни времена, а сега се е явила и чрез пророческите Писания според заповедта на вечния Бог е била известна на всичките народи за покоряването им на вярата,

Когато дошъл на тази земя, Христос поставил човечеството на привилегировано място, защото сега то можело да бъде сигурно, че Христос наистина ни познава и знае как да ни помогне. Сега Святият Дух можел да се излее в по-голяма степен, защото Христос вече бил прославен или с други думи Неговият характер бил напълно разкрит в плътта.

Йоан 7:38-39 Ако някой вярва в Мен, както казва Писанието, реки от жива вода ще потекат от утробата му. А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат; защото (Светият) Дух още не беше *даден*, понеже Исус още не се беше прославил.

Святият Дух още не бил напълно проявен, докато Христос не бил дошъл на земята, защото човечеството не представляло напълно своите молби с толкова голямо дръзновение, с колкото би могло след като Той дошъл на земята. Щом сме осъзнали как Той наистина ни е разбирал, можем да пристъпваме по-дръзновено към престола на благодатта и по този начин Святият Дух да се излее в по-голяма степен. В Йоан 7:39 думата *даде* е добавена дума. Не е правилно да се каже, че Святият Дух не е бил даден преди Христос да умре на кръста, а трябва да се каже, че Духът не е бил напълно проявен.

Щом вече каналът на Божията любов бил изявен в Христос и Бог е в състояние да ни говори чрез човешкото естество на Исус, вестта за приемането ни би могла по-лесно да се доставя от преди. Една вест, която ни казва, че Бог не е един раздражен Цар, който ни е ядосан за това че сме прекрачили линията, а че Той е един нежен Баща, който иска отново да бъдем част от Неговото семейство и че даровете, които Той изпраща са на един обичаш Баща, а не на един ядосан съдия.

Това било извършено при кръщението на Исус, в самото начало на делото Му на земята. При кръщението – Отец ни говори директно чрез Своя Син. Говорейки на Исус, Той говори на нас.

Мат. 3:16, 17 И като се кръсти, Исус веднага излезе от водата; и ето, отвориха Му се небесата и видя Божия Дух, че слизаше като гълъб и се спускаше на Него; 17 и ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.

Какви прекрасни думи, изговорени от Бащата на вселената! Ти си моят Син и аз те обичам и се наслаждавам в теб. Бог ни казва тези думи – не заради добрите ни дела, но просто заради връзката ни с Него чрез Неговия Син.

Еф. 1:6 За похвала на славата на Своята благодат, с която ни е дарил във Възлюбения Си.

Йоан 1:12 А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца – на тези, които вярват в Неговото Име.

1 Йоан 3:1 Вижте каква любов ни е дал Отец – да се наречем Божии деца; а такива и сме. Затова светът не ни познава, защото Него не позна.

Приемайки тези думи на любовта на Отец, умовете ни престават да бъдат враждебни към Него и Неговия защитаващ закон. Приемането на думите:

„ТИ СИ МОЕ ВЪЗЛЮБЕНО ДЕТЕ“

сломява силата на малоценността и лъжата на змията. То установява наново истинската ни идентичност на зависими деца и отваря вратата за едно отношение с Бога в неговото царство на отношенията.

Това твърдение е благословието за което всички ние копнеем и то премахва необходимостта от гордост от постиженията – Бог се гордее с нас, просто защото сме Негови деца. Това твърдение премахва усещането ни за малоценност – няма нужда да се чувстваме безполезни поради това, че нямаме постижения.

В продължение на 4000 години, нашият небесен Баща се е опитвал да ни изпрати тази вест чрез канала на земните ни бащи, така както той е разкрит в Притчи 17:6 – Славата на децата са техните бащи. Но грехът бил затлачил този канал, а в много случаи той дори бил прекъснат и затова повечето от нас живеят един много прокълнат живот – опитвайки се да живеят без истинско усещане за приемане.

Великата новина е, че, в Исус – ние имаме оригиналния и съвършен Баща – източникът на всички добри бащи; и Бог ни казва чрез Своя Син, че ни обича и ни приема.

И нещо повече от това, понеже Исус приел думите на Своя Баща, ние имаме достъп до тази нагласа на чувстващия се приет ум.

1 Йоан 5:10 Който вярва в Божия Син, има свидетелството в себе си; който не вярва в Бога, Го е направил лъжец, защото не е повярвал на свидетелството, с което Бог е свидетелствал за Своя Син.

1 Кор. 2:16 Защото: "Кой е познал ума на Господа, за да може да Го научи?" А ние имаме ум Христов.

Когато приемаме Христос, благословение от мисли слизат върху нас, че сме приети и получаваме желание да отговорим на това. Самият отговор, който Исус даде на Своя Баща ни е подарен чрез канала на благословението. Това е изключително добра новина.

Няма нужда да се борим със съмнение, ако знаем, че дори приемането на този дар е било извършено от самия Исус при кръщението.

Приемането на синовността (дъщерствеността) е жизнено важна стъпка към приемане смъртта на Исус за нашия бунт и изчезналата привързаност към Бога, заради лъжата на змията.

в. Придържане към синовност, чрез вяра

Сатана разбирал, че, неговото дело, което кара хората да се бунтуват би станало много по-трудно, ако хората приемат, че са деца на Бога чрез вяра. Щом Исус бе свободен да смята, че е Син на Бога като човешко същество, той знаел, че това би могло да ни бъде предадено, чрез канала. Сатана трябвало да направи нещо, за да попречи на Исус да вярва, че е приет като човешко същество и това е основният тон на битката в пустинята.

Мат. 4:3-10 И така, изкушителят дойде и Му каза: Ако си Божи Син, заповядай тези камъни да станат хлябове. А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“ Тогава дяволът Го заведе в светия град, постави Го на крилото на храма и Му каза: Ако си Божи Син, хвърли се долу; защото е писано: „Ще заповяда на ангелите Си за теб, и на ръце ще те носят, да не би да удариш в камък крака си.“ Исус му каза: Писано е още: „Да не изпитваш Господа, своя Бог.“ И дяволът пак Го заведе на една много висока планина, показа Му всичките царства на света и тяхната слава и Му каза: Всичко това ще Ти дам, ако паднеш и ми се поклониш! Тогава Исус му каза: Махни се, Сатана, защото е писано: „На Господа, своя Бог, да се покланяш, и само на Него да служиш.“

Бог говорил на Своя Син - казвайки “Ти си моят Син.” Когато Сатана дошъл при Исус, той започнал с думата “АКО”; ако си Синът на

Бога. Това, което думата „ако“ съдържа, било атака срещу Божиите думи. Бог бил казал „Ти си моят Син“; Сатана казва, това наистина ли е вярно?

Сатана се опитал да внуши на Исус, че вместо просто да се довери на Божието Слово, трябва да използва усилието Си, за да докаже, че е Син на Бога. Ако Исус отговорел на това изкушение, тогава щял да се усъмни в словото на Своя Баща и да се съгласи със Сатана, че да бъдеш син идва от демонстрацията на сила; вродена сила. С противопоставянето на сатанинското изкушение, Исус придобил нагласа на човешкия ум в полза на човешката раса, която се уповава на Божието слово като единствена основа за синовност без никаква нужда от доказване на това чрез сила. Толкова чудно е, че имаме Спасител, Който отказва да доказва Своята синовност чрез собствената Си сила, но просто се уповава на приемането Му от Неговия Баща, чрез техните отношения. Няма съмнение, че Исус е имал силата да превърне камъните в хлябове; Той имал силата да направи всичко каквото Той – Магистралата в пустинята - искал. Но има едно нещо, което Синът на Бога никога не би направил: да използва силата Си, за да докаже Своята идентичност; това е в пълно противоречие със самото Му естество. Винаги е било така и винаги ще бъде така.

г. Неговата победа е наша

Изборът на Исус да вярва само в Божието Слово като основа на приемането, е едно съкровище, което идва до нас чрез канала на благословението, когато приемем Христос. Борите ли се да приемете само чрез Божието Слово, че сте дете на Бога? Исус вече е победил това съмнение и ако вярвате в това, Неговата победа над Сатана автоматично става ваша. Можем да имаме вяра в Божието Слово чрез вярата на Исус. Това не е просто вяра в Исус – това, което получаваме като Божи деца е вярата на Исус.

Както ни казва Писанието:

Гал. 4:4-7 Но когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи онези, които бяха под закона, за да получим осиновението. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче! Затова не си вече роб, а син; и ако си син, то си Божи наследник чрез Христос.

Това, което ни кара да викаме с вяра - „Отче“ - е Духът на Христос протичащ към нас чрез канала. Самите думи са разкритите ни думи на Христос. Изисква се малко време, за да можем напълно да разберем тази концепция, но един прост пример е историята за дървото, което било отсечено и хвърлено в коритото на поток с горчива вода, за да я направи сладка.

Изх. 15:23-25 После дойдоха в Мера, но не можеха да пият от водата на Мера, защото беше горчива -- затова се нарече Мера. 24 Тогава народът заропта против Мойсей и казваше: Какво да пием? 25 А той извика към ГОСПОДА и ГОСПОД му показва едно дърво; и като го хвърли във водата, водата стана сладка. Там им наложи наредба и правила и там ги изпита.

Вярата на Исус в словото на Неговия Баща е като дървото, което направило горчивите води на човешкото съмнение изключително сладки и възможни за пиене.

Вече направихме един кратък очерк, както на системата за възстановяване на канала на благословието (чрез Светилището), така и на средствата чрез които Бог е преодолял долините и планините, препречващи пътя на тази система (приемане чрез синовност).

Преди да продължим по-нататък, от времето, когато Христос е на земята, трябва да се върнем обратно към историята на Израил, за да видим докъде са стигнали те с тази система на Светилището. Сатана не би стоял бездеен и не би позволил на Израил да поддържа в ритъм тази система на поклонение. Той решил да атакува Израил, дотогава докато се озоват отново в робство и тесният път през планините и долините се загуби заедно с магистралата, която води обратно към заповедите на Бога в Светилището.

Потомците на Нимрод били използвани, за да попречат на потомците на Авраам да запазят живота на семейното царство.

17. Дай ни цар като на другите народи

а. Подробни инструкции за защитаване на семейната структура

Израил бил изключително привилегирован народ, понеже получили Божия закон на планината Синай, заедно с много специфични инструкции за спазването му, така че да останат свързани с канала на благословието.

Много инструкции били така замислени, че да учат израилевите семейства на критично важния характер на семейните отношения.

Лев. 20:8-10 Да пазите наредбите Ми и да ги вършите. Аз съм ГОСПОД, който ви освещавам. Всеки, който прокълне баща си или майка си, непременно да се умъртви; баща си или майка си е проклет — кръвта му да бъде върху него. Ако някой прелюбодейства с жената на друг мъж, ако прелюбодейства с жената на ближния си, непременно да се умъртвят и прелюбодеецът, и прелюбодейката.

На повърхността, някои от инструкциите изглеждат изключително сурови, ако не осъзнаем, че фразата *непременно да се умъртвят* може да означава, или умрат преждевременно, или да бъдат убити. Законът разкрива, че отхвърлянето на семейния водач е директен път към самоунищожение.

Човек, който удря родителите си или ги проклина, дава ясно доказателство, че е отхвърлил канала на властта и благословието. Такъв човек е опасен и за себе си и за обществото. Бог не желае да умъртвява никого. Законът просто разкрива самоунищожението на грешника, защото за грешника той действа като огледало, което диагностицира проблема, за да може той да се покае.

Мнозина от нас са запознати с величината на болката, изпитвана от семействата, когато двойките извършват прелюбодеяство. Това смазва семейната структура, намалява уважението и хвърля петно върху обществото. Толкова опасни са тези действия, че Израил трябвало да разбере, че резултатът на това би бил смърт.

От примера на Исаак, Яков и Исав научаваме за жизнено важния характер на избора на правилен партньор. Израилтяните не трябвало да сключват бракове с хора от други народи, които не биха разбрали жизнено важното естество на семейната структура. Историята на Неемия разкрива значимостта на това и необходимостта от вземането на спешни мерки за оцеляването на Божията семейна система на отношенията.

Неемия 13:23-27 В онези дни видях и юдеите, които бяха взели жени азотки, амонки и моавки. И половината от децата им говореха азотски и не можеха да говорят юдейски, а само езиците на този или онзи народ. И се скарах с тях и ги проклех, и бих няколко от тях, и ги оскубах. И ги заклех в Бога, като казах: Да не давате дъщерите си на синовете им и да не вземате от техните дъщери за синовете си и за себе си! Не съгреши ли така израилевият цар Соломон? А между многото народи не е имало цар като него и той беше възлюбен от своя Бог, и Бог го беше поставил за цар над целия Израил — но и него чужденките жени накараха да съгреши. И трябва ли да слушаме за вас, че вършите цялото това голямо зло — да постъпвате невярно към нашия Бог, като водите у дома си жени чужденки?

Оженването на израилтяните за жени от други народи било директно ехо от оженването на предпотопните Божии синове за човешките дъщери. Резултатът щял да бъде същият - тирания. Неемия взел спешни мерки, за да предотврати това.

На Мойсей били дадени много инструкции за защита на семейната структура. Ако Израил бил верен, те никога не биха пострадали от това, което им се случило. Бог им представил благословенията, които идвали от следването на Неговия съвет и **самопричиняващото** се проклятие от непослушанието към тези инструкции. В Левит 26-та глава, Бог показва онези ключови елементи, които обсъждахме, относно връзката с канала на благословието и неговото запазване. Обърнете внимание на това:

Лев. 26:1-6 Да не си правите идоли или кумири, да не си издигате стълбове и да не поставяте в земята си камък с изображения, за да му се покланяте, защото Аз съм ГОСПОД, вашият Бог. Да пазите съботите Ми и да почитате Светилището Ми. Аз съм ГОСПОД. Ако ходите по наредбите Ми и пазите заповедите Ми, и ги вършите, тогава ще дам дъждовете ви на времето им и земята ще даде реколтата си, и полските дървета ще дадат плода си. Вършитбата ви ще трае до гроздобер, а гроздоберът ще трае до сеитба; и ще ядете хляба си до насита и ще живеете безопасно в земята си. И Аз ще дам мир на земята, ще си лягате и никой няма да ви плаши. Ще изстребя злите зверове от земята и меч няма да мине през земята ви.

1. Заповедта да се избягват идолите била дадена с намерението да се запази възприемането на Бога, основащо се на отношенията/невидимото. Идолите, които били направени от материални неща щели да подведат Израил към ценностна система основана на силата и към закоравели отношения – твърди като дървото, камъкът и златото, на които биха се покланяли.

2. Заповедта относно съботата била едно напомняне за източника на канала на живота и за това кой ги е създал.

3. Светилището, както обсъждахме, предоставя магистралата или пътешествието необходимо за изписване на защитния закон на Бога в сърцата им.

4. Десетте заповеди (и подробните инструкции относно този закон), както забелязахме, е защитник на канала на благословието. Съботата и заповедта срещу поклонението на идоли са част от заповедите, но са се отличавали с това, че на тях е било отдавано специално внимание.

Бог предупредил израилтяните, че ако не се придържат към тези принципи, ще бъдат проклет и ще търпят угнетение и скръб, и накрая ще бъдат разпръснати.

Лев. 26:14-17, 28-33 Но ако не Ме послушате и не изпълнявате всички тези заповеди, и ако презрете наредбите Ми, и ако душата ви се погнуши от законите Ми, така че да не изпълнявате всичките Ми заповеди, и нарушите завета Ми, тогава, ето какво ще ви направя: ще изпратя върху

вас ужас, изтощение и треска, от които ще угаснат очите ви и ще се стопи душата ви; и ще сеете семето си напразно, защото враговете ви ще го ядат. Ще насоча лицето Си против вас и ще бъдете избити пред враговете си; онези, които ви мразят, ще владеят над вас и ще бягат, когато никой не ви гони... и Аз ще ходя против вас с ярост и ще ви накажа седмкратно за греховете ви. Ще ядете месата на синовете си и месата на дъщерите си ще ядете. И ще разоря високите ви места, ще съборя вашите стълбове на слънцето, и ще хвърля трупове ви върху трупове на идолите ви; и душата Ми ще се погнуси от вас. Ще обърна градовете ви на пустош и ще запустя светилищата ви и няма да помириша дъха на вашето благоухание. Ще запустя и земята ви, така че враговете ви, които живеят в нея, ще се смят за това. А вас ще разпръсна между народите и ще извадя меч след вас, и земята ви ще бъде пустиня, а градовете ви — пустош.

Когато Божият народ се отдели от канала на благословението, Той не може да ги защитава. Представа като този, който докарва бедствията върху народа Си, но бедствията са естествен резултат от отхвърлянето на Божието семейно царство. Бог би използвал тези проклетия като баща, който желае да коригира Своите отклоняващи се деца; щял да им позволи да търпят последиците от лошите си решения и понеже позволява това страдание да дойде върху тях, Той поема отговорността за това, което се случва.

б. Израил обръща гръб на Бога

Ако Израил следвал вярно тези заповеди, щял да има мир и благополучие, живеейки един живот свободен от страх и война. Израил започнал добре, но след като Мойсей, Аарон, Исус и всичките им благородни водачи умрели, се издигнало едно ново поколение, което не спазвало тези принципи.

Съдии 2:8-12 А ГОСПОДНИЯТ слуга, Исус, синът на Навий, умря на възраст сто и десет години. И го погребяха в областта на наследството му в Тамнат-Арес, в хълмистата земя на Ефрем, на север от планината Гаас. И цялото това поколение се събра при бащите си и след тях се издигна друго поколение, което не познаваше ГОСПОДА, нито делото, което Той беше извършил за Израил. И израилевите синове вършиха зло пред ГОСПОДА и служиха на ваалимите, и оставиха ГОСПОДА, Бога на бащите си, който ги беше извел от египетската земя, и последваха други

богове, от боговете на народите, които бяха около тях, и им се поклониха, и разгневиха ГОСПОДА.

Мирът и благополучието, което Израил имал при водачество на Исус (Навин), не ги накарало да благодарят на Бога, а ги подвело към самодоволство. Тази тенденция е наблюдавана много пъти в историята и тя е едно предупреждение за нас. Обърнете внимание на днешните западни народи, които са били възпитавани в християнските принципи. Много от тези народи са станали богати и проспериращи, а сега всички те постепенно изоставят първоначалните си принципи, за да служат на материализма.

Израил обърнал гръб на Бога, за да служи на Ваалим. Ваалим бил божество по модела на системата за поклонение на Нимрод; едно поклонение на вродената сила на природата и особено на слънцето. Обръщайки се от истинския Бог, Израил изоставил източника на живота. Отношенията съпруг-съпруга повече не били моделирани от принципите на водачеството и подчинението, като отражение на отношенията на Отец и Сина в небето, но всички божества на които се покланяли се основавали на вродената сила. Загубата на пример за подчиняващ се агент довел Израил до обреченост. Така прекъснала небесната ценностна система на отношенията и се издигнало едно поколение, което станало несигурно, живеещо с усещане за малоценност и страх.

Книгата Съдии описва подробно една литания по злините и скърбите, които сполетели израилтяните. Били потискани от съседните племена и семействата им запустели. Обществото било феминизирано, защото ролята на бащата като благословител на децата се била изгубила. Мъжете изгубили смелостта си заради несигурността и липсата на благословение. За да помогне на Израил да избяга от тиранията на враговете си, се наложило Бог да използва службата на една жена, защото ръководната роля на мъжете намалела.

Девора била възпитана като пророчица, за да помогне на Израил да избяга от тиранията. Във време, когато действали принципите на семето и отхранването, тя никога не би приела мантията на ръководител на Божия народ, но отчайващите времена изискват отчайващи мерки и Бог използвал верността на Девора, за да избави Израил. Девора поискала

от Вара̀к да ръководи армията, за да обкръжат враговете си, но объ̀рнете внимание на какъ̀в бил отговора̀т на Вара̀к:

Съдии 4:8, 9 А Вара̀к ѝ каза: Ако ти дойдеш с мен, ще отида; но ако не дойдеш с мен, няма да отида. Тогава тя каза: Непременно ще дойда с теб, но славата от похода, на който отиваш, няма да бъде твоя, защото ГОСПОД ще продаде Сисара в ръката на жена. И Девора стана и отиде с Вара̀к в Кедес.

Без правилното действие на канала на благословението, Вара̀к се страхувал и искал Девора да държи ръката му като майка; в резултат на това честта от победата щяла да се даде на една жена, която действала смело.

Това е резултатът от отхвърлянето на Божията семейна система за благословение. Както Иса́я заявява по-късно:

Ис. 3:12 Наро́дът Ми — деца го угнетяват и жени над него властват. Наро́де Мой, водачите ти заблуждават и объ̀ркаха пътя, по който ходиш.

Когато се изисква от жени да ръководят Божия народ, това е знак, че са в дълбоко отстъпление и канала̀т на благословението е смазан. Принципите на водачеството и подчинението никога не могат да действат правилно при едно женско ръководство, защото това объ̀ква ролята на мъжкия и женския пол. Но за израилтяните било по-добре да бъдат избавени чрез ръцете на жена отколкото да продължат да търпят робията на враговете си – това би било много по-лошо.

Не е случайно, че книгата Съдии представя Самсон като един женкар със слаба воля, който обичал да се шегува тук и там, да се забавлява и да тероризира хората. Това също е резултат от разбиването на канала на благословението. Бог отново използвал действието на събитията, за да съдействат за избавлението на народа Си от робството на враговете им, но Самсон е слаб пример на мъжко водачество.

Виждаме неразумния избор на брачен партньор при Самсон:

Съдии 14:3 А баща му и майка му му казаха: Няма ли жена между дъщерите на братята ти или между целия ми народ, че да ходиш да

вземаш жена от необрязаните филистимци? Но Самсон каза на баща си: Тази ми вземи, защото тя е права в очите ми.

Самсон нямал усет за жизнено важния характер на избора на ярна съпруга; всичко, което за него имало значение, било това, че тя му харесвала. Самсон станал едно егоистично и егоцентрично момче с тяло на мъж.

Самсон действително бил управляван от желанията си към жените. Човек управляван от страст е типичният резултат, тогава когато благославящата система на отношенията е разрушена и Божият народ е обърнал гръб на Отец и Сина, от модела за водачество и подчинение; към моделите на Ваал за равенство според вродената сила.

Самсон, мелещ в мелницата на филистимците, е подходящ пример за Божия народ, обърнал гръб на истинския Бог. Той бил окаян, беден, сляп и гол; поробен на една фалшива ценностна система, без семената на благословението от които се нуждае всеки мъж, за да бъде мъдър и прозорлив водач.

в. Израил възприема верската система за вродената сила

След много години на изпитания и скръб, Бог издигнал пророк Самуил, за водач на народ Си. Наблюдавайки контекста на Самуиловата история, отново виждаме проклятието на системата за вродената сила в живота на Илий. Той не бил силен водач и човек, който би обуздал синовете си. Бащата на Самуил не бил прозорлив човек и изглежда не бил духовният водач, който е трябвало да бъде.

Бог използвал Самуил, за да върне Израил към системата за поклонение на Бога и извършил едно велико реформиращо дело, но дори Самуил имал трудности с това да възпита семейство според Божия ред и синовете му не успели да следват верния път.

Колебливите стъпки на Самуил като баща, предоставили една възможност за израилевите мъже, която те търсели още преди това.

1 Царе 8:4-5 Тогава всичките старейшини на Израил се събраха и дойдоха при Самуил в Рама. 5 И му казаха: Ето, ти остаря, а синовете ти не ходят в твоите пътища. И сега, постави над нас цар, за да ни съди като всичките народи!

Израилевите водачи не се задоволявали с това да останат в семейни групи и да бъдат водени от доброжелателното ръководство на пророка. Искали монарх с абсолютна власт. Желанието за Цар било зов към принципите на Нимрод. Искали да бъдат като другите народи. Не искали да бъдат различни и особени. Тяхната несигурност не можела да се справи с това да бъдат различни от останалите. Това желание представлявало едно пълно отхвърляне на Бога и принципите на Неговото семейно царство.

1 Царе 8:7 А ГОСПОД каза на Самуил: Послушай гласа на народа за всичко, което ти казват, защото не теб отхвърлиха, а Мен отхвърлиха, да не царувам над тях.

Желанието за цар щяло да направи сигурно окончателното унищожение на Израил. Тръгвайки веднъж по този път, нямало изход докато не бъдат завладени напълно, не само умствено, но и телесно. Точно това се случило по-късно при пленяването от Асирия и Вавилон. На Сатана му било нужно малко, за да постигне голяма победа. Успявайки да въвлече Израил към желанието за цар, той щял да възцари своите принципи за семейство и управление по модела на Нимрод и да подсигури смазването на системата на канала за благословение.

Самуил ги умолявал да не правят това, но те решили твърдо.

1 Царе 8:10-20 Тогава Самуил изговори всичките думи на ГОСПОДА на народа, който беше поискал от него цар. И каза: Такова ще бъде правото на царя, който ще царува над вас: ще взема синовете ви и ще ги определя за колесниците си и между конниците си и те ще тичат пред колесниците му. И ще си определя хилядници и петдесетници, и такива, които да орат земята му, и да жънат жетвата му, и да изработват военните му оръжия и принадлежностите на колесниците му. Ще взема и дъщерите ви за масловарки и готвачки, и пекарки. И от нивите ви, лозята ви и маслинените ви градини ще взема най-добрите и ще ги дава на слугите си. И от посевите ви и от лозята ви ще взема десетък и ще го дава на скопците си и на слугите си. И слугите ви и слугините ви, и най-

добрите ви младежи, и магаретата ви ще взема и ще ги употребява за работата си. От стадата ви ще взема десятък и вие ще му бъдете слуги. И в онзи ден ще извикате заради царя си, когото сте си избрали, но ГОСПОД няма да ви чуе в онзи ден. Но народът отказа да послуша гласа на Самуил и каза: Не, нека има цар над нас, за да бъдем и ние като всичките народи и за да ни съди нашият цар и да излиза пред нас, и да води битките ни!

Всичко, срещу което Самуил ги предупредил, се случило. Те искали цар, който да ръководи битките им. Чувството им на несигурност и липса на благословение ги довели до отсъствие на смелост и те разкрили, че са момчета в мъжки тела, които чакат силен избавител, който да ги защитава. Основното, което пропуснали да осъзнаят, било това, че запустяващите резултати на разбитото им общество не им давало никаква възможност да произведат смел, силен и праведен мъж. По всички външни данни, Саул изглеждал съвършеният избор, но той бил едно дете на несигурността, страха и малоценността, с тяло на мъж. Малоценността му го карала да владее като капризен тиранин.

Това е едно предупреждение за днешния свят. Днес ние плуваме в бульона на феминизираното общество, което разкрива една постоянно нарастваща тирания и безбожност. Накрая хората ще ревнат за избавител, който да ги спаси – но това ще бъде един жесток и безсърдечен цар като Нимрод, който не зачита истинските семейни ценности; не цар като Исус, който е самото изпълнение на истинските принципи на благословието и божествената мъжественост.

г. Царете на Израил

Резултатите от избора на Израил на цар са много тъжни. Основите никога не били положени правилно и затова каналът на благословието рядко протичал. Както казахме, Саул носил всички белези на едно несигурно прокълнато дете.

Виждайки как убива Голиат, Саул припознал в Давид една добра възможност, но, когато народът започнал да пее в прослава на Давид за смелостта показана от него във време на война, Саул започнал да гледа на него като на опасност.

1 Царе 18:6-9 И когато се прибираха, когато Давид се връщаше, след като беше убил филистимеца, жените от всичките градове на Израил излизаха да посрещнат цар Саул с песни и танци, с тимпанчета, с ликуване и със струнни инструменти. И жените, които свиреха, пееха и казваха: Саул уби хилядите си и Давид — десетките си хиляди. Тогава Саул се разгневи много и тази дума му се видя много лоша, и той каза: На Давид отдадох десетки хиляди, а на мен отдадох хиляди! Сега какво още му липсва освен царството? И от този ден нататък Саул гледаше на Давид с лошо око.

Възможността от заплаха в ума била едно явно доказателство за действието на лъжата на змията у Саул. Неспособността му да признае, че всичко е от Бога, го накарала да преследва Давид през останалата част от живота си. Неговите чувства на несигурност и липсата на усещане за ценност, така го погълнали, че той постоянно бил нападан от зли духове.

1 Царе 18:10-12 А на следващия ден зъл дух от Бога дойде върху Саул и той беснееше сред къщата, а Давид свиреше с ръката си както всеки ден; и копието беше в ръката на Саул. И Саул хвърли копието и си каза: Ще закова Давид за стената! Но Давид на два пъти се отклони от него. И Саул се страхуваше от Давид, понеже ГОСПОД беше с него, а от Саул се беше оттеглил.

Останалата част от живота на Саул представлява жалък разказ за един човек, който се дави в собственото си чувство за малоценност; използвайки силата да атакува и унищожава предполагаеми и реални заплахи, за да запази трона си.

Господ бил с Давид и вярата и упованието му в Бог и Неговата сила на мястото на доверието в неговата собствена сила, го направили способен в извършването на могъщи неща. Но по някаква причина поуците от Авраам, Исаак и Яков във връзка със семейната структура, не го впечатлили и той не успял да установи царството си на правилните принципи за водачество и подчинение.

2 Царе 3:2-5 И на Давид се родиха снове в Хеврон: първородният му беше Амнон, от езраелката Ахиноама; вторият му — Хилеав, от Авигея, жената на кармилеца Навал; третият — Авесалом, син на Мааха, дъщеря на гесурския цар Талмай; четвъртият — Адония, син на Агита;

петият — Сефатия, син на Авитала; и шестият — Итраам, от Давидовата жена Егла. Тези синове се родиха на Давид в Хеврон.

Ако си даваше сметка, Давид би потърсил с молитва съпруга, която би действала като агент на подчинението и отхранването, за да отгледа с грижа децата му и да съхрани царството му. Но Давид изглежда бил невеж относно тези жизнено важни въпроси и изградил основите на царството си върху избора на няколко съпруги, включително – Мааха – за която се оженил, сключвайки мирен договор с гесурския цар.

Давидовият дом бил положен на погрешна основа и плодовете скоро щели да се изият в децата му. Многото жени, които се конкурирали за чувствата на Давид, в комбинация с амбициите на всяка от жените синовете им да бъдат следващият цар, довело до образуването на един царски двор на завистта и интригата.

Амнон, първородният на Давид, бил изкусен от дявола, съблазнил полу-сестра си Тамар и я изнасил. Това разгневilo Авесалом и той направил таен заговор, за да го убие. Авесалом бил син на Мааха, Давидовата съпруга чужденка, която била замислена като средство за сключването на мирен договор. Давид малко си давал сметка, че семената от обучението на Мааха предадени на Авесалом ще го направят изключително амбициозен, хитър и интригантстващ. Тази жена, която била планирана като средство за мир, унищожила почти цялото царство на Давид.

Съществува мистерия около сина на Авигея – Хилеав или Даниил, както е записан в 1 Лет. 3:1. Авигея изглежда била най-мъдрата от съпругите на Давид и разбирала принципите на подчинението, но след смъртта на Амнон, Хилеав никога не е споменат като принадлежащ на царската линия. Изглежда нищо не се споменава за случилото се с него.

Вместо това, наследникът на Давид щял да дойде чрез отношения на прелюбодейство с Витсавее. Можем да си помислим, че тази жена невинно се е къпела на покрива си и нямала и представа, че е наблюдавана от царя, но това (в не малка степен) би разкрило невежество относно това, което тя извършвала действително.

2 Царе 11:2 И привечер, когато Давид стана от леглото си и се разхождаше по покрива на царската къща, той видя от покрива една жена, която се къпеше. А жената беше много красива на вид.

Ако Витсавее е била невинна, би отклонила поканата на царя да спи с нея, но тя изглежда е искала това, защото историята не е записала никакъв протест от нейна страна. Поведението на Давид разкрива, че той абсолютно не е разбирал системата на Божия канал на благословение.

Семената на вината, които били в Давид и Витсавее, заради прелюбодейството и убийството на нейния съпруг, били част от рецептата влязла в гените на тяхното дете Соломон. Вярно е, че Господ възлюбил Соломон и го благословил с мъдрост, защото неговите родители му предали и много добри черти, но лошите семена на малоценността и лошата семейна структура накрая щели да изплуват на повърхността.

Макар че Соломон притежавал велика мъдрост в много области, в онази жизнено важна област, където тя била особено необходима, Соломон се провалил и то много. Той имал 700 жени и 300 наложници. Събрал армия и се ангажирал с големи архитектурни проекти, а след това обложил с данък народа и ги впрегнал да работят. Макар че много хора се позовават на Соломоновата слава, в действителност, крайният резултат от царуването му бил катастрофа, която накрая се проявила в разделение на царството му. Той стигнал до поклонение на фалшивите богове на някои от съпругите си и им построил храмове. Каква обίδα към Бога на небето.

3 Царе 11;1-4 А цар Соломон залюби освен дъщерята на фараона и много чужденки — моавки, амонки, едомки, сидонки, хетейки, от народите, за които ГОСПОД беше казал на израилевите синове: Да не влизате между тях и те да не влизат между вас, защото непременно ще наклонят сърцето ви към боговете си. А Соломон се прилепи към тях с желание. Имаше и седемстотин жени княгини и триста наложници; и жените му отклониха сърцето му. И когато Соломон остаря, жените му отклониха сърцето му след други богове; и сърцето му не беше неразделено с ГОСПОДА, неговия Бог, като сърцето на баща му Давид.

Соломон пушал в ход една тенденция, която щяла да се окаже много лоша за Израил. Царството на Израил, което се отделило от Юда след смъртта на Соломон, не произвело нито един добър цар. Доста от царете на Юда вършили правото пред Господ, но изглежда дори и на добрите царе им липсвала прозорливост. Например, Йосафат позволил на неговия син да се ожени за дъщерята на Езавел. Какво си е мислил този човек? Изпадането от брака довело до първия женски „цар“ на Юда – Готолия, а тя почти унищожила цялата нация.⁴⁰ Езекия бил много благословен от Господ и извършил много добри неща за запазването на поклонението на истинския Бог, но, когато вавилонците похлопали на вратата му, той им показал всичките си богатства и съкровищата си, и оставил едно семе в умовете им, че един ден трябва да се върнат и да отнесат у дома това съкровище.⁴¹

Неуспехът на Израил да запази семейната канална система подсигурил властта на принципите на Нимрод в света. Жаждата за територии и власт не се задоволява, докато не се издигне водач, който да управлява целия свят. Принципите на вродената сила, с цялата им малоценност, карали мъжете да копнеят за неограничена сила. Тази сила била единственият наркотик, който успокоявал крехките им егота и душите им, изпълнени с усещане за малоценност. Първата от тези световни империи се появила във вавилонския.

Макар че Израил копнеел да бъде управляван от цар, който да ги води в битките им, той не разбрал, че царските семейства често не произвеждат деца, които са готови да управляват и резултатът обикновено е тирания. Доброволното робуване от страна на израилевите водачи, на принципите на Нимродовото царство обрекло децата им на физическото пленничество на тази система.

404 Царе 11:1-14

412 Лет. 32:27-31

18. Въздигането и тиранията на световната империя

а. Битката между две семена, две жени и два града

Битката между Божието семейно царство и Сатанинската система на вродената сила е описана в Битие 3-та глава като битка между две семена/потомства.

Бит. 3:15 Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата.

Семето на жената представлява малката група хора, които се стараят вярно да поддържат системата на Божието семейно царство в условията на много атаки. Сърцето на това семе разбира се е Божият Син, защото Той е върховният израз на подчинението към източника на живота на Бога и Той установява потока на този канал на благословение. Запазването на семето е запазването на примера на Божия Син. Винаги когато семействата са следвали принципите на водачеството и подчинението, в контекста на заповедите на Бога и движейки се в пътуването очертано в системата на Светилището, те са изпълвани със Духа на Христос и разкривали Неговия характер.

Гал. 3:16 А обещанията се изрекоха на Авраам и на неговия потомък. Не казва: „и на потомците“, като за мнозина, а като за един: „и на твоя потомък“, който е Христос.

Гал. 3:29 И ако сте Христови, то вие сте Авраамово потомство и наследници по обещание.

Както обсъждахме в 16-та глава, щом веднъж човешката раса била поробена на принципите на Сатанинското царство, за нас

е станало невъзможно да се освободим. Затова Исус взел човечеството в ръцете Си и изпратил Духа Си да ни помогне. Делото Му не било напълно осъзнато докато Той не дошъл на земята като човешко същество и не разкрил характера на Своя Баща като по този начин увеличил познанието за канала на благословието, за да имаме предимство да постигнем победа над змията.

Така че всеки път, когато виждаме хората да откликват на Божиите заповеди и системата на семейното царство, това всъщност е характерът на Христовия Дух, който се отразява в техния живот. За мнозина това е останало мистерия и тайна докато Исус не дошъл на земята и не разкрил напълно тези принципи на семейното подчинение.

Кол. 1:26-29 Тоест тайната, която е била скрита от векове и от поколения, а сега беше открита на Неговите светии, на които Бог пожела да изяви какви са богатствата на славата на тази тайна между езичниците, която е Христос във вас, надеждата на славата. Него ние възвестяваме, като наставляваме всеки човек и поучаваме всеки човек с пълна мъдрост, за да представим всеки човек съвършен в Христос. Затова се трудя и аз, като се боря според Неговата сила, която мощно действа в мен.

Битие 3:15 ни напомня, че Сатана щял да се опита да убие това семе. Той щял да успее да нарани петата на това семе, когато убил Исус на кръста, но този най-тъмен час се превърнал в най-големия триумф за Божия народ и **увеличил** канала на благословието за целия свят.

Но Сатана не само се опитал директно да убие семето в лицето на Исус, той също се опитал да убие това семе в умовете и сърцата на Неговите последователи. Първият пример за това е историята за Каин и Авел.

Бит. 4:8 А Каин каза това на брат си Авел. И когато бяха на полето, Каин нападна брат си Авел и го уби.

1 Йоан 3:11-13 Защото това е посланието, което чухте отначало: да се любим един друг; 12 не като Каин, който беше от лукавия и уби брат си. И защо го уби? Защото неговите дела бяха зли, а на брат му – праведни. 13 Не се чудете, братя, ако светът ви мрази.

Тези двама братя символизират войната между принципите на Христос и Сатана, която се провежда в човешката история. Ще

Двата пътя, двете семена, двете жени, двата града
Ще поставя вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното Семе. Бит. 3:15

ЕРУСАЛИМ – Семето на праведните – Пазителите на завета

Авел

Авраам

Бит. 12:1-3; Гал. 3:29

Месия

Гал. 3:16

Жена в бяло

Откр. 12; Гал. 4:26

1 Йоан 3:12

Бит. 4:14

Каин

ВАВИЛОН* - Семето на нечестивите – Отхвърлящите завета

Нимрод

Бит. 10:8-10

Навуходоносор

Дан. 3:5; 4:30

Малък рог

Дан. 8:11, 12

Жена в червено

Откр. 17:5; Гал. 4:25

* От Вавел, което означава „врата или портал към Бог“ - или различен от пътя, който Бог дал на Адам

проследим историята на тези два принципа в следващите глави.

След епизода с Каин и Авел, Сатана се опитал да убие семето на жената като изкушил Божиите синове да се женят за човешките дъщери, които произвели тираните на предпотопния свят. Този план почти успял, но Бог призовал Ной и осем души били спасени, за да продължат живота на Семето.

1 Петр. 3:18-20 Защото и Христос един път пострада за греховете – Праведният за несправедните – за да ни приведе при Бога, бидейки умъртвен по плът, но оживотворен по Дух; в когото Той също отиде да проповядва на духовете в тъмницата, които едно време бяха непокорни, когато Божието дълготърпение ги чакаше в дните на Ной, докато се правеше ковчегът, в който малцина, тоест осем души, се спасиха през вода,

1 Петр. 1:11 като издирваха кое или какво време посочваше Христовият Дух, който беше в тях, когато предизвестяваше страданията на Христос и последващите ги слави.

Забелязваме как Библията ни казва, че Духът на Христос, който бил в Ной, проповядвал на хората от неговото време за приближаващия потоп. Тези бедни души били в тъмницата на Сатанинското царство на вродения източник на живот (духове в тъмница) и Духът на Христос, протичащ през Ной, проповядвал на хората, за да ги предупреди. За съжаление, никой от хората не откликнал и само Ноевото семейство било спасено.

След това Сатана атакувал семейството на Ной като изкушил Ной да се напие и изкушил сина му да извърши един порочен и неморален акт. Резултатът от тази трагедия бил човекът Нимрод, който развил основополагащите принципи на Сатанинското царство на земята. В Писанието, цялата тази система е наречена градът Вавилон, първият град, който Нимрод построил. Голяма част от света попаднал във властта на тази идолопоклонническа система и затова Бог призовал Авраам да излезе от Вавилон и го обучил на принципите на семейното Си царство.

Сатана отново атакувал, изкушавайки Авраам да се страхува докато бил в Египет (Египтяните били потомци на Хам, дядото на Нимрод). В резултат, Авраам без малко да загуби съпругата си, но Бог

въздал беззаконията на Египет като позволил големите язви. Сатана успял да заличи семейното царство на Лот в голямата неморалност на Содом, а последвалите огньове били освободени, за да овладеят онази дълбоко неморална система.

Сатана атакувал пак чрез въвеждането на Агар като средство за произвеждане на наследник на обещаното от Бога царство, но най-накрая истинският наследник се родил в лицето на Исаак.

Сатана атакувал отново, поробвайки израилтяните в Египет и пречейки им да спазват заповедите, които съхранявали канала на благословението. Опитал се също да феминизира обществото им, за да намали ефективността на канала.

Тогава Бог призовал Мойсей, за да установи наново принципите на Своето семейно царство и дал подробни нареждания относно това как законът, който защитава канала на благословението, би могъл да се напише на сърцата на Неговия народ. Това дошло чрез системата за поклонение на Светилището.

Сатана атакувал чрез мърморенето на народа срещу Мойсей. Атакувал чрез въвлечането им в поклонението на златното теле. Атакувал чрез изкушаването им да се съмняват в Божието слово, че могат да отидат в Обещаната земя. До бреговете на Йордан, Сатана изкусил Израил с жени, а след смъртта на Мойсей, Исус и цялото това поколение, той най-накрая успял да разбие системата на семейния канал, когато Израил оставил Бога и започнал да се кланя на други богове – богове, които отразявали Сатанинските принципи за вроден източник на живот.

Бог изпратил няколко пророци да се опитат да запазят праведното семе, съдържащо се в покоряващия се Дух на Христос и да запазят верен остатък. Тъй като каналът бил така отслабнал, Господ можел да намери само малцина, които да водят делото на реформата. Господ прибегнал до издигането на жени в Израил като пророчицата Девора, което макар и да не е оптималното, било най-доброто нещо, което можело да се направи в такава отчайваща ситуация.

Тогава Сатана изкусил Израил да поиска цар като другите народи. Това била една тактика за поробване на сърцата и умовете на

Израил на принципите на Нимрод и Вавилон и възпрепятстване на изявата на Христовия Дух в Неговия народ. Израилевите царе били като цяло едно бедствие и подготвили пътя за Израил към повторно физическо пленяване.

Сатана дълго бил подготвял своето семе за завладяване и господство над света. Ако успеел да контролира целия свят чрез семето си, тогава би могъл да отсече принципите на Божието семейно царство. Той би могъл да заличи Светилището Му, заповедите Му, народа Му и всичко, което представляло принципите на канала на благословението и Духа на Христос.

Гледайки напред, след времето на Вавилон, виждаме една серия световни сили, които Сатана използвал, за да атакува Божия народ, заповедите Му, Светилището Му и Неговия град - Ерусалим – градът на мира. След като Христос победил Сатана на земята и поставил семето Си на безопасно място в църквата (Неговата невеста), Сатана организирал една световна атака срещу пазещите Божиите заповеди и семейната система на канала на Исусовата вяра. За това четем в Откровение, 12-та глава:

Откр. 12:1-5 И голямо знамение се яви на небето: жена, облечена със слънцето, с луната под краката ѝ, и на главата ѝ – корона от дванадесет звезди. Тя беше бременна и викаше от родилни болки, като се мъчеше да роди. И друго знамение се яви на небето: и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главата му – седем корони. И опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята. И змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да погълне детето ѝ, щом роди. И тя роди син, мъжко дете, което щеше да пасе всичките народи с желязна тояга. И детето ѝ беше грабнато и занесено при Бога и при Неговия престол.

Откр. 12:13-17 И когато змеят видя, че беше хвърлен на земята, той започна да преследва жената, която беше родила мъжкото дете. И на жената се дадоха двете крила на големия орел, за да отлети до мястото си в пустинята – там, където я хранят за време и времена, и половин време, скрита от лицето на змията. И змията изпусна от устата си вода като река след жената, за да направи да я завлече реката. И земята помогна на жената, и земята отвори устата си и погълна реката, която змеят беше изпуснал от устата си. Тогава змеят се разгневи срещу

жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус. И застана на морския пясък.

Вярната жена, която представя Божията църква, била жестоко атакувана от змея и неговите агенти. Сатана отрано научил, че един от най-добрите методи за постигане провала на Божия народ бил чрез въвеждането на друга жена. Той научил този принцип чрез предлагането на египтянката Агар за съпруга на Авраам. И така Библията разкрива:

Откр. 17:3-7 И така, той ме заведе в Духа в една пустиня. И видях жена, седяща на червен звяр, пълен с богохулни имена, който имаше седем глави и десет рога. Жената беше облечена в пурпурно и червено и позлатена със злато и скъпоценни камъни, и бисери, и държеше в ръката си златна чаша, пълна с мръсотии и с нечистотии от нейното блудстване. И на челото ѝ беше написано име, тайна: Вавилон, великата, майка на блудниците и гнусотиите на земята. И видях, че жената се беше опила от кръвта на светиите и от кръвта на Иисусовите свидетели; и като я видях, се зачудих твърде много. И ангелът ми каза: Защо се зачуди? Аз ще ти кажа тайната на жената и на звяра, който я носи, който има седемте глави и десетте рога.

Точно както Сара си съперничила с Агар, така и Божията църква е трябвало да си съперничи с друга жена, която твърдяла, че е истинската невеста на Христос. И за най-голямо съжаление, както Сара предложила Агар да бъде използвана за произвеждането на дете, така и самата църква позволила на тази друга жена да влезе и да господарува в семейството на Бога.

Ще изучаваме тези стихове подробно в следващите глави и ще разкрием как Сатана е атакувал Божия народ, заповедите Му и Светилището Му, след като Исус се върнал в небето преди 2000 години. Но първо трябва да се върнем при пленяването на Израил и издигането на световното господство.

б. Семето на Сатана управлява света

Във времето на израилевите царе, Бог предупреждавал като им изпращал пророци. И Исаия и Еремия предупреждавали царете на Израил, че ще бъдат закарани в плен, ако не се върнат към Бога.

Ер. 25:9-11 Ето, Аз изпращам и ще взема всичките северни племена, заявява ГОСПОД, и изпращам до слугата си Навуходоносор, вавилонския цар, и ще ги доведе против тази земя и против нейните жители, и против всички тези народи наоколо; ще изпълня над тях проклятието и ще ги направя за смайване и за подсвиркване, и вечни опустошения. 10 И ще погубя сред тях гласа на веселието и гласа на радостта, гласа на младоженеца и гласа на невестата, шума на мелниците и светлината на светилника. И цялата тази земя ще бъде пустош и ужас. И тези народи ще робуват на вавилонския цар седемдесет години.

За съжаление, те не слушали. Царете на Израил отхвърлили Божиите заповеди и системата на Светилището Му и на тяхно място приели системата на Сатанинското царство. Чрез едно продължително отхвърляне на Божия канал за благословение и живеейки извън него, Бог повече не можел да защитава Израил. Отстъпването от канала на благословието предоставило право на Сатана да атакува свободно, да унищожават и да запустяват. Най-накрая, дошло времето, когато Израил бил отведен в самото сърце на принципите на Сатанинското царство – Вавилон.

2 Лст. 36:5-7 Йоаким беше на двадесет и пет години, когато се възцари, и царува единадесет години в Ерусалим. Той върши зло пред ГОСПОДА, своя Бог. И вавилонският цар Навуходоносор се изкачи против него и го върза с бронзови окови, за да го отведе във Вавилон. Навуходоносор отнесе във Вавилон и от вещите на ГОСПОДНИЯ дом и ги сложи в храма си във Вавилон.

2 Лст. 36:18-20 И всичките вещи на Божия дом, големи и малки, и съкровищата на ГОСПОДНИЯ дом, и съкровищата на царя и на началниците му, всичките отнесе във Вавилон. И изгориха Божия дом и събориха стената на Ерусалим, и изгориха с огън всичките му дворци, и унищожиха всичките му съпоценни вещи. А оцелелите от меча отведе във Вавилон и те станаха роби на него и на синовете му, докато дойде на власт персийското царство.

Обърнете внимание на това как Навуходоносор унищожил Светилището на Израил и взел съдовете от Светилището и ги поставил в своето светилище (храм). Това бил един подходящ символ на господството на Сатанинското семе над Христовото по онова време. Но Духът на Христос отговорил на това по един удивителен начин.

Желанието на Сатана било да управлява земята завинаги чрез Вавилон и да построи едно царство, което трае вечно. Вавилонската система действително щяла да владее дълго, но накрая семето на жената щяло да смаже главата на змията. Това означава, че най-накрая лъжите на змията за вродената сила щели да изчезнат.

Бог дал сън на царя на Вавилон във връзка с тези неща, но царят не можел да разбере значението. Чрез providението, Бог позволил на един млад мъж от пленниците на Израил да разтълкува съня и му помогнал да спечели влиянието на Вавилонския цар, за да може да му представи истинските принципи на Божието царство. Историята за съня и тълкуването му се намира в Даниил 2-ра глава. Ще разгледаме накратко

основните моменти, но ви насърчавам да прочетете цялата глава ако не сте запознати с нея.

Царят имал „мъдrecи“, претендиращи, че имат връзки с духовния свят и че могат да разберат съня на царя, но те не успели. Когато Даниил бил доведен пред царя, той обяснил учтиво, че силата за тълкуване на сънища не е от самия него, но чрез канала на благословението от Бога.

Дан. 2:26-28 Царят проговори и каза на Даниил, чисто име беше Валтасар: Можеш ли да ми съобщиш съня, който видях, и тълкуванието му? 27 Даниил отговори пред царя и каза: Тайната, която царят изисква, не могат да изявят на царя нито мъдrecи, нито гадатели, нито книжници, нито гледачи. 28 Но има Бог на небесата, който открива тайни, и Той известява на цар Навуходоносор какво ще стане в последните дни. Сънят ти и виденията на главата ти на леглото ти са тези:

След това Даниил очертал съня, който разкривал една статуя на човек. Този човек се състоял от различни метали, чието качество било в низходящ ред и те ставали все по-твърди, представяйки четири големи царства. След това настанало разделение на десет царства, представено чрез пръстите на краката. И тогава сънят стигнал до основната си идея: един камък щял да дойде и да смаже човешката статуя и да установи едно ново царство, което никога нямало да престане. Това царство е Божието семейно царство и с това Бог казвал на Навуходоносор, че макар той да властвал тогава, семето на жената в края щяло да триумфира над лъжата на змията.

Изследователите на библейската история идентифицират тези четири световни империи с Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим. Библията показва ясно, че главата е Вавилон, защото Даниил казал на царя, точно това.⁴² От текста по-нататък в Даниил знаем

42 Дан. 2:38

също, че 2-то и 3-то царство били Мидо-Персия и Гърция, защото ангел Гавраил директно казал това на Даниил.⁴³

Тези четири царства щели да владеят над Божия народ чак до повторното завръщане на Христос. Междувременно, Бог щял да запази живо семето и да запази свидетели за своето семейно царство на земята, но те винаги щели да бъдат малцинство. По времето на Мидия и Персия, Бог щял да направи така, че царят да позволи на Божия народ да се върне в Израил и да построи наново храма си. Те щели да имат известна независимост, но семето на змията било винаги готово да ги контролира. По време на прехода между Гърция и Рим, храмовите служби били прекъснати от един цар на име Антиох Епифан. Той осквернил храма като пожертвал свиня на олтара и извършил още много други оскърбителни и зли дела.

Но за съжаление това не бил най-лошият проблем. След като Израил се върнал в родината си, те решили да не пропадат повече в идолопоклонството. Вместо да подсилят семейната система на канала на благословието, те измислили многобройни правила за спазване на закона, съботата и начина на поклонение в Светилището. Това била една нова тактика на Сатана – да накара израилтяните да се доказват, че са верни на Бога чрез спазване на всичките Му изисквания и още други освен тях.

Тъй като тези закони не били продукт на канала на благословието, те били заразени от лъжата на змията за вродената сила. Но сега концепцията за вродената сила била насочена към стремеж за вярно следване на истинския Бог. Влиянието на тези закони закоравило сърцата на хората и ги

43 Дан. 8:20, 21

направило безчувствени и също толкова под контрола на Сатана, както и преди, само че сега това било по-трудно за разкриване.

в. Князът Месия идва при Своя народ

Знаейки че всичко това ще се случи, Бог казал на Даниил в пророчество, че истинското семе ще дойде и ще избави духовно народа Си. Нямало смисъл от физическо избавление на Божия народ, щом в умовете си те все още били роби на лъжата на змията. По този начин никога няма да дойде мир и напредък. Изпращайки Своя Син, Бог щял да възстанови истинските принципи на царството Си и да поддържа един остатък от верни последователи до второто идване на Христос.

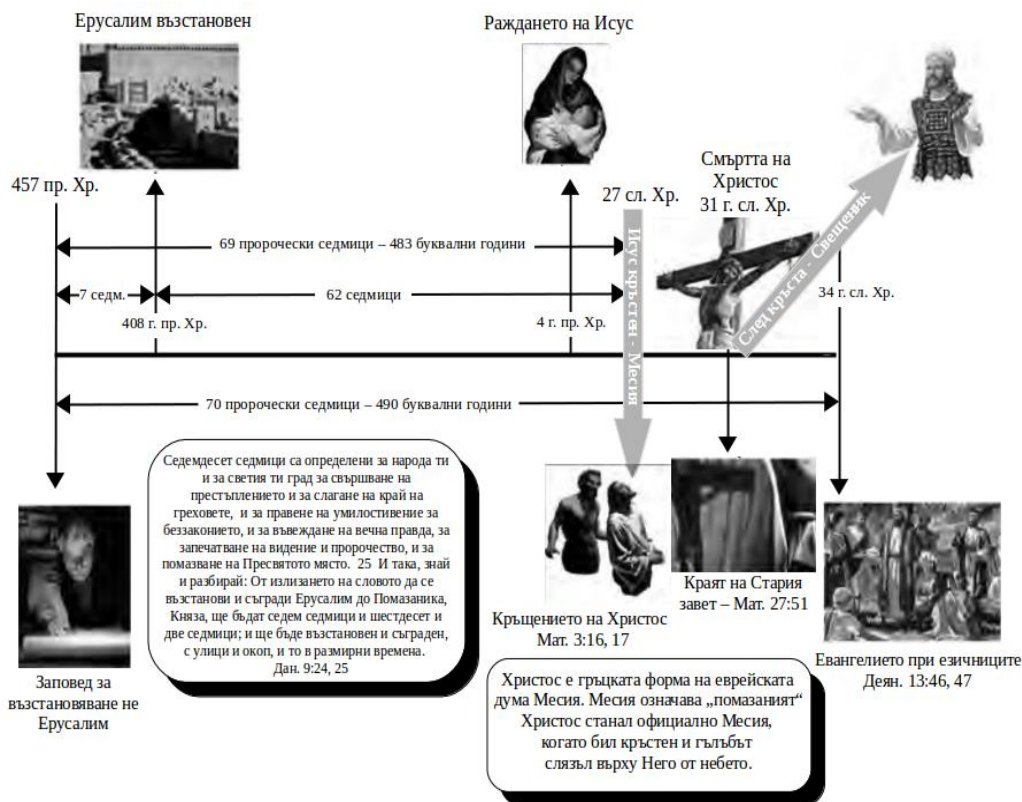
Ежедневно идването на Христос било поучавано чрез дадената на Мойсей служба в Светилището, но трябва да помним, че цялата тази система била една колекция от символи. Тази колекция била, замислени по такъв начин, че да може да представи модела, чрез, който Бог щял да освободи умовете на народа Си, за да Му се покланят истински като на Баща и да се придържат към модела на подчинението, разкрит в Сина Му.

В двора на Светилището се намирал жертвеният олтар; той символизира смъртта на идващия Месия. Това била първата степен в пътуването към възстановяването на Божия закон в сърцата ни.

Нека отново отидем при Даниил, за да видим пророчеството, което прецизно посочва кога щял да дойде Месия.

Дан. 9:24-26 Седемдесет седмици са определени за народа ти и за светия ти град за свършване на престъплението и за слагане на край на греховете, и за правене на умилоствение за беззаконието, и за въвеждане на вечна правда, за запечатване на видение и пророчество, и за помазване на Пресвятото място. 25 И така, знай и разбирай: От

излизането на словото да се възстанови и съгради Ерусалим до Помазаника, Княза, ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици; и ще бъде възстановен и съграден, с улици и окоп, и то в размирни времена. 26 И след шестдесет и две седмици Помазаникът ще бъде отмахнат и няма да има нищо. И народът на идващия княз ще разруши града и Светилището; и краят му ще бъде чрез наводнение; и до края: война, определени опустошения.

Част от езика използван тук е малко труден за разбиране и изисква изучаване, но основната идея е, че ще има период от седемдесет пророчески седмици, в който Израилевият народ трябва напълно да приеме (или отхвърли) идващия Месия.

Когато става въпрос за употребата на пророческо време, Библията прилага принципа ден за година.

Ез. 4:6 И когато свършиш тези, тогава легни още веднъж на дясната си страна и носи беззаконието на юдовия дом четиридесет дни; ден за година, ден за година ти определих.

Стартовата точка на тези 70 седмици е поставена със заповедта за възстановяването на Ерусалим. Внимателно изследване на Библията разкрива, че годината, когато това се случило е 457-ма преди Христос.

Ездра 6:14 И юдейските старейшини строяха и успяваха чрез пророкуването на пророк Агей и на Захария, сина на Идо. Те строиха и завършиха според заповедта на Израилевия Бог и според заповедта на Кир и Дарий, и Артаксеркс, царя на Персия.

Три указа били издадени от царете на Персия, но както Ездра 6:14 посочва, пълната заповед е изпълнена по времето на Артаксеркс. При първите два указа строежът е в процес, но възстановяването на целия Ерусалим станало при третия указ. Този указ бил издаден в 7-та година на Артаксеркс – 457 пр. Хр.⁴⁴ Накратко имаме следното:

Историята за живота, смъртта и възкресението на Исус е разказана символично в Откровение 12-та глава, която разглеждахме скоро. Сатана се опитал да убие Христос скоро след раждането Му, чрез цар Ирод, но не успял. Исус завършил делото Си по повторно установяване принципите на семейното царство; Той изявил един съвършен човешки характер, който давал възможност на хората да се молят по-дръзновено с уверението, че техният Посредник в небесното светилище наистина ги е разбирал.

В следващата глава ще разгледаме как ученията на Исус възстановили канала на благословието.

⁴⁴ Ездра 7:8

19. Най-великият учител, който светът някога е виждал

В последната глава проследихме битката между двете семена, споменати в Битие 3:15. Семето на Христос, което се придържа към принципите на живота протичащ от Бога и поддържани чрез близко и любящо отношение в семейните структури, защитавани от заповедите и изписвани в сърцето чрез пътуването разкрито в службата на Светилището. Семето на Сатана растяло чрез лъжата, че животът в нас е вроден/иманентен и че стойността идва чрез личната сила и постижение.

Проследихме тъжната история на неуспеха на Израил да съхрани канала на благословението, разпръсването на семействата му и пленяването му от Вавилон. Сега Израил бил напълно заробен, на принципите на змийската лъжа - и умствено и телесно.

а. Освобождаване на пленниците

Вече било време семето на Христос да се появи лично, да изяви Божието семейно царство и да предостави най-голямата възможност за освобождение на пленниците. Развързването от този плен трябва да започне от ума и сърцето. Нямало смисъл Израил да бъде освободен физически, ако умовете им все още са роби на системата на вродената сила. Царството, което Христос щял да установи, било духовно и щяло да освободи сърцето от лъжата на змията и да свърже наново човечеството с канала на благословението, което протича от Неговия Баща.

Пророк Исаия говорил за това дело стотици години преди идването на Христос:

Исаия 40:3-5 Глас на един, който вика: Пригответе в пустинята пътя на ГОСПОДА! Права направете в степта пътеката за нашия Бог. Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се сниши; кривото ще стане право и неравните места — равнина. И славата на ГОСПОДА ще се яви и всяка плът заедно ще я види; защото устата на ГОСПОДА изговори това.

Исаия 41:15-18 Ето, направих те нова остра назъбена диканя; ще овършееш планините и ще ги стриеш и хълмовете ще направиш като ситна плява. Ще ги отвееш и вятърът ще ги отнесе, и бурята ще ги разпръсне. А ти ще се зарадваш в ГОСПОДА, ще се хвалиш в Светия Израилев. Сиромасите и бедните, които търсят вода и няма, и езикът им съхне от жажда — Аз, ГОСПОД ще ги послушам, Аз, Израилевият Бог, няма да ги оставя. Ще отворя реки на голите височини и извори сред долините; ще направя пустинята на водни езера и сухата земя — на водни извори.

Исаия 45:13 Аз го издигнах с правда и ще изправам всичките му пътища; той ще съгради града Ми и ще пусне пленниците Ми, не за откуп и не за подарък, казва ГОСПОД на Войнствата.

Исаия 61:1 Духът на Господ БОГ е на Мен, защото ГОСПОД Ме е помазал да благовествам на бедните; изпратил Ме е да превържа съкрушените по сърце, да проглася освобождение на пленниците и отваряне на затвора на вързаните;

Прекъсването на канала за благословението превръща човешкото сърце в дива пустиня. Водата на Божия Дух не може да проникне в него и всичко умира духовно. Планините на гордостта и долините на депресията също препречват пътя на Божия Дух към поробените.

От пасажите в Исаия виждаме, че Бог щял да отсече тези планини и да издигне долините. Той щял да направи така че една река на живот да протече в запустелите места. Бог щял да изпрати Сина Си да прогласи и поучава принципите на избавлението и освобождението на онези, които били държани в плен на лъжата. Какъв чуден небесен дар! Без идването на Христос човешката раса би останала заробена под семето на змията и ние всички щяхме да загинем. Колко скъпоценни са ученията, които Исус донесъл на света, много по-важни отколкото мнозина осъзнават. Сега ще разгледаме накратко ученията на Исус и процеса на освобождение на пленниците.

б. Възстановяване на канала на благословението

Това разгледахме в 16-та глава, така че тук ще го споменем накратко, като част от процеса на освобождението. За да се даде

възможност на една река да тече в пустинните райони на човешкото сърце, е било необходимо Исус да ни свърже наново с животадавния канал на благословието.

Тъй като законът на Бога бил написан в сърцето на Неговия Син и Исус бил напълно покoren на Своя Баща, Той притежавал каналът, който дава живот. Ставайки човек като нас, Исус успял да ни изяви канала, който винаги си е бил на мястото, но преди това не е бил видим. Всеки ден Христос изпращал Духа Си, за да разкаже на Своите деца за любовта на Отец, но бил отхвърлян и презиран.

Исая 63:8-10 Защото каза: Наистина те са Мой народ, синове, които няма да постъпят измамно. И им стана Спасител. Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни. Но те се разбунтуваха и оскърбиха Светия Му Дух и Той им се обърна в неприятел; сам Той воюва против тях.

Посредством разкриването на Христос в плътта, бихме могли да имаме по-добро разбиране за този канал на благословието и по-голямо дръзновение да се молим за това. С идването Си на тази земя, Христос предоставил на човечеството най-добрата възможност да се свърже отново с канала на благословието.

Уповавайки се на Своята синовност и оставайки подчинен на Отец, Христос демонстрирал в човешка плът, Той е сломил силата на змийската лъжа и затова тази победа вече можела да бъде видяна ясно слизаща надолу по реката на живота в човешките сърца. При кръщението на Христос и в пустинята на изкушението, каналът на благословието бил ясно изявен.

Сега, когато каналът бил разкрит, трябвало да се издигнат защитните стени. Тези стени, разбира се, са заповедите на Бога. Тези заповеди били изопачени и извратени от лъжата на змията, но сега Исус щял да ни покаже истинското им значение в царството на семейните отношения.

в. Възстановяване на закона – протекторът на благословието

Точно както Мойсей се възкачил на планината, за да получи закона на Бога и Исус се възкачил на една планина, за да прогласи закона на Бога в неговия истински контекст. Както пророкувал Исаия:

Исаия 42:21 ГОСПОД благоволи заради правдата Си да възвеличи закона и да го направи почитан.

Това дело е записано най-ясно в Матей 5-та до 7-ма глави и се нарича проповедта на планината.⁴⁵ Не е случайно, че Исус говори за първи път за благословение и за това по какъв начин то се приема.

Мат. 5:1-11 А като видя множествата, Исус се изкачи на планината; и когато седна, учениците Му дойдоха при Него. И като отвори устата Си, ги поучаваше, като казваше: Блажени бедните по дух, защото е тяхно небесното царство. Блажени скърбящите, защото те ще се утешат. Блажени кротките, защото те ще наследят земята. Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят. Блажени милостивите, защото на тях ще се покаже милост. Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога. Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божии синове. Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно небесното царство. Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо всякакво зло заради Мен.

Тези благословения идват само чрез животодавния канал на благословението, който Христос установил. Ако прочетем тези стихове през помраченото ни от змийската лъжа мисленето, ние сме изкушавани да го разбираме сякаш Исус ни казва, **трябва да бъдете кротки, за да го наследите, трябва да гладувате, за да бъдете наситени**; но всички тези атрибути идват при онези, които приемат Христос и са свързани с канала. Не можем да бъдем чисти по сърце и миротворци, докато не сме свързани с благословението на Бога.

45 Интересно е да се забележи, колко ясно е разкрита последователността на възстановяването в книгата на Матей. Глава 1-ва и 2-ра говорят за човешкото естество на Исус и в последствие за връзката му с нас. Глава 3-та и 4-та говорят за кръщението и победата в пустинята, където каналът на благословението е свързан наново. Глава 5-та и 7-ма говорят за Божия закон – защитника на канала. Първите седем глави на Матей са изградени внимателно така, че да положат основите на Божието небесно царство.

След това Исус обяснил как онези, които са свързани, трябва също да бъдат и канали. Както Исус позволява на благословението да протича чрез Него, така и ние трябва да позволяваме то да протича чрез нас.

Мат. 5:13-16 Вие сте солта на земята. Но ако солта обезсолее, с какво ще се осоли? Тя вече за нищо не става, освен да се изхвърли навън и да се тъпче от хората. 14 Вие сте светлината на света. Град, поставен на хълм, не може да се укрие. 15 И когато запалят светило, не го слагат под шиника, а на светилника, и то свети на всички, които са въщи. 16 Също така нека свети вашата светлина пред хората, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, който е на небесата.

Символите на солта и светлината са изцелителни и запазващи средства и по този начин те са благословение. Когато живеем в подчинение на канала на благословението, другите хора ще бъдат повлияни от протичащите чрез нас води и ще бъдат благословени. Сега Исус говори за защитата на този канал на благословението.

Мат. 5:17-19 Да не мислите, че съм дошъл да отменя закона или пророците? Не съм дошъл да отменя, а да изпълня. Защото, истина ви казвам: докато премине небето и земята, нито една йота, нито една точка от закона няма да премине, докато всичко не се събдне. И така, който отмени една от тези най-малки заповеди и научи така хората, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и научи така хората, той ще се нарече велик в небесното царство.

Исус говори за жизнено важната роля на закона и Неговата роля да изпълни закона в правилния му контекст. Юдейският народ се бил опитал да запази закона в контекста на змийската лъжа. Те се опитали да го спазват, за да спечелят приемането от Бога, но сега Исус говорел за закона в един напълно различен контекст – този на царството. Това накарало юдейските водачи да смятат, че Той се опитва да унищожи закона. Исус им казал ясно, че случаят не е такъв и след това продължил да обяснява характера на закона, като закон на отношенията и как той достига много по-дълбоко от това, което юдеите си представяли.

Мат. 5:21, 22 Чули сте, че е било казано на древните: „Не убивай“; и: „Който убие, ще бъде виновен пред съда.“ А пък аз ви казвам, че всеки, който се гневи на брат си (без причина), ще бъде виновен пред съда; и

който каже на брат си: Рака, ще бъде виновен пред Синедриона; а който му каже: Бунтовни безумецо, ще бъде виновен за огнения пъкъл.

Мат. 5:27, 28 Чули сте, че е било казано: „Не прелюбодействай.“ Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си.

Мат. 5:43-45 Чули сте, че е било казано: ?Обичай ближния си, а мрази неприятеля си.“ Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните.

Юдеите учели хората да избягват акта на убийството, но Исус говорил срещу **нарушаването на отношенията** чрез омраза. Юдеите говорили срещу акта на прелюбодейството, но Исус говорил срещу **нарушаването на отношенията** посредством мисловното възприемане на жената просто като сексуален обект. Юдеите говорили за показването на любов към ближния, но Исус говорил за показването на любов към враговете. Обичането на ближния, който те обича, не показва дали принципът на любовта е активен. Само когато обичаме враговете си, можем да кажем, че любовта пребъдва в сърцето ни.

Исус обяснявал закона в контекста на отношенията, не като средство за добиване на заслуги пред Бога, но като средство за запазване на сплотеността на отношенията и особено на отношенията ни с Бога.

г. Възстановяване на истинския Бог като Баща

След това Исус обърнал внимание на това какъв е основният начин по който трябва да възприемаме Бога. В логическата последователност на мисълта в евангелието на Матей, Исус първо споменава Бог като Баща в Мат. 5:16, където обсъжда това да бъдем канали на благословието. След това го споменава още веднъж в Мат. 5:45, където са разкрити истинските атрибути на любовта, когато обичаме нашите врагове и тогава Исус завършва 5-та глава с едно твърдение, което често се разбира неправилно:

Мат. 5:48 И така, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец.

Прочитането на това изявление в контекста на змийската лъжа, ни оставя с впечатлението, че трябва да изпълняваме (да се представим добре), за да бъдем като Бога и да спечелим благоволението Му. Но в царството на Бога това изявление е едно продължение на споменатия преди това израз: „нека светлината ви свети пред хората“. Ако сме в канала на благословието, тогава съвършената Божия любов ще протича към нас и ние ще отразяваме съвършено канала, каквото е и Божието желание.

В 6-та глава, Исус ни учи как да се молим. Той ни казва да наричаме Бога „Наш Баща“:

Мат. 6:9 А вие се молете така: Отче наш, който си на небесата, да се свети Твоето Име;

Изключително важно е виждаме Бог като Баща, Който ни обича и се грижи за нуждите ни. Гледайки на Него само като на Царя на вселената, не ни позволява да виждаме сърцето Му и желанието Му към нас. Референцията „Баща“ е една прекрасна покана да отидем и да разговаряме с Него.

И все пак, за да се чувстваме в безопасност да дойдем и да поговорим с нашия Отец, Исус трябвало да ни покаже какъв е характерът на Неговия Баща. Когато говорил с Филип, Исус казал:

Йоан 14:9 Исус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца?

Това е невероятно изявление. Какво видял Филип в Исус? Той видял една нежна, търпелива, любяща и грижовна личност, която винаги прави добро на другите. Той никога не го бил виждал да удрия или да убива някого. Исус разкрил, че нашият Небесен Баща е напълно свободен от насилие, защото Исус никога не е използвал насилие срещу някого, за да го унищожи. За повече информация по тази тема, моля прочетете книгата *Azane*, която е достъпна на fatheroflove-bulgaria.com.

Щом веднъж започнем да гледаме на Бога като на наш Баща, Който ни обича, можем да бъдем освободени от страха и безпокойството на опитите да се грижим за себе си и да се осигурим. Повече не е нужно да се фокусираме върху притежанията и да се безпокоим за тях. Виждайки Бог като наш Баща, ние сме освободени от тези заробващи грижи.

Мат. 6:31-33 И така, не се безпокойте и не казвайте: Какво ще ядем?; или: Какво ще пием?; или: Какво ще облечем? Защото към всичко това се стремят езичниците; понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. Но първо търсете Божието царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.

Лъжата на змията кара хората да разчитат на вродената си сила, за да осигурят нуждите си и да се защитят. Това прекалено занимаване с тези грижи може да обхване целия мисловен процес на човека и да не му остави място за духовен размисъл. Но когато гледаме на Бог като на Баща, ние се уповаваме на това, че Той ще се погрижи за нас, така че да можем да се съсредоточим върху поддържане на връзката ни с Него.

д. Възстановяване на правилния възглед за съботата

Както обсъждахме по-рано, съботата е едно жизнено важно напомняне за това от къде идва животът и заедно със заповедта за послушание на родителите ни, стои в центъра на заповедите. Юдейските водачи превърнали съботата в бreme, чрез очилата на змийската лъжа. Списъкът с правила за спазването на този ден бил главозамайващ. Но съботата е денят в който източникът на живота идва особено близо до нас; Духът на Христос ни дава самата Христова почивка в Неговия Баща. Тя била замислена като едно специално общуване с нашия Създател.

Като средство за възстановяване на истинското значение на съботата, Исус изцелявал хората физически; една изява на духовното изцеление, което идва, когато признаем Бог за източник на живота.

Йоан 5:5-11 И там имаше един човек, болен от тридесет и осем години. 6 Исус, като го видя да лежи и узна, че от дълго време вече е така, му каза: Искаш ли да оздравееш? Болният Му отговори: Господине, нямам

човек да ме спусне в къпалнята, когато се раздвижи водата, а докато аз отида, друг слиза преди мен. Исус му каза: Стани, вдигни постелката си и ходи. И начаса човекът оздравя, вдигна постелката си и започна да ходи. А този ден беше събота. Затова юдеите казаха на изцеления: Събота е; не ти е позволено да носиш постелката си. Но той им каза: Онзи, който ме изцели, Той ми каза: Вдигни постелката си и ходи.

Исус също предизвикал израилевите водачи относно начина по който възприемали работата в събота. Разбирането на юдейските водачи било, че трябва да покажат усилията си за въздържане от работа, но тази концепция е повлияна от лъжата на змията за изявата на вродената сила. Исус показал ясно, че съботата е направена в полза на човека и за наслада в неговия Творец.

Марк 2:23-28 И в една събота, когато минаваше през посевите, учениците Му, като вървяха по пътя, започнаха да късат класове. А фарисеите Му казаха: Виж! Защо вършат в събота нещо, което не е позволено? Тогава Той им каза: Не сте ли чели какво направи Давид, когато беше в нужда и огладня и той, и мъжете, които бяха с него? Как влезе в Божия дом, когато Авиатар беше първосвещеник, и яде присъствените хлябове, от които не е позволено на никого да яде, освен на свещениците, като даде и на онези, които бяха с него? И им каза: Съботата е направена за човека, а не човекът за съботата; така че Човешкият Син е Господар и на съботата.

Съботата е едно прекрасно благословение, когато се разбира правилно. За съжаление, много християни гледат на съботата като опит да угодят на Бога със собствените си усилия. Признават, че юдейските водачи не са били прави и търсят свободата, която идва от добрата новина, донесена от Исус, но понеже мнозина не разбират правилно източника на живота и вярват в безсмъртието на душата, те срещат трудност в това да могат да видят съботата, такава каквато е била замислена. Такива християни не са получили особена помощ от много пазители на съботата днес, съсредоточаващи се все още върху списъка от правила на които трябва да са послушни, за да покажат, че така се върши правото.

Когато обичате вашия небесен Баща, списъкът не е фокусът. Фокусът е върху това да бъдеш свързан с животодателя, да общуваш с Него и да си почиваш в любовта Му. Толкова се радвам, че Исус е учел на

правилното разбиране за съботата. Това е жизнено важна част от възстановяването на семейното царство на Бога.

е. Възстановяване принципите на подчинението

Едно от най-важните нещо, които Исус дошъл да демонстрира било подчинението на Отец. Както беше казано в една от предишните глави, Синът на Бога е божественият пример за подчинение на Отец и затова Той е най-квалифициран да демонстрира това подчинение и да ни даде Своя покорен Дух.

В пустинята на изкушението, забелязахме подчинението на Исус в пълната му сила:

Мат. 4:3, 4 И така, изкушителят дойде и Му каза: Ако си Божий Син, заповядай тези камъни да станат хлябове. А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“

Исус отказал да бъде отклонен от волята на Отец. Забележете следните изяви на това подчинение:

Йоан 5:19 Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът.

Йоан 5:30 Аз не мога да върша нищо от Себе Си; както чувам, така и съдя; и съдът Ми е справедлив, защото не търся Моята воля, а волята на Отца, който Ме е пратил.

Йоан 8:29 И Този, който Ме е пратил, е с Мен; не Ме е оставил сам, защото Аз винаги върша онова, което на Него Му е угодно.

Но в навечерието на смъртта Му, виждаме подчинение на ниво, което никога до сега не сме виждали и не сме разбирали:

Мат. 26:39 И като отиде малко напред, падна на лицето Си и се молеше, казвайки: Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти искаш.

Каква невероятна вяра! Исус желаел да повери самия Свой живот на Отец и да вярва, че Той знаел кое е най-доброто; това е страхопочитание, което ни вдъхновява към размисъл. Подчинението на Исус на Отец, е бетонирено в човешкото Му естество; едно желание да се подчиняваш на Отец и да упоаваш на Него на каквато и да е цена. Тази победа сега протича към нас чрез канала на благословието. Сега можем да се доверим напълно на Бога, защото Исус направил това *за* нас и вече може да го направи *през* нас чрез Своя Дух.

ж. Възстановяване на истинската цел на Светилището

Системата на Светилището била запланирана от Бога като средство за изписване на защитаващия Божи закон в сърцата на хората. Юдеите, повлияни от лъжата на змията, превърнали храма на Светилището в национална икона, символ на гордост; едно притежание, което ги карало да се чувстват горди със себе си. Отгоре на това, имало и алчност, егоизъм и желание за печелене от обменящите пари в храма, които продавали жертвени животни за печалба. Системата на Светилището, както всичко останало, била изопачена и извратена от лъжата на змията.

Исус сигнализирайл за намеренията Си да възстанови правилния възглед за Светилището, очистивайки храма.

Йоан 2:13-17 И като приближаваше Пасхата на юдеите, Исус се изкачи към Ерусалим. И намери в храма продавачите на волове, овце и гълъби и тези, които седяха и разменяха пари; и като направи бич от върви, изпъди всички от храма, както и овцете и воловете; изсипа парите на тези, които разменяха пари, и прекатури масите им; а на тези, които продаваха гълъбите, каза: Махнете ги оттук и не правете Бащиния Ми дом за търговия. Тогава учениците Му си спомниха, че е писано: „Ревността за Твоя дом ще Ме изяде.“

Чрез очистването на храма, Исус посочил каква е истинската цел на този храм - място където хората се приближават към Бога и Му се покланят. Исус очистил храма отново в края на мисията Си. Било жизнено важно Исус да възстанови правилния възглед за Светилището, защото

както забелязахме, то е определеният от Бога метод за връщането ни към семейното царство.

3. Възстановяването на истината за смъртта и живота само в Христос

След като прекарали много години в плен, някои от израилтяните били повлияни от ученията за безсмъртието, които идват от змията. За да разбие тази лъжа и да потвърди отново пълната ни зависимост от Бога за живот, Исус учел че животът идва чрез Него и единствено чрез Него. Той не обитава в никой друг от самосебе си.

Старият завет е много ясен за това какво е човекът и какво се случва с него, когато умре.

Бит. 3:19 С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята, защото от нея си взет; понеже си пръст, и в пръстта ще се върнеш.

Човекът бил направен от пръста и в пръста щял и да се върне. Няма живот, който да бива задържан или душа, която да остава под някаква форма жива без тялото.

Екл. 3:19, 20 Защото участва на човешките синове и участва на животните е една част. Както умира единият, така умира и другият; и едно дишане имат всички. И човекът няма никакво предимство пред животните, защото всичко е суета. Всичко отива на едно място; всичко е от пръстта, и всички се връщат в пръстта.

Когато човек умре, той няма да стане отново чак до възкресението при края на света.

Йов 14:12-14 Така човек ляга и не става. Докато небесата не престанат, те няма да се събудят и няма да станат от съня си. О, да би ме скрил в Шеол, да би ме укрил, докато се отвърне гневът Ти, да би ми определил срок и тогава да би си спомнил за мен! Ако човек умре, ще оживее ли? През всичките дни на воюването си ще чакам, докато дойде смяната ми.

Исус показал много ясно в учението Си, че животът идва само от Неговия Отец и чрез Него и ние можем да имаме живот, но само, когато сме свързани с Него.

Йоан 6:31-33 Бащите ни са яли манна в пустинята, както е писано: ?Хляб от небето им даде да ядат.“ На това Исус им каза: Истина, истина ви казвам: не Мойсей ви даде хляба от небето, а Моят Отец ви дава истинския хляб от небето. Защото Божият хляб е този, който слиза от небето и дава живот на света.

Йоан 6:46-48 Не че някой е видял Отца, освен Онзи, който е от Бога; Той е видял Отца. Истина, истина ви казвам: който вярва в Мен, има вечен живот. Аз съм хлябът на живота.

Когато Лазар (един приятел на Исус) умрял, Той говорил за състоянието в което Лазар бил.

Йоан 11:11-14 Това изговори и след това им каза: Нашият приятел Лазар е заспал, но Аз отивам да го събудя. Тогава учениците Му казаха: Господи, ако е заспал, ще оздравее. Но Исус беше говорил за смъртта му, а те мислеха, че говори за почиване в сън. Тогава Исус им каза ясно: Лазар умира.

Исус нарича смъртта - сън. По време на сън, личността е в пълно несъзнание относно това, което се случва около нея; не е активна по никакъв начин, нито участва в никакви дейности. Почива си в сън, очакваща утрото на възкресението. Точно такава е и смъртта. Обърнете внимание какво казва Исус:

Йоан 11:25, 26 Исус й каза: Аз съм възкресението и животът; който вярва в Мен, ако и да умре, ще живее; и никой, който е жив и вярва в Мен, няма да умре до века. Вярваш ли ти това?

Само онези, които вярват в Исус ще чуят призива на Спасителя, за да бъдат възкресени за вечен живот в края на този свят. А животът, който имаме сега като дар за всеки от нас ни осигурява време да решим дали ще бъдем на страната на Божието царство, или на страната на сатанинското. Онези, които избират сатанинското царство ще откъснат себе си от източника на живота и ще престанат да съществуват.

Авдий 1:16 Защото, както вие пихте на светия Ми хълм, ще пият постоянно всичките народи; и ще пият, и ще сърбат и ще бъдат като че не са били.

Онези, които са пили от виното на лъжата на змията и продължават да пият от него в края ще престанат да съществуват.

Това разбиране за смъртта ще повдигне въпроси пред някои хора. Целта на тази книга не е да предостави изчерпателно изследване на този въпрос, но да потвърди идеята, че можем да имаме живот само, когато сме свързани с източника на живота. Извън този източник на живота няма въобще никакъв живот. Както казва това и апостол Йоан:

1 Йоан 5:11, 12 И свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот и този живот е в Неговия Син. Който има Сина, има живота; който няма Божия Син, няма живота.

Разбирането на тази истина е от изключително важно значение, за да имаме помощ при унищожаването на лъжата на змията за вродената сила / живот.

и. Възстановяване на истинското естество и цел на молитвата

Едно от най-ясните доказателства за убеждението, че животът и благословието съществуват извън нас е личната молитва: Молитва, която изразява нуждата от сила; молитва, която изразява нуждата от общуване и връзка. Точно по този начин е живял Исус.

Мат. 14:23 И като разпусна множествата, се изкачи на хълма да се помоли насаме. И като се свечери, Той беше там сам.

Марк 1:35 А сутринта, когато беше още тъмно, стана и излезе, и отиде на едно уединено място, и там се молеше.

Учениците на Исус били посветени последователи и оставили всичко, за да Го следват, но когато чули Исус да се моли, те направили следното:

Лука 11:1 И когато Той се молеше на едно място, като престана, един от Неговите ученици Му каза: Господи, научи ни да се молим, както и Йоан е научил своите ученици.

Имало нещо в молитвите на Исус, което накарало учениците да усетят, че имат липса. Молитвата при израилтяните деградирала, чрез лъжата на змията, до нивото на една форма или ритуал, които трябва да се изпълняват, за да станеш достоен. Исус изобличил това, когато казал:

Мат. 6:5-8 И когато се молиш, не бъди като лицемерите; защото те обичат да се молят стоящи по синагогите и по ъглите на улиците, за да ги виждат хората. Истина ви казвам: те са получили своята награда. А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка и като си затвориш вратата, се помоли на своя Отец, който е в тайно; и твоят Отец, който вижда в тайно, ще те възнагради. А когато се молите, не говорете излишни думи както езичниците; защото те мислят, че ще бъдат послушани заради многословието си. И така, не бъдете като тях; защото вашият Отец знае от какво се нуждаете, преди вие да Му искате.

Когато знаем, че сме Божии деца чрез вяра в Христос, имаме увереност в молитвата и Му говорим с любов и радост. Донасяме Му грижите и скърбите си и отваряме сърцата си пред Него. В Божието царство, молитвата представлява изработването на едно реално отношение; тя се основава на отношенията. Молитвата не е дело, което се изпълнява, за да покажем, че сме святи или приети от Бога.

Примерът на Исус в молитвата бил още една жизнено важна част от връщането на човешкото семейство към семейното царство. Ако Исус е усещал Своята нужда от молитва като човек, колко повече ние трябва да усещаме тази нужда?

й. Възстановяване на достойнството на жените

В Божието семейно царство ролята на жената е жизнено важна за семейството. Съпругата/майка установява авторитета на своя съпруг и чрез принципите на подчинението тя учи децата си на жизнено важните уроци за покорството към главата.

Сатана винаги се е опитвал да направи труден живота на жените и да ги накара да се противопоставят на покоряващата се роля или да бъдат смазвани от един безразличен или враждебен съпруг. Юдейските водачи поставили жените в много трудно положение. Например, мъжът можел да

се разведе със съпругата си заради най-дребни причини, оставяйки жена си с чувството на крайна несигурност, а ако в последствие все пак искала да продължи да е уважавана в обществото, ще трябвало да се научи и на сервилност.

В случаи на прелюбодеяние, обикновено жените били смятани за причината. Исус визирал точно тези проблеми при случая описан в следващия библийски пасаж; виждаме трогателна защита на жена от която се възползвали юдейските водачи:

Йоан 8:3-11 А книжниците и фарисеите доведоха (при Него) една жена, хваната в прелюбодеяние, и като я поставиха по средата, Му казаха: Учителю, тази жена беше хваната в самото прелюбодеяние. А Мойсей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни. А Ти какво казваш? И това казаха, за да Го изпитат, та да имат за какво да Го обвиняват. А Исус се наведе надолу и пишеше с пръст на земята. Но като продължаваха да Го питат, Той се изправи и им каза: Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея. И пак се наведе надолу и пишеше с пръст на земята. А те, като чува това, се разотидоха един по един, като започнаха от по-старите; и Исус остана сам и жената, която стоеше по средата. И когато се изправи и не видя никого освен жената, Исус ѝ каза: Жено, къде са тези, (които те обвиняваха)? Никой ли не те осъди? И тя отговори: Никой, Господи. Исус каза: И Аз не те осъждам; иди си и отсега не съгрешавай вече.

Исус защитил тази жена от закоравелите и безсърдечни фарисеи. Той не извинил нейното участие в греха, но я накарал да почувства, че е ценна като я защитил и спасил живота ѝ. Той не я осъдил за греха ѝ, а ѝ предложил надежда за нов живот.

В един друг случай, майки довели децата си при Исус, за да ги благослови. Тези привлечени от Духа на Бога жени, усещали в Исус нещо, от което децата им се нуждаели и почувствали, че Исус може да им осигури това като ги благослови.

Марк 10:13-16 Тогава доведоха при Него дечица, за да се докосне до тях; а учениците им се скараха. Но Исус, като видя това, възнегодува и им каза: Оставете дечицата да дойдат при Мен и не ги спирайте; защото на такива е Божието царство. Истина ви казвам: който не приеме

Божие царство като дете, той никак няма да влезе в него. И Той ги прегърна и ги благослови, като положи ръцете Си на тях.

Учениците на Исус гледали на това събитие като вмешателство в дело от по-голяма важност. За да им покаже колко сериозна е ситуацията, Библията ни казва, че Исус „възнегодувал“, или може да се каже, че направо им е бил ядосан за това, че отказали на молбата на майките. Има малко случаи записани в Библията, в които за Исус се казва, че е ядосан; този бил един от тях. Чрез този акт, Исус показал, че разбирал грижите и трудностите на една майка и направил каквото може, за да облекчи този товар.

Интересно е да се забележи, че тъкмо защитаването на една жена в крайна сметка довело до смъртта на Христос. Обърнете внимание на този пасаж:

Мат. 26:6-16 А когато Исус беше във Витания, в къщата на прокажения Симон, до Него се приближи една жена, която имаше алабастрен съд с много скъпо миро, което изля на главата Му, докато Той седеше на трапезата. А като видяха това, учениците започнаха да недоволстват, казвайки: Защо се прахоса това? Защото това миро можеше да се продаде за голяма сума, която да се раздаде на бедните. Но като разбра това, Исус им каза: Защо досаждате на жената? Понеже тя извърши едно добро дело за Мен. Защото бедните винаги се намират между вас, а Аз не винаги се намирам. Защото тя, като изля това миро върху тялото Ми, го направи за Моето погребение. Истина ви казвам: където и да се проповядва това благовестие по целия свят, ще се разказва за неин спомен и това, което тя направи. Тогава един от дванадесетте, наречен Юда Искаротски, отиде при главните свещеници и каза: Какво ще ми дадете, и аз ще ви Го предам? И те му определиха тридесет сребърника. И оттогава той търсеше удобен случай, за да Го предаде.

Когато Мария дошла да избърше краката на Исус, учениците (водени от Юда) я презрели сякаш била нещо ненужно. Исус незабавно защитил действията ѝ и изобличил учениците за коравосърдечното им отношение към нея, а след това заявил, че където и да се проповядва евангелието, историята за Мария също щяла да се разказва. Колко окуражаващо трябва да е било това за Мария. Мария демонстрирала съвършено истинското положение на една покаяна грешница и изявила

радостта си от прощението. Исус искал светът да знае, че това, което тя извършва е най-адекватната реакция спрямо Неговото дело.

След като бил избличен от Исус, Юда веднага отишъл при свещениците, за да се договори с тях за предаването Му. Тази история показва колко много желял да пожертва Исус, за да издигне достойнството на жените.

Това дело било жизнено важна помощ за възстановяването на истинските семейни отношения и изключителната роля на съпругата/майката в семейството.

Откровението се позовава на всички тези учения установени наново от Исус като ги нарича „вярата Исусова“. „Вярата на Исус“ представлява един набор от принципи, които били както поучавани, така и практически живени от Исус. Тази вяра, както ще открием по-късно, щяла да оцелее до края на времето в условията на една огнената атака на Сатана. Но семето на жената ще триумфира и накрая Божието семейно царство ще владее вселената. Затова може да се каже, че “тук са тези, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова.” Откр. 14:12

20. Преминаване към невидимото

а. Отношенията са невидими

Поради факта, че Божието царство се основава на отношения, неговият акцент е върху нещата, които не се виждат. Въпреки че можем да видим доказателства за отношенията, самото отношение не може да се наблюдава с физическото зрение. Ако погледнем отблизо отношенията на съпруга и съпругата, не можем да кажем точно колко здрава и стабилна е тяхната връзка; можем да гадаем чрез нещата, които казват и чрез това как се отнасят един към друг, но не можем да видим самото отношение.

Ето защо Божието царство започва с невидимото; онова, което се случва в ума, а след това се проявява във видимото. Обърнете внимание на някои библейски стихове, описващи този аспект на Бога.

Римл. 1:20 Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение.

1 Тим. 6:16 Защото не се срамувам от благовестието (Христово), понеже то е Божията сила за спасение на всеки, който вярва – първо за юдеина, а после и за гърка.

По тази причина, онези които търсят връзка с Бога ще започнат с невидимите неща на живота; отношението с Бог, семейството и приятелите.

Позовавайки се отново на сравнението между Авраам и Нимрод, ние виждаме, че този въпрос се повдига и в областта на поклонението. Авраам започнал с невидимото. Неговата ценност била в отношението му с Бога и тя била увеличена чрез всички външни благословения на това отношения. От друга страна, несигурността на Нимрод постоянно изисквала външни доказателства като база за неговата себестойност и, понеже той нямал реално отношение с Бога, поклонението му се фокусирало върху ритуали, церемонии и това, което можело да се види.

Авраам	Нимрод
	
1. Семейна структура (Бит. 18:19)	1. Индивидуален диктатор/тиран (Бит. 10:10)
2. Номадски обитатели на диви местности (Евр. 11:8-10)	2. Строители и защитници на градове (Бит. 11:4)

3. Идентичност чрез родителско благословение (Бит. 12:2)	3. Идентичност чрез прочутост (Бит. 11:4)
4. Спазване на съботата и заповедите (Бит. 26:5)	4. Следване на личните желания (Римл. 1:21-32)
5. Вярa в смъртта и възкресението (Евр. 11:17-19)	5. Вярa в безсмъртието на душата (Бит. 3:4)
6. Спасител като скромен възстановител на живота разкрит в закланото агне (Йоан 11:25)	6. Спасител като горд освободител и подчинител, подсилен от поклонението на слънцето и природата
7. Фокус към поклонението към невидимото	7. Фокус към поклонението към видимото

Следователно, проблемът за видимото срещу невидимото ще бъде важен показател за това кое от царствата повлиява най-много мисленето ни. Виждаме това отразено в Писанието:

2 Кор. 4:18 Които не гледаме на видимите, а на невидимите неща; защото видимите са временни, а невидимите – вечни.

Евр. 11:1 А вярата е твърдата увереност в неща, за които се надяваме, убеденост в неща, които не виждаме.

Този проблем е толкова важен, че Бог всъщност го изразил в една от Своите заповеди:

Иzx. 20:4 Да не си правиш кумир или каквото и да било подобие на нещо, което е на небето горе или което е на земята долу, или което е във водата под земята;

Представянето на Бог чрез земни и материални неща е най-бързият начин за смяна на фокуса от невидимото към видимото. Библията нарича това идолопоклонство и Бог мрази това, защото то отделя децата Му от реалните отношения с Него.

б. Лъжата на змията променя фокуса към видимото

Идолопоклонството е постоянен проблем за човешката раса, заради лъжата на змията. Това е така, защото вярата, че имаме вроден живот и сила, в комбинация с нуждата от оценяване, изискват тази сила да се демонстрира и да стане видима. Ако не можем да видим собствената си сила демонстрирана, започваме да се чувстваме безполезни. А в сферата на поклонението, фокусът на това поклонение е върху силата - върху изявата на сила и поклонението на силата. Един бегъл поглед към идолопоклонството през вековете, показва че обектите на поклонение са получавали това поклонение заради някой от аспектите на тяхната сила, с които поклонникът е искал да се сдобие или да притежава. С поклонението на съответния „бог“, се таели надеждите, че поклонникът ще бъде предпочетен и ще получи от неговата сила. Това е в пълна хармония с онази нагласата на ума за възможността и заплахата на вродената сила. Съзирането на обект, който притежава сила, осигурява възможност на човека да се сдобие с тази сила, чрез правилен подход.

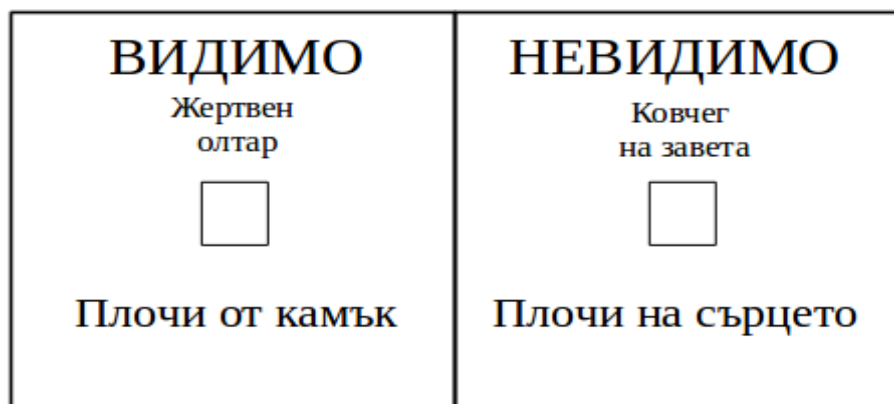
Когато става въпрос за поклонението на истинския Бог, за съжаление много хора се объркват и се опитват да комбинират любовта към Бога с опита да се сдобият със силата Му за целите на собствените им желания. Вярно е, че се нуждаем от Неговата сила, но това не е, за да се чувстваме могъщи и ценни, а за да можем да Го почетем, отразявайки Неговия характер и радвайки се на отношението с Него. Много хора извършват добри дела, молят се дълго и жертват много, за да спечелят Божието благоволение и да се сдобият с Неговата сила. Такава религия е суетна и лишена от истинска любов.

1 Кор. 13:1-3 Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед, която звънти, или кимвал, който дрънка. И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, така че и

планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. И ако раздам целия си имот за прехрана на бедните и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не ме ползва.

в. Пътуване към невидимото

Поради тези причини, системата на службата в Светилището била замислена да води нейните поклонници обратно към невидимото, към отношенията. Ще си спомните от въведението към Светилището, че този преход от видимото към невидимото е илюстриран ясно.

Въпросът, който трябва да си зададем е: Ако Божието царство е центрирано в невидимото, тогава защо Той е дал на израилтяните система, която е така подчертано видима? Отговорът на този въпрос се намира във факта, че Бог се среща с нас там където сме и за да научи израилтяните на истинските принципи на Своето царство, Той е трябвало да им даде един видим модел, чрез който да им покаже как работи това. Обаче трябва да се помни, че най-святият аспект в службата на поклонението никога не е бил виждан от поклонниците. Красивият златен предмет, ковчегът със заповедите, никога не бил виждан освен чрез вярата. Имало също една стена, навсякъде около Светилището, която не позволявала хората отвън да видят нещо. Единствените реални неща, които поклонниците виждали били жертвения олтар, закланото агне и умивалникът за очистването. Останалото било скрито за всички; изключение правели само свещениците, действащи в тяхна полза.

Изключително важно е да помним, че целта на пътуването в Светилището е Божият закон да бъде изписан в сърцата ни – едно място, което не може да бъде видяно. За да се извърши ефективно това, процесът на пътуването трябва да се осъществява през ума на поклонника.

Имайки предвид това, можем да разберем защо Исус се е опитвал да смени фокуса на израилтяните от предметите на земния храм към невидимите небесни реалности. Интересно е, че Светилището на земята винаги е било само едно копие на невидимия небесен оригинал.

Евр. 8:1-5 Но главното на това, което казваме, е: ние имаме такъв Първосвещеник, който седна отдясно на престола на Величието в небесата, Служител на Светилището и на истинската скиния, която Господ е издигнал, а не човек. Защото всеки първосвещеник се поставя, за да принася и дарове, и жертви; затова е нужно и този Първосвещеник да има също да принася нещо. Понеже, ако беше на земята, Той дори нямаше да бъде свещеник, защото има такива, които принасят даровете според закона, които служат на образа и сянката на небесните неща, както на Мойсей му беше наредено от Бога, когато щеше да направи скинията: „Внимавай, каза Бог, да направиш всичко по образа, който ти беше показан на планината.“

Намерението на Бога винаги е било да смени фокуса на хората от видимото към невидимото, така че делото на написване на закона Му в сърцата на Неговия народа да бъде резултатно. Това бил един от ключовите елементи на служенето на Исус: пренасочване на мисленето на хората към небесното.

Лука 17:20-21 А когато беше попитан от фарисеите кога ще дойде Божието царство, Исус в отговор им каза: Божието царство не идва така, че да се забелязва; нито ще кажат: Ето, тук или там – защото, ето, Божието царство е във вас.

Исус казал ясно на фарисеите, че Божието царство не идва от това, което се вижда с очи, но, че то е вътре в личността. Не трябва да се очаква някаква грандиозна проява, която да убеди юдейските водачи в това царство; в него се влиза чрез вяра. Тази промяна на мисленето е добре документирана в разговора между Исус и жената при кладенеца.

Йоан 4:19-24 Жената Му каза: Господине, виждам, че Ти си пророк. Нашите бащи върху този хълм са се покланяли; а вие казвате, че в Ерусалим е мястото, където трябва да се покланяме. Исус ѝ каза: Жено, вярвай Ми, че иде час, когато нито върху този хълм, нито в Ерусалим ще се покланяте на Отца. Вие се покланяте на онова, което не знаете; ние се покланяме на онова, което знаем; защото спасението е от юдеите. Но идва часът, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е дух; и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят.

Когато жената усетила, че Исус разбирал духовните въпроси, тя веднага Го попитала за правилното място (локацията) за поклонение. Умът ѝ бил фокусиран към физическото и географското. Но Исус ѝ казал, че истинското поклонение не се състои от фокус върху земните сгради и локации. Не сградата прави едно място свято, но Духът на Бога е този който прави едно място свято и свещено. На тази жена Той посочил истинското поклонение: поклонение в дух (невидимото) и истина. Нещата, които Бог давал видимо, били ценни само, когато сочели към невидимото. Тези неща нямат вродена или иманентна стойност.

г. Сатана се опитва да затвори вратата към невидимото

Самият факт, че Бог дал видимото светилище за учебник, подсказва, че Сатана би използвал това, за да накара Израил да се съсредоточи в системата на видимото поклонение. Ако можел да държи вниманието им насочено към системата на земния храм, тогава той би могъл да блокира умовете им, за да не могат да извършат прехода към небесните реалности и истинското невидимо (за човечеството) светилище в небето.

Ако изучаваме внимателно диалога между Исус и юдейските водачи, този проблем отново и отново ще излиза на повърхността.

Йоан 3:3-12 Исус в отговор му каза: Истина, истина ти казвам: ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство. Никодим Му каза: Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди? Исус отговори: Истина, истина ти казвам: ако

не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух. Не се чуди, че ти казах: Трябва да се родите отново. Вятърът духа, където си иска, и чуваш шума му, но не знаеш откъде идва и накъде отива; така е всеки, който се е родил от Духа. Никодим в отговор Му каза: Как може да бъде това? Исус му отговори и каза: Ти си израилев учител и не знаеш ли това? Истина, истина ти казвам: ние говорим това, което знаем, и свидетелстваме за това, което сме видели, но вие не приемате Нашето свидетелство. Ако ви казах земните работи и не вярвате, как ще повярвате, ако ви кажа небесните?

Исус казал на Никодим, че трябва да се роди отново, което в най-буквалния прочит означава, че трябва да бъде роден отгоре или от невидимото. След това Исус продължил да обяснява невидимите действия на Божия Дух, които са невидими за човешко око. Никодим изпитвал затруднения в разбирането на този фокус към невидимото.

Сатана трябвало да попречи на израилтяните да следват Исус в умовете си - в Неговия път от земята обратно към небето. Ако техният фокусът бил променен - от земните, към невидимите реалности - те щели да загубят интерес към видимата система на поклонение, която юдейските водачи били превърнали на средство за контрол на народа. Затова всеки път, когато Исус говорил за тази промяна, това било възприемано като атака срещу юдейските водачи и основата на тяхната власт.

Йоан 2:18-21 Юдеите отговориха на това, като казаха: Какво знамение ще ни покажеш, тъй като правиш това? В отговор Исус им каза: Разрушете този храм и за три дни ще го издигна. Тогава юдеите казаха: Този храм е бил граден четиридесет и шест години, и Ти ли за три дни ще го издигнеш? Но Той говореше за храма на тялото Си.

Юдеите искали външен или видим знак за властта на Исус, но в отговора Си към тях, Исус говорил по-скоро за невидимото, отколкото за видимото. Цялата система на Светилището отразявала Исус – подчиняващият се божествен деятел. Всичката цел на тази система била да направи хората като Исус по характер, а характерът не е директно видим за окото.

За съжаление, юдеите в своето мислене отказали да се движат с Христос към невидимата област и се вкопчили здраво за земния си храм.

Интересно е да се види, че юдеите в крайна сметка осъдили Исус на смърт именно на основа на горното Му изявление.

Мат. 26:61-65 Този каза: Мога да разруша Божия храм и за три дни пак да го съградя. Тогава първосвещеникът стана и Му каза: Нищо ли не отговаряш? Какво свидетелстват тези против Теб? Но Исус мълчеше. Първосвещеникът Му каза: Заклевам Те в живия Бог да ни кажеш Ти ли си Христос, Божият Син? Исус му каза: Ти каза. Но казвам ви, отсега нататък ще видите Човешкия Син седящ отдясно на Силата и идещ на небесните облаци. Тогава първосвещеникът раздра дрехите си и каза: Той богохулства! Каква нужда имаме вече от свидетели? Ето, сега чухме богохулството. Вие какво мислите?

Този вманиачен фокус в земния храм бил хитро измислен от Сатана чрез неговата лъжа за вродената сила. Тази лъжа кара хората да се фокусират върху видимото и тя причинила голяма трагедия на Израил. Те пропуснали значението на дадените им служби и отхвърлили самата Личност, която била в сърцето на системата им за поклонение. С едно страстно и отчаяно усилие, Исус се опитал да събуди умовете им от глупавата им вманиаченост във видимото.

Мат. 23:16-25 Горко на вас, слепи водачи, които казвате: Ако някой се закълне в храма, не е нищо, но ако някой се закълне в златото на храма, се задължава. Безумни и слепи! Че кое е по-голямо – златото ли, или храмът, който е осветил златото? Казвате още: Ако някой се закълне в олтара, не е нищо, но ако някой се закълне в дара, който е върху него, се задължава. (Безумни и) слепи! Че кое е по-голямо – дарът ли, или олтарът, който освещава дара? И така, който се кълне в олтара, се заклева в него и във всичко, което е върху него. А който се кълне в храма, се заклева в него и в Онзи, който обитава в него. И който се кълне в небето, се заклева в Божия престол и в Онзи, който седи на него. Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десятък от джоджена, копъра и кимиона, а сте изоставили по-важните неща на закона – правосъдието, милостта и вярата; но тези трябваше да правите, а онези да не оставяте. Слепи водачи, които прецеждате комара, а камилата поглъщате! Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото чистите външността на чашата и блюдото, а отвътре те са пълни с грабеж и невъздържаност.

За съжаление, те не послушали; и тогава самата система, замислена като средство, което да води сърцето към един процъфтяващ живот, сега била превърната от сатанинското царство на пустош.

Мат. 23:37, 38 Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до теб! Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте! 38 Ето, вашият дом ви се оставя пуст.

д. Последователите на Христос извършват прехода от земните канали към небесния източник

Преходът в мисленето бил труден за приемане дори от учениците на Христос. Те не могли да разберат защо Той трябва да се връща обратно в небето и да става невидим за тях.

Йоан 13:36-37 Симон Петър Му каза: Господи, къде отиваш? Исус отговори: Където отивам Аз, ти не можеш сега да Ме последваш, но ще Ме последваш после. Петър Му каза: Господи, защо не мога да Те последвам сега? Живота си ще дам за Теб.

Йоан 14:1-5 Да не се смуцава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мен. В дома на Отца Ми има много жилища. Ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, така че където съм Аз, да бъдете и вие. А вие знаете къде отивам, и пътя знаете. Тома Му каза: Господи, не знаем къде отиваш, а как можем да знаем пътя?

Ако Исус не се върнел в небето, човешките ни естества щели да се съсредоточат върху физическата Му личност, вместо върху Неговия характер. Исус е трябвало да се върне в небето, за да може умовете ни да се научат да мислят за невидимото. Чудната вест била, че Исус все още щял да присъства чрез Духа Си. Той все още можел да утешава народа Си през времето докато не е видим за тях. Чрез Святия Дух, Исус можел да завърши делото на изписване на закона Му (характера Му) в сърцата им.

Йоан 14:16-18 И Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Застъпник, който ще бъде с вас до века – Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате,

защото Той пребъдва с вас и ще бъде във вас. Няма да ви оставя сираци, ще дойда при вас.

Йоан 16:4-7 Но Аз ви казах тези неща, за да помните, че съм ви ги казал, когато дойде часът им. Отначало не ви ги казах, защото бях с вас. Но сега отивам при Онзи, който Ме е пратил, и никой от вас не Ме пита: Къде отиваш? Но понеже ви казах това, скръб изпълни сърцата ви. Аз обаче ви казвам истината: за вас е по-добре Аз да отида, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя.

Точно както храмът е трябвало да стане невидим, така и Исус е трябвало да стане невидим. Всичко това било част от процеса на промяната, от системата основана на видимата сила, към една система на невидимите отношения. Колко прекрасно е да знаем, че Исус все още е с нас чрез Духа Си. Онзи, който знае нашите изпитания и скърби и разбира предизвикателствата на човешкия живот, все още е с нас и ни утешава. Както казал Исус: било от жизнено значение, Той да си отиде като видима идентичност и да се върне чрез Духа като невидима идентичност, за да може реалното дело на промяната в сърцата ни да бъде осъществено там където е необходимо – в невидимото, в областта на отношенията.

Голяма част от Новия завет е посветена на тази промяна на мисленето към невидимото и опитите на Сатана да попречи на тази промяна.

Деян 6:7-15 И Божието слово растеше и броят на учениците в Ерусалим се умножаваше твърде много; и голямо множество от свещениците се покоряваха на вярата. А Стефан, пълен с благодат и сила, вършеше големи чудеса и знамения сред народа. Тогава се надигнаха някои от синагогата, наречена синагога на либертинците, и от кирийците и александрийците, и някои от Киликия и Азия и спореха със Стефан. Но не можаха да противостоят на мъдростта и Духа, с които той говореше. Тогава те тайно подучиха някои хора да кажат: Чухме го да говори хулни думи против Мойсей и против Бога. И подбудиха народа, старейшините и книжниците и като го нападаха, го уловиха и го докараха в Синедриона. И поставиха лъжесвидетели, които казаха: Този човек непрестанно говори против това свято място и закона; защото го чухме да казва, че този Исус Назарянин ще разруши това място и ще измени обредите, които ни е предал Мойсей. И всички, които седяха в

Синедриона, като се вгледаха в него, видяха, че лицето му беше като лице на ангел.

Деян 7:48-60 Но Всевишният не обитава в ръкотворни храмове, както казва пророкът: „Небето Ми е престол, а земята е Мое подножие. Какъв дом ще построите за Мен, казва Господ, или какво е мястото за Моя покой? Не направи ли Моята ръка всичко това?“ Корововратни и с необрязано сърце и уши! Вие винаги се противите на Светия Дух; както бащите ви, така и вие. Кого от пророците не гониха бащите ви? А още и избиха онези, които предизвестиха за идването на Праведника, на когото вие сега станяхте предатели и убийци – вие, които приехте закона чрез ангелска наредба и не го опазихте. А като слушаха това, сърцата им се късаха от яд и те скърцаха със зъби срещу него. А Стефан, като беше пълен със Свети Дух, погледна към небето и видя Божията слава и Исус, стоящ отдясно на Бога; и каза: Ето, виждам небесата отворени и Човешкия Син, стоящ отдясно на Бога. Но те, като изкрещяха със силен глас, запушиха ушите си и единодушно се спуснаха върху него, и го изведоха вън от града, и го замеряха с камъни. И свидетелите сложиха дрехите си при краката на един младеж на име Савел. И хвърляха камъни върху Стефан, който се молеше и казваше: Господи Исусе, приеми духа ми! И като коленичи, извика със силен глас: Господи, не им считай този грях! И като изрече това, заспа.

Юдеите твърдели, че Стефан обръща умувете на хората от земния храм и това следователно означава, че той променя обичаите, дадени чрез Мойсей – техният най-почитан водач. По време на съдебната процедура, Стефан се опитал да им каже, че Бог не обитава в храмове направени от ръце; Неговото царство е в областта на невидимото. Отново, в отчаян опит да достигне юдеите и да ги събуди от заробващия им фокус върху видимото, Стефан им казал директно, че те и бащите им постоянно са се съпротивлявали на невидимото – духовният възглед. Като знак за осъществилата се промяна и затова че Исус действително бил в небето, Стефан получил видение за небето, където видял Исус от дясната страна на Отец. Това бил последният шанс за юдеите да приемат, че трябва да има преход към невидимото. Но вместо да го приемат, те смълчали гласа на човека, който ги умолявал. Този акт запечатал съдбата им като народ. Както Исус предсказал, техният дом бил оставен пуст. Лишен от защитата на Бога, 40 години след това, юдейският храм бил унищожен.

За съжаление, това желание да се фокусираме във видимия храм е останало и при нас днес. Милиони хора вярват, че земният храм ще бъде възстановен, но една такава вяра отрича всичко, което Исус е учил по отношение на раждането отгоре. Истинските поклонници на Бога ще се покланят в Дух – в невидимото, бивайки утешавани от невидимия Дух на Христос, докато дойде с облаците на славата и Го видим отново, когато сърцата ни са очистени от лъжата на змията и вманиачаването във видимото повече няма да бъде проблем.

Нимрод	Християнската църква по време на Рим
	
1. Индивидуален диктатор/тиран (Бит. 10:10)	1. Индивидуален диктатор/тиран (Откр. 13:16, 17)
2. Строители и защитници на градове (Бит. 11:4)	2. Строители на градове и търговци (Откр. 18 гл.)
3. Идентичност чрез прочутост (Бит. 11:4)	3. Идентичност чрез позиция (2 Сол. 2:4)
4. Следване на личните желания (Римл. 1:21-32)	4. Заповедите и съботата променени така че да съответстват на личните желания (Дан. 7:25)
5. Вяра в безсмъртието на душата (Бит. 3:4)	5. Вяра в безсмъртието на душата (Катехизъм)
6. Спасител като горд освободител и	6. Спасител като горд освободител

подчинител, подсилен от поклонението на слънцето и природата	и подчинител – папата, подсилен от поклонението на съботата и естествения закон.
7. Фокус към поклонението към видимото	7. Фокус към поклонението към видимото

21. Небесното светилище и делото на Исус потъпкани

В тази глава ще видим отчаяните усилия на Сатана да попречи на хората да гледат към невидимата област и делото на Исус в небето. Тази война щяла естествено да се провежда чрез духовните наследници на Нимрод, които се придържали към системата за вродената сила и като последица от това се съсредоточават върху видимото.

а. Свещеническата служба на Исус в небето

Евр. 4:14-16 И така, като имаме велик Първосвещеник, който е преминал през небесата, Исус, Божия Син, нека държим здраво това, което сме изповядали! Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да ни съчувства в нашите слабости, а имаме Един, който е бил във всичко изкушен по същия начин като нас, но пак е без грях. Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да ни помага своевременно.

Делото на Исус на земята трябвало да свърже човешката раса с канала на благословието, да събори планините на гордостта и чувството за малоценност, да разкрие Неговия съвършено подчиняващ се характер в човешка форма, за да имаме съвършена увереност, че Той ни разбира и отнася причиненото от Адам отделяне от канала на кръста и в гроба. Символ на това дело била службата в двора на Светилището - жертвеният олтар и умивалникът. Въоръжен с тези победи, Христос влязъл в невидимите предели на небесното светилище, за да продължи делото, което извършвал и преди да дойде, но сега вярващите можели да се молят

с по-голяма вяра, познавайки истината за Неговата служба, и Христос вече можел да предостави на Своите вярващи последователи, благодатта от която се нуждаят.

Римл. 8:9-11 Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако наистина живее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов. Но ако Христос е във вас, тялото наистина е мъртво поради греха, но духът е жив поради правдата. И ако живее във вас Духът на Този, който възкреси Исус от мъртвите, то Този, който възкреси Христос от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който живее във вас.

Фил. 1:19 Защото зная, че това ще послужи за моето спасение чрез вашата молитва и чрез подкрепата на Духа на Исус Христос.

Еф. 1:17-21 Така че Бог на нашия Господ Исус Христос, Отец на славата, да ви даде дух на мъдрост и откровение в познаването на Него Самия, 18 като просветли очите на сърцето ви, за да знаете каква е надеждата на Неговото призоваване, какво е богатството на славата на Неговото наследство в светиите и какво е превъзходното величие на Неговата мощ към нас, вярващите, според действието на мощта на Неговата сила. С нея Той подежда в Христос, като Го възкреси от мъртвите и Го сложи да седне от дясната си страна на небесата, далеч над всяко началство и власт, и сила, и господство, и всяко име, с което се наименоуват, не само в този свят, но и в бъдещия.

Гал. 4:6 И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче!

Когато последователите на Исус насочват умовете си върху личността на Исус и се молят да получат помощ, за да станат като Него, Той им изпраща Духа Си, пълен с благодат, и обитаващият в Неговите последователи Дух се изявява в любов, радост, мир, търпение и всички останали качества от плода на Христовия Дух.

Ако Сатана допуснел Божият народ да се фокусира върху това прекрасно дело на Исус в небето, те щели да станат прекалено силни за него и той не би могъл да ги победи. Той трябвало да блокира умовете на поклонниците, за да не гледат към небето и делото на Исус.

6. Спиритуализацията на Рим

Разбира се, в Своята мъдрост и предузание, Бог знаел, че Сатана ще се опита да направи това и 600 години преди Христос да дойде на земята, предсказал, че Сатана щял да действа така, че да възпрепятства погледа към небесното светилище и да унищожи истинските последователи на Бога.

Сатана щял да направи това чрез Вавилонската система. Сатана успял да пороби физически Израил чрез Вавилон и след прехода на Исус към невидимото, той трябвало да направи това по духовен начин. Даниил 7-ма и 8-ма глави обясняват как щял да се осъществи този процес. Четирите световни империи, чиято кулминация бил езическият Рим, трябвало да стигнат до един акцент върху духовното, за да могат да съперничат на истинските последователи на Христос. Вярно е, че всичките езически царства имат духовен елемент, но този нов духовен акцент чрез Рим е трябвало да изглежда подобен на духовния фокус на Божието небесно царство. Затова Сатана трансформирал Рим в една имитираща духовна сила, която същевременно си оставала и земна сила. Чрез добавянето на това духовно измерение, той вече можел да влезе в новото бойно поле срещу умовете на истинските поклонници на Бога, да блокира погледа им към небесното дело на Христос и да прекъсне канала на благословието чрез посредническото Му дело на свещеник.

Дан. 7:19-21 Тогава поисках да разбера достоверно за четвъртия звяр, който се различаваше от всичките други и беше изключително страшен, чиито зъби бяха железни и ноктите му — бронзови, който ядеше и смазваше, и стъпкваше остатъка с краката си; и за десетте рога на главата му, и за другия рог, който излезе нагоре и пред който паднаха три; за рога, който имаше очи и уста, която говореше големи неща, и който на вид беше по-голям от другарите си.

Четвъртият звяр, за който знаем, че е Рим, щял да стане различен от предишните царства с това, че щял да включи това духовно, невидимо измерение, което било фалшификат на истинската невидима система. Този преход е разкрит в пророчеството като един рог, който израснал от четвъртия звяр (Рим).

Дан. 8:12, 13 И войнството беше предадено заедно с постоянната жертва поради престъплението. И той хвърли на земята истината, действа и успя. Тогава чух един светия да говори; и един светия каза на този, който

говореше: Докога се простира видението за постоянната жертва и за престъплението, което докарва запустение, когато Светилището и войнството ще бъдат потъпкани?

Тази сила на рога е описана отново в Даниил 8-ма глава, като една, която хвърля истината на земята. Този процес на хвърляне истината на земята бил довеждането на всички елементи от системата на Светилището обратно в сферата на видимото и по този начин делото на записването на закона в сърцата на Божия народ щяло да бъде прекъснато и объркано.

в. Атакуване на небесното светилище

По време на периода от 4-ти до 6-ти век, Римската църква се фокусирала върху ученията на Христос на земята. Тя направила това използвайки четири основни начина:

1. Променила закона на Бога като премахнала втората и четвъртата заповед. Втората заповед била жизнено важна, защото защитавала фокуса към невидимото, а четвъртата заповед посочвала на хората източника на канала на благословението и мястото, от където идва истинската сила.
2. Тя установила един земен храм в Рим, за да съсредоточава умовете на поклонниците върху една земна, видима структура.
3. Установила една система от земни свещеници, които да слушат изповеди и да обещават прощение на греховете. Това имитирало делото на Христос и пак щяло да фокусира умовете на поклонниците върху системата на земното видимо свещенство вместо към нашия невидим Свещеник в невидимото Светилище.
4. Месата била въведена като видим знак за смъртта на Христос и силата за опрощението на греховете. Вместо фокусът да бъде Духът на Христос, източник на духовната сила щял да стане тялото на Христос, консумирано от народа.

Преходът е много тънък, но мощен и той отново объркал умовете на Божиите последователи.

Когато Даниил бил загрижен за ужасната ситуация създавана от силата на рога, събаряйки Божието светилище и преследвайки Неговите последователи, той се зачудил колко дълго щяло да продължи това. Като реакция на това негово учудване, един ангел повдигнал точно този въпрос: До кога ще се позволява на този рог да потъпква Божието светилище, Неговия закон и Неговия народ?

Отговорът дошъл веднага:

Дан. 8:14 И ми каза: До две хиляди и триста денонощия — тогава Светилището ще се очисти.

Думата „очисти“ означава също да се възстанови. Светилището щяло да бъде възстановено на своето правилно небесно място в умовете на хората. То щяло да бъде възстановено в полза на невидимото, за да

може делото за изписване на закона в сърцата на хората да се завърши. Ще обърнем внимание на това, кога завършва този период от 2300 дни, в следващата глава, но преди това искаме да разгледаме още няколко точки относно силата на рога.

Точно както юдеите се опитали да се противопоставят на Исус и Неговото дело в продължение на 3 ½ буквални години, и да Му попречат да доведе до промяна умовете на хората относно факта, че трябва да се родят отгоре, така и силата на рога от Даниил 8-ма глава щяла да се противопоставя 3 ½ духовни, или пророчески години, като държи фокуса на хората върху една земна и видимата програма за поклонение.

Дан. 7:25 И той ще говори думи против Всевишния и ще тормози светиите на Всевишния и ще замисли да промени времена и закон; и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена и половин време.

Време, времена и половин време е равно на 1260 пророчески дни, които са равни на 1260 буквални години. Римската църква била най-доминираща от 538 сл. Хр., когато остготите били унищожени (последните Ариански сили, които стояли на пътя му), точно до 1798 г., когато папата бил пленен от Франция. Книгата Откровение говори за тази ситуация по следния начин:

Откр. 13:5-8 И му се даде уста да говори големи неща и богохулства; и му се даде власт да действа четиридесет и два месеца. И той отвори устата си за хули против Бога, за да хули Неговото Име и Неговата скиния, и онези, които живеят на небето. И му се даде да воюва против светиите и да ги победи; и му се даде власт над всяко племе и народ, и език, и нация. И ще му се поклонят всички земни жители, всеки, чието име не е записано в книгата на живота на закланото Агне от създаването на света.

Тези 42 месеца са равни на 1260 пророчески дни, или 1260 буквални години.⁴⁶ Делото на силата на рога прекъснало канала на благословението и отново сломило семейното царство на Бога. Сърцата

⁴⁶ Откр. 11:2, 3

на Божиите хора отново били закоравени и запустели чрез тази фалшива система на поклонение. Ето защо, тази сила била наричана мерзостта на запустението.

Дан. 8:13 Тогава чух един светия да говори; и един светия каза на този, който говореше: Докога се простира видението за постоянната *жертва* и за престъплението, което докарва запустение, когато Светилището и войнството ще бъдат потъпкани?

Този период от историята е наречен правилно „Мрачното Средновековие“. Светлината на истината била скрита под една система на поклонение, която атакувала Божия закон, Светилището и семейството.

г. Роговата сила атакува семейното царство

Както научихме по-рано, сътворяването на Адам и Ева в отношенията на глава и подчинение, било по образа на Отец и Сина. Фокусът на небето са отношенията между Отец и Сина.

Римската система представила Мария като майка на Бога и чрез тази доктрина тя представила изначалните небесни отношения като отношения между майка и син - точно както гледали на Нимрод и Семирамида в оригиналния Вавилон. Отношенията на майката и сина не отразяват небесните отношения на Отец и Сина и объркват канала на благословието.

Римската църква въвела също един объркващ възглед за Бог като три същества в едно буквално естество (субстанция).⁴⁷ Това създавало още по-голямо объркване чрез ролите на Бог едновременно като Баща и Син. Към това била прибавена и концепцията за Бог, който гори вечно грешниците в пъкля. Това не била картина на един любящ Баща, но по-скоро на един яростен тиранин като Нимрод, който отмъщавал на враговете си като ги посичал. Дори смъртта на Христос на кръста била представена като удовлетворяване на отмъстителност и кръвожадност. Всички тези учения съсипали ужасно представата за Бог като небесен

47 Виж Атанасиевото кредо

Баща, който ни обича и тази за един подчиняващ се Син, който ни показва как да останем свързани с източника на благословието.

По-късната атака на Римската църква върху семейството включвала забрана за женитба на нейните водачи. Ако се прилага правилно, бракът е най-мощната демонстрация на Божието царство и такова нещо не можело да се толерира. Библията ни казва ясно, че старейшината (епископът) на Божията църква трябва да бъде съпруг на една жена, за да може да разбира принципите на благословието. Църковните водачи презирали този принцип и заемали длъжността епископ без да бъдат съпрузи. Такъв човек можел значително да загуби предимствата като пастир на Божието стадо в контекста на семейното царство.

Как въобще се е стигнало до тази ситуация? Както в дните на Самуил, когато водачите на Израил искали да бъдат като другите народи, а не да са различни, така и християнската църква намирала за твърде трудно да е толкова различна, имайки една система на поклонение, която се съсредоточавала върху отношенията и невидимото.

Християните били обявени за атеисти, защото нямали храмове, олтари, жертви, свещеници и цялата помпозност, която вулгарните хора имали за самата същност на религията. Защото непросветените са склонни да оценяват религията, чрез това, което виждат очите. За да смълчат това обвинение, християнските доктори на науката замислили да въведат някои външни церемонии, които пленявали сетивата на хората, за да изглеждат като действително поддържащи всички онези неща, (макар и под различна форма), за които християните били обвинявани, че им липсват. *А. Т. Джоунс – Тайните на поклонението на слънцето и великото падение – с. 32.*

Въвеждането на тези външни, видими ритуали отворило врата за тази рогова сила, за да влезе и отново да плени Божия народ. Докато бил в плен, Божият народ не можел повече да спазва Неговия защитаващ закон и да остане свързан със свещеническото служене на Исус, което предоставя нужната им сила, за да победят лъжата на змията.

д. Язвите на съда изпратени да освободят жената

Точно както Бог допуснал мощни язви (съдби), над Египет, за да освободи Сара, от нейното пленничество, така и в Египет, когато жената (църквата Израил) отново била в плен, Бог допуснал съдби над духовния Вавилон, за да позволи на жената да се освободи още веднъж. Тези съдби са представени подробно в тръбите на Откровение 8-ма, 9-та и 11-та глави.

Съдбите дошли над Рим както в неговата езическа, така и в папската му фаза. Първите четири тръби довели на колене езическия Рим; а петата и шестата тръба описват делото на Ислямските сили и Френската Революция, която отслабила папската система, след което ѝ нанесла смъртоносна рана.

Точно след тази смъртоносна рана, знанието нараснало и се открил път за възстановяване на истинските принципи на Божието царство. По същия начин както Мойсей бил използван, за да ръководи Божия народ към заповедите и Светилището, така щяло да се случи и при повторното събиране на Израил.

Разбира се, другият ключов момент, който трябвало да бъде възстановен бил благославящата или семенната роля на бащата и възстановяването на семейната система. Това е делото на Илия, който щял да осъществи точно това преди завръщането на Исус.

Мал. 4:5, 6 Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА. И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие.

Точно на тази история следва да обърнем внимание, за да видим едно движение, появило се в края на периода на потъпкването на Светилището, когато приключват 2300 денонощия, което щяло да възстанови закона, небесното светилище и истинския възглед за отношенията на Отец и Сина.

22. Повторното събиране на Израил – издигане на адвентното движение и вестта на Илия

В последната глава наблюдавахме как Даниил говорил за тази рогова сила, която щяла да се издигне и да тъпче Христовата система за поклонение на Светилището, променяйки ключовите елементи на богослужебната система от невидимото, обратно към видимото, но в изменяща оригинала форма. Забелязахме, че тази сила била Римската църква. Измежду многото неща, които променила, тя се опитала да промени и закона на Бога в две критични области - премахнала втората заповед, която пази срещу идолопоклонство и поклонение на видимото, а след това и четвъртата заповед, която сочи към Автора на живота и източника на благословението.

В Даниил 8-ма глава, бил зададен въпроса: Докога ще продължава тази сила? Отговорът дошъл “До 2300 денонощия; тогава Светилището ще се очисти (възстанови).” След малко ще определим точния край на този времеви период, но първо искаме да погледнем към събитията, които довели до кулминацията на 2300 денонощия.

Възстановяването на Светилището щяло да изисква един процес на осъзнаване, че всички елементи от системата на Светилището са в небето, в областта на невидимото. Този процес започнал с Реформацията от 16-то столетие.

а. Реформацията започва да възстановява възгледа за невидимото

През 16-то столетие, някои хора действително започнали да поставят под въпрос библейската почтеност на Римската църква. По това време много малко хора имали Библии и малцина могли да ги четат сами и по духовните въпроси те просто се доверявали на ръководството на водачите на църквата. Но някъде около това време, печатарската преса била изобретена и книгите бързо започнали да се множат. Библията била възпроизвеждана масово, на много езици и то пред лицето на гневната и

разочарована Римска църква. Измежду онези, които изучавали внимателно Библията бил Мартин Лутер.

Един от централните елементи на богослужението в Римската църква била Месата. Месата е церемония, при която свещеникът призовава личността на Христос да слезе от небето в хляба за общението (Господната вечеря). Чрез изяждането на този хляб, вярващият получавал прощение за греховете. Тази церемония премахвала напълно фокуса от истинското дело на Исус в небето. Тя също карала хората да гледат към Исус по един видим начин, чрез парчето от хляба на общението. Това парче всъщност приемало поклонението на църквата, сякаш то е Бог; едно явно нарушение на заповедта срещу идолопоклонството.

След внимателно изучаване на Библията, Мартин Лутер коментирал това по следния начин:

“Месата на папството е сигурно най-голямата и най-ужасната мерзост, тъй като тя влиза по един мощен начин в пряко противоречие с тази основна точка, [Исус умря и възкръсна отново за нашето оправдание] но над всички и преди всички други папски идолопоклонства, тя е била главното и най-благовидното от всички. Понеже се поддържаше, че тази жертва, или това дело на Месата, дори и да се осъществява от нечестив (и пропаднал) мошеник, освобождава хората от греховете, както в този живот, така и в чистилището, докато в действителност **само Божият Агнец ще направи и трябва да направи това.**” Мартин Лутер, Шмалкалдски статии, с. 10.

Докато Лутер продължава да пише и да представя идеите си, няколко човека започнали да осъзнават състоянието в което се намира църквата. Мартин Лутер дори написал книга със заглавие *Вавилонският плен*, в която посочвал много от фалшивите учения, които заробвали умовете на хората.

Историкът Дж. А. Уайли дал интересна оценка на случващото се по това време:

“Вместо йерархията, чийто резервоар на сила бил върху Седемте хълма, от където тя била предавана надолу посредством една мистична верига, която свързвала всички останали свещеници с папата, както кабелът, който предава електрическата искра от континент на континент, те

възстановили универсалното свещенство на вярващите. **Техният извор на сила е в небето**; вярата като една верига ги свързва с него; Святият Дух е маслото, с което са помазани; и жертвите, които представят не са онези на умилюванието, които веднъж за всички са осъществени от Вечния Свещеник, но от очистени чрез вяра сърца, и от живот, който е направен плодороден в святост от същата божествена благодат. Това била една велика революция. Един древен и добре установен ред бил разрушен; а бил въведен един напълно различен.” *История на протестантизма*, на уважавания Дж. А. Уайли, Том 1, с. 843.

Това твърдение показва ясно проблема. Римската система отблъснала хората от извора на живота и развила свой собствен извор, който не произвежда живот.

Ер. 2:13 Защото две злини стори Моят народ: остави Мен, извора на живите води, за да си изсече черни, разпукнати черни, които не държат вода.

Реформаторите насочили умовете си към небето, към мястото, където бил истинският източник на живота. Свързали се с Исус, истинския Свещеник, и се молили директно на Него за сила. Църквата би могла да бъде канал за благословение, който посочва на хората Христос в небесното Светилище, но вместо това, тя застанала на пътя на хората и блокирала умовете им, така че да не могат да видят истината.

Реформацията по времето на Лутер, Тиндейл и др., започнала едно дело по възстановяването на невидимото поклонение в системата на Светилището. Но имало още проблеми, които трябвало да се разрешат. Църквата закарала хората толкова дълбоко в тъмнината, че се изисквало доста, за да излязат от там. Валденсите и албигойците били запазили тази истинска система на вярата жива в Южна Франция и северна Италия, но те били само трептяща светлина в мрака. Те се отказали от някои от ценните си съкровища, за да се присъединят към реформацията през 16^{ти} век. Но делото на реформата все още имало сила да подготви пътя за очистването на Светилището. Реформаторите възстановили делото на Исус като Свещеник в небесното владение, но не открили нуждата от системата на Светилището, която също била в небето. За щастие, Бог щял

да призове един народ, който да посочи, че Светилището е в небето, като изпълнение на пророчеството за 2300 денонощия.

б. Разпръскване, негодувание и събиране на Божия народ

Краят на 2300 денонощия, за които се говори в Дан. 8:14, съдържат още информация (в стих 19 на същата глава).

Дан 8:19 И каза: Ето, аз ще ти известя какво ще бъде в последното време на гнева — защото видението се отнася за определеното последно време.

Споменава се, че 2300 денонощия ще бъдат също и края на гнева. Този гняв ни връща назад към времето на Израил и обещанията за благословение при условие на вяност и проклятие, в случай на неуспех в придържането към елементите на поклонение, които поддържали Израил свързан с канала на благословието.

Книгата Второзаконие ни дава контекста на този гняв (или негодувание), за който се говори в Даниил 8-ма глава. Тя е свързана със завета, който Бог сключил с Израил за спазване на заповедите Му и за вяност в поклонението, според дадената система на Светилището.

Вт. 29:9-15 Затова пазете думите на този завет и ги вършете, за да благоуспявате във всичко, което правите. Днес вие всички стоите пред ГОСПОДА, своя Бог — началниците ви, племената ви, старейшините ви и надзорниците ви — всичките израилеви мъже, децата ви, и жените ви, и чужденецът ти, който е сред станове ти — от дървосекача ти до водоносеца ти — за да встъпиш в завета на ГОСПОДА, своя Бог, и в Неговата клетва, която ГОСПОД, твоят Бог, прави с теб днес, за да те утвърди днес като Свой народ, и Той да ти бъде Бог, както ти говори и както се закле на бащите ти, на Авраам, Исаак и Яков. И не само с вас правя този завет и тази клетва, а както с онзи, който е тук с нас днес пред ГОСПОДА, нашия Бог, така и с онзи, който не е тук с нас днес;

Ако Израил вършел това, каналът на благословието и защитата щял да остане отворен, но ако не, децата им щели да растат без усещане за благословение и биха били застрашени от опасността да станат тирани или да усещат силно изкушени да бъдат като останалите народи, вместо

да бъдат различни. Този процес щял да причини невероятна болка на семействата в Израил и затова Бог нарекъл този процес Неговия гняв (негодувание). Народът бил този, който причинил това, но Бог поел отговорността за събитията, защото Той нямало да предотврати случващото се.

Вт. 29:16-28 защото вие знаете как живеехме в египетската земя и как минахме сред народите, през които минахте; и видяхте гнусотиите им и идолите им от дърво, камък, сребро и злато, които са сред тях; така че да няма мъж или жена, или род, или племе между вас, чието сърце да се отклонява днес от ГОСПОДА, нашия Бог, за да отиде да служи на боговете на онези народи; и да няма между вас корен, който да ражда отрова и пелин, и когато чуе думите на тази клетва, да се ласкае в сърцето си и да каже: Ще имам мир, ако и да ходя в закоравяването на сърцето си! — за да погине напоеното заедно с жадното. ГОСПОД няма да му прости, а тогава гневът на ГОСПОДА и ревността Му ще пламнат против този човек и всяко проклятие, което е написано в тази книга, ще легне върху него и ГОСПОД ще изличи името му под небето. И ГОСПОД ще го отдели за погибел от всичките израилеви племена, според всичките проклетия на завета, който е написан в тази книга на закона. И идното поколение, синовете ви, които идват след вас, и чужденецът, който идва от далечна земя, ще кажат, когато видят язвите на онази земя и болестите, които ГОСПОД е нанесъл на нея, и че цялата земя е сяра и сол, пожарище, не се сее, нито ражда, нито никне на нея някаква трева, както след разорението на Содом и Гомора, Адама и Цевоим, които ГОСПОД разори в гнева Си и в яростта Си, тогава всичките народи ще кажат: Защо ГОСПОД направи така на тази земя? За какво е яростта на този голям гняв? И ще им кажат: Защото оставиха завета на ГОСПОДА, Бога на бащите си, който Той направи с тях, когато ги изведе от египетската земя, и защото отидоха и служиха на други богове и им се поклониха — богове, които те не познаваха, и които Той не им беше отредил. Затова пламна гневът на ГОСПОДА против тази земя, за да докара върху нея всяко проклятие, което е написано в тази книга. **И ГОСПОД ги изкорени от земята им с гняв, с ярост и с голямо негодуване и ги хвърли в друга земя, както е днес.**

Както вече изучавахме, Израил оставил завета и се поклонили на други богове и изложил децата си на усещането за липса на стойност, която идва като резултат от проклятието на това да си извън канала на благословието. Като част от това негодувание, щяло да бъде допуснато

Израил да се разпръсне. Разпръсването на Израил би отнело ръководството на Израил, замислено да действа като канал на благословение. Разпръскването на Израил щяло да премахне този канала на благословението и тогава овцете щели да бъдат без определен пастир. Сираците и вдовиците щели да останат без бащинска фигура, която да ги благославя и по този начин проклятието щяло да се разшири. Това разпръсване е споменато на много места:

Лев. 26:27-33 Но ако и след това не Ме послушате, а ходите против Мен, и Аз ще ходя против вас с ярост и ще ви накажа седмократно за греховете ви. Ще ядете месата на синовете си и месата на дъщерите си ще ядете. И ще разоря високите ви места, ще съборя вашите стълбове на слънцето, и ще хвърля трупове ви върху трупове на идолите ви; и душата Ми ще се погнуса от вас. Ще обърна градовете ви на пустош и ще запустя светилищата ви и няма да помириша дъха на вашето благоухание. Ще запустя и земята ви, така че враговете ви, които живеят в нея, ще се смеят за това. А вас ще разпръсна между народите и ще извадя меч след вас, и земята ви ще бъде пустиня, а градовете ви — пустош.

Това разпръсване наистина се случило по време на асирийците и вавилонците.

Ис. 10:5, 6 Горко на асириеца, жезъла на яростта Ми, тоягата в ръката му е Моят гняв! 6 Ще го изпратя против народ лицемерен и ще му дам заповед против народа, на който се гневя, за да плякоса плячка и да ограби грабеж, и да го предаде на тъпкане като уличната кал.

Ер. 9:13-16 И ГОСПОД казва: Понеже оставиха Моя закон, който сложих пред тях, и не послушаха гласа Ми и не ходиха в него, а ходиха след упорството на сърцето си и след ваалимите, както ги научиха бащите им, затова, така казва ГОСПОД на Войнствата, Израилевият Бог: Ето, Аз ще ги нахраня с пелин — този народ — и ще ги напоя с горчива вода. **И ще ги разпръсна между народи**, които не са познавали нито те, нито бащите им; и ще изпратя меч след тях, докато ги довърша.

Въпреки че Израил оставил Бога и се обърнал към други богове, Господ обещал чрез пророците Си, че ще събере втори път Израил.

Ис. 11:11 И в онзи ден Господ отново, втори път с ръката Си ще изкупи остатъка от народа Си, който ще остане, от Асирия и от Египет, и от Патрос, и от Етиопия, и от Елам, и от Сенаар, и от Емат, и от морските острови.

Кога щяло да се осъществи това събиране? Може би вече сте забелязали как Бог казал, че ще накаже Израил седем пъти за греховете им. Във връзка с пророческото време, тези седем времена дават стойността 2520 години.

Израил бил разделен на две царства след Соломон. Северното царство е отведено в плен от Асирия в 723 г. пр. Хр., а царят на южното царство – Манасия, бил закаран във Вавилон в 677 г. пр. Хр.

2 Лст. 33:11 Затова ГОСПОД доведе против тях военачалниците на асирийския цар и те хванаха Манасия, и го вързаха с бронзови окови, и го отведоха във Вавилон.

Ако добавим 2520 години към датите 723 г. и 677 г., получаваме 1798 г. и 1844 г. Разкрихме, че годината 1798 е значима, защото папата е бил пленен през тази година и в резултат на това се осъществило голямо съживление във връзка с изучаването на книгата на Даниил, при което хората се опитвали да разберат това така значимо събитие.

Негодувание се простира отвъд времето на буквалния Израил, чак до времевия период на духовния Израил. Последователността на това негодувание е очертана в 10-та и 11-та глава на Даниил.

Даниил 11-та глава говори за различни сили, които ще действат през вековете и ще господстват над Божия народ, възпрепятствайки по различен начин вярното им поклонението на Бога. Даниил 11:36 говори директно за Римската църква и връзката ѝ с негодуванието.

Дан. 11:36 И царят ще действа по волята си, ще се въздигне и ще се възвеличи над всякакъв бог, и ще говори нечувано против Бога на боговете; и ще успява, докато се изчерпи гневът — защото определеното ще се изпълни.

Изследователите на Даниил 11-та глава разбират, че времевата последователност започва от около 539 г. пр. Хр. в началото на Мидо-

Персийското владичество до края на света. Този преход от буквалния към духовния Израил е важен. Писателите на Новия завет ясно показали духовната концепция за Израил:

Римл. 2:28, 29 Защото не е юдеин онзи, който е външно такъв, нито е обрязване онова, което е външно, на плътта; 29 а юдеин е този, който е вътрешно такъв, и обрязване е това, което е на сърцето, в Духа, а не в буквата, чиято похвала не е от хората, а от Бога.

Гал. 3:26-29 Защото всички сте Божии синове чрез вяра в Исус Христос, 27 понеже всички вие, които сте се кръстили в Христос, с Христос сте се облекли. 28 Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъж, нито жена, защото вие всички сте едно в Христос Исус. 29 И ако сте Христови, то вие сте Авраамово потомство и наследници по обещание.

След като Христос дошъл и поучавал народа, поданството в Божието царство не се основавало на раждане, но на духовните учения на Христос - онези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус. Истината е, че Израил винаги е бил духовен само чрез вяра в Месията. Но преди да дойде Христос, познанието за Месията било запазено с физическата нация Израил. Нацията взела знанието, което получила, за да се превъзнесе, когато истината е, че само тези, които са имали вяра, са част от истинския Божи Израил.

Римляни 9:8 Значи не децата, родени по плът, са Божии деца, а децата, родени според обещанието, се считат за потомство.

Имайки това предвид, ние виждаме буквалната нация Израил като един урок за нас, за да научим какво се случва, когато истината бъде приета или отхвърлена. Точно както буквалният Израил бил разпръснат от буквалния Вавилон; така духовният Израил бил разпръснат от духовния Вавилон. Целият този времеви процес щял да отнеме 2520 години и щял да приключи в 1844 г.

По това време Бог щял да събере Израил за втори път, точно както бил направил първия път. Първият път, когато Той събрал Израил, извеждайки ги от Египет, Той им дал заповедите Си, дал им и Светилище и ги водил чрез пророк Мойсей към много други важни истини относно здравето, образованието и гражданския живот.

Второто събиране на Израил означавало, че Той щял да направи всичко това отново. Точно това се случило във времето около 1844 г.

в. Издигането на адвентното движение

Един от хората, които изучавали Библията си много внимателно, след 1798 г., бил Уилям Милър. Милър бил деист – такъв, който вярва, че Бог е като един отсъстващ хазяин. Един, който е създал света и след това е оставил човека на собствените му планове и изобретения. Но след като взел участие в битката на американската армия при Плацбург и видял как далеч по-многобройните и в по-добър ред Британски войници били победени от Американците, започнал да се чуди, дали самият Бог не се е намесил в човешките проблеми; победата на американците в тази битка му изглеждала невъзможна.

Когато Уилям Милър изучавал Библията, той извел някои много важни правила за тълкуване. Тъй като не се числял към никоя от съществуващите църкви по неговото време, той не бил повлиян директно от техните учения. Уилям Милър осъзнал необходимостта от един последователен метод за тълкуване на Писанието. Той, заедно с неговите приятели деисти, първоначално вярвали, че Библията е пълна със заблуди и несъответствия. След преживяването си в Плацбург, той усетил необходимост от това да опита да хармонизира всички тези несъответствия. За да постигне това, той се нуждаел от последователен метод за изучаване на Библията. Ако можел да използва метод, който е последователен, а след това да разкрие всички очевидни несъответствия в Библията, тогава би намерил търсените от него отговори. Пълният списък на правилата на Уилям Милър за тълкуване на Библията са включени в Приложенията, но тук ще споменем някои от тях.

ПЪРВО ПРАВИЛО

Всяка дума трябва да има своята подходяща тежест по представената в Библията тема.

ВТОРО ПРАВИЛО

Цялото Писание е необходимо и може да бъде разбрано чрез старателно приложение и изучаване.

ЧЕТВЪРТО ПРАВИЛО

За да се разбере едно учение, съберете всички текстове по съответната тема, която желаете да научите; след това нека всяка дума да има своето подходящо влияние, и ако сте в състояние да формирате теорията си без противоречие, не може да сте в заблуда.

ПЕТО ПРАВИЛО

Писанието трябва да бъде тълкувател на себе си, тъй като то е правило само за себе си. Ако съм зависим от учител, който да ми го обяснява и той трябва да гадае за значението му, или да иска да го представи така, че да съответства на сектантското му кредо, или, с цел да бъде смятан за мъдър, тогава неговото предположение, неговото желание, неговото кредо или неговата мъдрост стават мое правило, а не Библията.

ШЕСТО ПРАВИЛО

Бог е разкрил това, което ще се случи, чрез видения, образи и притчи и по тази причина, едни и същи неща често се появяват многократно, чрез различни видения или с различни образи (символи) и притчи. Ако желаете да ги разбирате, трябва да ги комбинирате в единство.

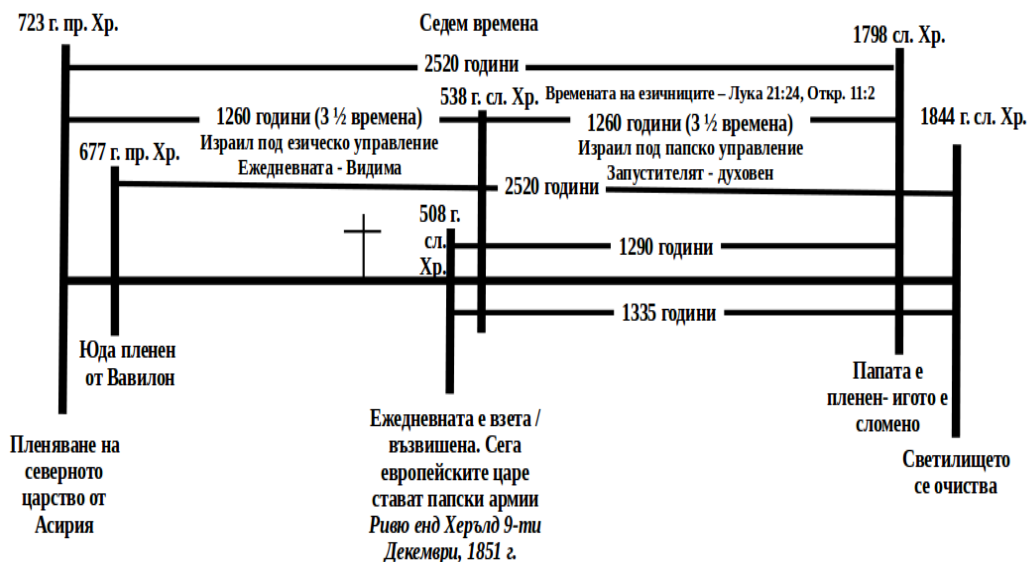
Чрез един внимателен и последователен метод, Уилям Милър започнал да изучава Даниил 8-ма глава и започнал да разсъждава върху значението на 2300 денонощия.

Той забелязал, че не е дадена стартова дата за 2300 денонощия и че в края на Даниил 8-ма глава, Даниил все още не бил разбрал видението относно неговия времеви период. Чрез една поредица от връзки между 8-ма и 9-та глави на Даниил, той видял, че стартовото време за седемдесетте седмици от Даниил 9-та глава, било също и начална точка за периода от 2300 денонощия.

Подобно както при пророчеството за седемдесетте седмици, последователното приложение изисква 2300 пророчески денонощия да

бъдат разглеждани като 2300 години. Началната дата за седемдесетте седмици беше 457 г. пр. Хр. Когато Уилям Милър направил за първи път изчислението, включил нулевата година в прехода от времето преди Христос към времето след Христос. Това го довело до 1843 г.

Уилям Милър, също изучил правилно пророчествата относно негодуванието и разбрал, че “седемте времена” от Левит 26-та глава също приключвали в 1843 г. Допълнителните пророчества за 1290 и 1335 години, които се намират в Даниил 12-та глава също били свързвани с тази дата. Подробният анализ на тези пророчества е отвъд обхвата на тази книга, но Уилям Милър показал, че 1290 години завършват в 1798 г., а 1335 години, започващи от същото време, завършвали в 1843 г.

Уилям Милър бил удивен от това, че разполага с няколко реда пророчества и всички те завършвали в 1843 г., в резултат на използването на последователен метод за изучаване на Библията.

Веднага след това откритие, той се почувствал подбуден да го сподели със света, но подобно на Мойсей се уплашил и не искал да го направи. Помислил си, че може да е сгрешил и искал да бъде

сигурен. Това откритие било направено през 1818 г. след 2 годишно солидно изучаване на Библията, но Уилям Милър прекарал още 12 години, опитвайки се да разбере дали разсъждението му не е погрешно по някакъв начин. Той разгледал всяка възможна причина, която би могла да покаже, че това, което е намерил не е правилно, но не открил нищо съществено.

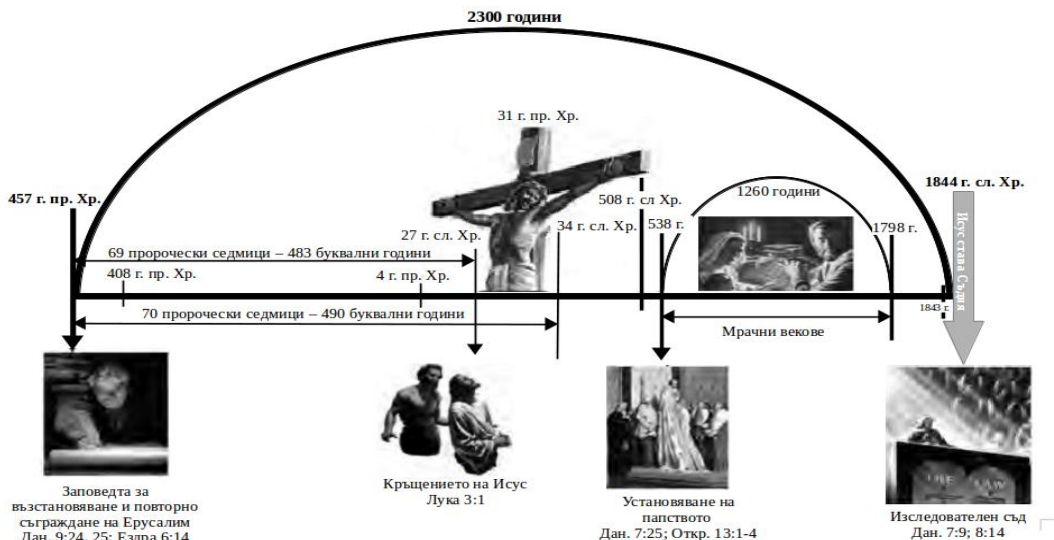
Най-накрая, през 1831 г., след борба с Господ в молитва, той започнал да проповядва. В началото, малко по малко, но по-късно започнал да проповядва и в големите градове.

Уилям Милър проповядвал, че очистването на Светилището през 1843 г. е идването на Христос, за да прибере Неговия народ. Вярно е, че Бог щял да събере народа Си, но преди да се случи това, трябвало да има възстановяване на истината за закона и Светилището.

След отминаването на 1843 г. Уилям Милър и хилядите, които вече вярвали, осъзнали, че добавянето на година „0“ е грешка и че в такъв случай вярната дата трябвало да бъде 1844 г., а не 1843 г.

Тази вест била занесена до всяка мисионска станция по света, а и други изследователи освен Уилям Милър също стигнали до същия край на този времеви период; хората навсякъде били призовавани да мислят по тези въпроси. Вестта за започването на часа на Божия съд излязла на преден план и те трябвало да се подготвят.

За съжаление, Милъристите били разочаровани, защото Исус не се върнал през 1844 г. Те били прави за датата, но не били прави за събитието. Точно както буквалният Израил трябвало да излезе от Египет, да научи истината за Светилището, за закона и съботата и тогава да влязат в Обещаната земя, така и духовният Израил е трябвало да премине през същото.

і. Възстановяване на небесното светилище

След голямото разочарование на Милърстите, мнозина от движението, които изповядвали, че са вярващи, отпаднали. Но една малка група, която изследвала Библията, след много молитва и изследване на сърцата, започнали да осъзнават, че събитието в края на 2300 денонощия било едно дело, което Исус трябва да извърши в небето - в небесното Светилище. Един човек, на име Хайръм Едсън, свързал делото на съда над роговата сила описано в Даниил 7-ма глава със събитията описани в Евреи 8-ма глава, относно небесното Светилище. Той също видял връзката им с Откровение 14-та глава и часа на съда, който бил описан там.

Евр. 8:1, 2 Но главното на това, което казваме, е: ние имаме такъв Първосвещеник, който седна отдясно на престола на Величието в небесата, Служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е издигнал, а не човек.

В 1844 г. Светилището било възстановено в умовете на една християнска група. Възстановяването на тази истина за Светилището

прекъснало разпръсването на Израил и сега можело да започне събирането. Не би могло да има събиране на Израил без Светилището да бъде поставено на неговото подходящо място. Както е казано в Данаил 8:14 и 8:19, Светилището не можело да се очисти докато не е приключило негодуванието. Сега, когато тази малка група християни гледала към небесното Светилище, те можели да приемат една по-силна връзка с канала на благословението, защото се фокусирали върху неговия източник.

ii. Възстановяване на Божия закон

Целта на Светилището била изписването на Божия закон в сърцата ни, така че канала на благословението от Бога да може да бъде защитен. Тази група хора, наричана вече адвентисти, започнала да вижда важноста на Божия закон, повече от всякога, не защото бил написан на камък преди хиляди години, но защото сега законът пребивавал в небето - в Светилището. Това не било вече едно събитие от миналото, но нещо много настоящо. Преживяването на Божия народ, който вижда закона на Бога, е описано от Йоан, когато казва:

Откр. 11:19 И Божият храм на небето се отвори, и в храма се видя ковчегът на Неговия завет; и настанаха светкавици и гласове, и гръмове, и земетресение, и силен град.

Разпознаването на Божия закон ги довело до едно следващо откритие – съботата.

iii. Възстановяване на съботата

Сега когато адвентистите гледали към небесното Светилище и делото, което Исус извършвал в небето; умовете им били насочени към един текст от Данииел 7-ма глава:

Дан. 7:9-10 Гледах, докато се положиха престоли и Старият по дни седна. Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън. Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него, хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. Съдът седна и се отвориха книги.

При Израил, това дело на съд се случвало веднъж в годината, в най-святото място. Паралелният текст от Даниил 8-ма глава предоставя още идеи свързани със значението на това събитие.

Дан. 8:14 И ми каза: До две хиляди и триста денонощия — тогава светилището ще се очисти.

Съдът в Израил бил очистиването на Светилището. Това било едно и също събитие. Този съд се базирал на закона, който пребивавал в ковчегата на Най-святото място. Тази концепция за съда била развита още чрез разпознаването на предупрежденията на ангелите в Откровение 14-та глава, които идват точно преди второто идване, за да предупредят за съда.

Откр. 14:6, 7 И видях друг ангел да лети сред небето, който имаше вечното евангелие, за да го благовести на земните жители и на всяка нация и племе, и език, и народ. И каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото часът на Неговия съд настана; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори!

Описанието на съда в Откровение 14-та глава е директно свързано с поклонението на Онзи, Който е направил небето и земята. Единственото място, където тази концепция е развита в контекста на закона и съда е 4-та заповед за съботата.

Възстановяването на съботата отново отворило умовете на хората за източника на канала на благословието. Каналът на благословието не би могъл да тече правилно, без едно ясно разбиране на това от къде идва животът и как е поддържан. Съботната заповед е заповедта, която ни учи на тези неща.

iv. Възстановяване на състоянието на мъртвите и Второто пришествие

Убеждението за съботата помогнало на адвентистите да видят Бога като единствен източник на живота. Това ги накарало да поставят под съмнение вярата в безсмъртието на душата. Другата причина, заради която се налагало да разгледат това учение, е свързана с вярата им, че има едно определено време, когато съдът ще се проведе в небето. Както

видяхме, началото на това време било 1844 г. Тъкмо в съда се решавало кой ще получи вечен живот и кой не.

Повечето християни вярвали, че когато вярващите починат, отиват направо в небето, но това би било невъзможно щом съдът започва през 1844 г. След това те забелязали това, което казал Исус в края на Откровението:

Откр. 22:12 Ето, идвам скоро и Моята награда е с Мен, и ще отплатя на всекиго според делото му.

Наградата на вечния живот няма да бъде дадена преди Второто идване на Христос при края на света. Затова хората не можели да получат своята награда докато Христос не дойде в облаците на славата. Обърнете внимание какво казва Библията:

1 Сол. 4:15-17 Защото това ви казваме чрез словото от Господа: че ние, живите, останалите до Господното пришествие, няма да изпреварим починалите. Понеже Сам Господ ще слезе от небето с команда, с гласа на архангел и с Божия тръба; и мъртвите в Христос първо ще възкръснат; после ние, живите, останалите, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаци да срещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа.

Библията казва ясно, че, когато Христос се върне, първо ще бъдат възкресени мъртвите, а след това живите ще бъдат взети заедно с тях. Първо Господ трябва да слезе, за да вземе Своя верен народ, преди да бъдат взети на небето.

Йов 14:10-13 Но човек умира и прехожда; човек издъхва, и къде е? Както водата изчезва от морето и реката пресъхва и се изсушава, така човек ляга и не става. Докато небесата не престанат, те няма да се събудят и няма да станат от съня си. О, да би ме скрил в Шеол, да би ме укрил, докато се отвърне гневът Ти, да би ми определил срок и тогава да би си спомнил за мен!

Както твърди Йов, човек няма да стане отново, докато небесата не престанат, а това събитие се случва при Второто пришествие.

2 Петр. 3:10-12 Но Господният Ден ще дойде като крадец, когато небето ще отмине с бучене и елементите нажежени ще се разпаднат, и

земята и делата по нея ще изгорят. И така, понеже всичко това ще се разпадне, какви трябва да сте вие в своя свят живот и благочестие, като очаквате и ускорявате идването на Божия Ден, за който небето възпламенено ще се разпадне и нажежените елементи ще се стопят?

Състоянието на мъртвите било изключително важна истина, която разбивала лъжата на змията, твърдяща, че със сигурност не се умира. Това също дало сила на истината, че животът идва само от Бога и че можем да го получаваме само, когато сме в близка връзка с Него.

v. Възстановяване на отношенията Отец и Син

Друга много важна истина, станала очевидна за адвентистите, била, че текстовете в Даниил 7-ма глава говорят за две Същества, които действат в небесното Светилище по време на съда.

Дан. 7:9, 13, 14 Гледах, докато се положиха престоли и **Старият по дни** седна. Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън... Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше един като **Човешки Син** и стигна до Стария по дни; и Го доведоха пред Него. И на Него се даде владичество и слава, и царство, за да Му служат всички народи, племена и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши.

Това господство, което било дадено на Христос, има своя паралел в скалата, която смазва образа в Даниил 2-ра глава. Съдът от Даниил 7-ма глава описва възстановяването на Христовата църква и въвеждането на семейното царство на отношенията, което никога няма да премине. Ерата на лишеното от стойност тиранично управление щяла да приключи! Слава на Бога!

Но както споменахме, Библията описва **Стария по дни** и **Човешкия Син** като такива, които действат в едно буквално Светилище в небето. Този факт накарал адвентистите наистина да мислят за отношенията между Отец и Сина. Забележете какво казва по този въпрос Джеймс Уайт, един от основателите на адвентното движение:

Пророк Даниил казва, “Гледах докато се положиха престоли и Древният по дни седна, чийто дрехи бяха бели като сняг и космите на главата му като чиста вълна; тронът му беше като огнения пламък и колелата му като горящия огън.” Гл. VII, 9. “Видях в нощните видения, и, ето, един като Човешкият Син дойде с небесните облаци, и дойде при Древния по дни, и доведоха го близо до него и му беше дадено господство, слава и царство.” Стихове 13, 14.

Тук имаме едно величествено описание на действието на два персонажа; а именно - Бог Отец и Неговият Син Исус Христос. Отречете тяхната персоналност, и няма да има отличителна идея в тези цитати от Даниил. Във връзка с този цитат, прочетете декларацията на апостола, че Синът бил изразения образ на личността на своя Баща. “Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, 2 в края на тези дни говори на нас чрез Сина си, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите, 3 който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък (изразен образ) на Неговото личност.” Евр. I, 1-3.⁴⁸

Най-святото място, което съдържа ковчега с десетте заповеди, бил отворено тогава за нашия велик Първосвещеник, за да влезе и да извърши умилюване за очистването на Светилището. Ако си позволим волността да кажем, че няма буквален ковчег, който съдържа десетте заповеди в небето, можем да отидем само една стъпка напред и да отречем буквалния град, и буквалния Син. Със сигурност адвентистите не трябва да избират спиритуалистичния възглед, а по-скоро този, който представихме. Ние не виждаме средна позиция, която би могла да се заеме по този въпрос.”⁴⁹

За да се разберат правилно твърденията в Даниил 7-ма глава, Отец и Сина трябва да бъдат разбирани като две отделни личности, в противен случай те не биха имали смисъл. Възгледът им за Бога бил основан на интерпретация през разбирането им за системата на небесното Светилище.

48 Дж. С. Уайт *Персоналността на Бога* – с. 3 и 4

49 Дж. С. Уайт *Притчата* – с. 16

Римската църква, която блокирала канала на благословието, обърквайки умовете на хората по отношение на закона, Светилището и състоянието на мъртвите, развила един много странен възглед за Бога, който нарекла Триединство. Три личности в една субстанция; едно странно, мистично единство, което не се поддава на разума и трябва просто да се приеме като такова, което е отвъд възможностите за разбиране – и то е точно това.

Този възглед за Бога, който Рим нарекъл Триединство, правел невъзможна вярата в небесното Светилище. За да възстанови небесния възглед за системата на Светилището, Божият народ се нуждаел от правилно разбиране на персонажите в Даниил 7-ма глава, в противен случай те никога не биха го видели и събирането нямало да започне. Има мнозина, които стигат до заключението, че възгледът на тези ранни адвентисти е бил погрешен и имал нужда от развитие. Винаги има място за развитие, но ключовата идея е, че, за да се разбере правилно учението за Светилището, отношенията на Отец и Сина трябва също да бъдат разбрани правилно и всяко развитие, което може да се случи трябвало да бъде в хармония с един правилен възглед за отношенията на Отец и Сина.

Другата причина, заради която техните отношения е трябвало да бъдат разбрани е, че това възвърнало правилният поглед към принципите на водачеството и подчинението. Адам и Ева били направени по образа на Отец и Сина. Този образ включвал принципите на водачеството и подчинението. Каналът на благословието не можел да протече правилно с един погрешен възглед за божествения подчиняващ се агент. Както забелязахме, божественият подчиняващ се агент е Христос и благодарение на осъзнаването на делото в небесното Светилището, всички тези жизнено важни точки били възстановени.

г. Една твърда платформа

Парчетата на пъзела започнали да се сглобяват. Светилището, законът, съдът, състоянието на мъртвите и Второто пришествие, всички тези се свързали заедно за изграждането на една платформа върху, която можел да бъде събран духовният Израил. Последната предупредителна вест за довеждането на хората върху тази платформа се намира в Откр.

14:6-12. Тя често се нарича Тройната ангелска вест и всяка от тези вести е като една стъпка, която ни води към солидната платформа.

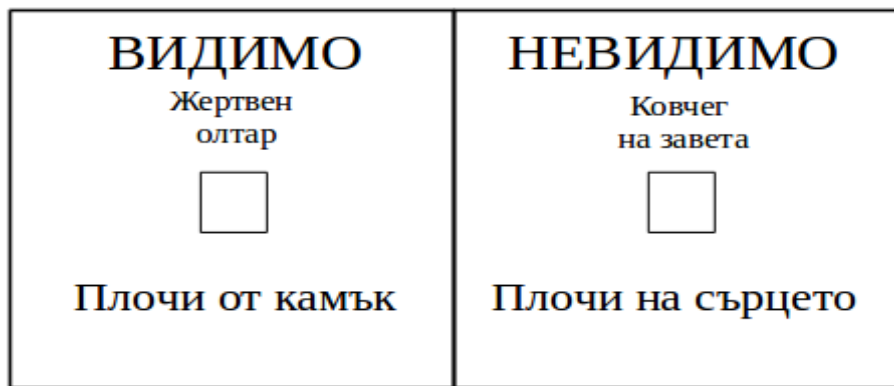
Чрез адвентното движение, Бог положил основа за събиране на народа Му и за възвръщане и установяване на принципите на Неговото царство. Сега пътят бил подготвен за пълното изписване на защитните принципи на закона в сърцето, така че да можем да бъдем направени способни да отдаваме слава на Този, който е направил небето и земята.

23. Бракът в Светая Светих – Съдът

а. Бракът отваря канала напълно

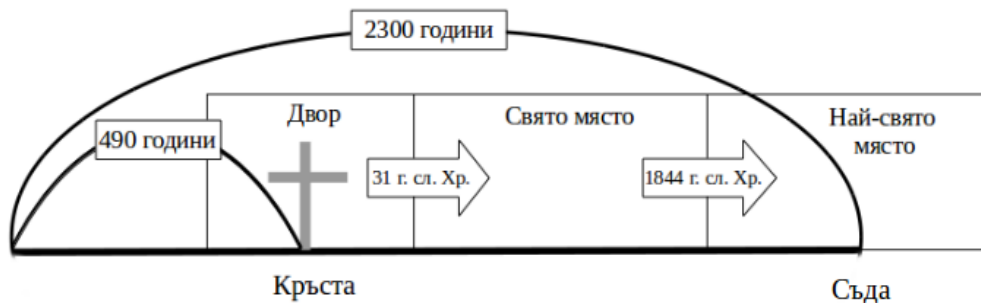
Както видяхме, системата на Светилището била развита от Бога, за да изпише Неговите защитни Десет заповеди на закона в сърцата ни, така че винаги да оставаме свързани с Него и в канала на благословието.

Това пътуване започва в двора и кулминацията му е в най-святото място. Това е мястото, където Божият закон е запечатван в умовете на Неговия народ и тогава каналът на благословието е свързан за постоянно. За да се запечата законът в умовете ни, трябва да има преход

от видимото, към невидимото, както забелязахме.

Времевите пророчества на Даниил 8-ма и 9-та глава определят ключовите точки на това пътуване. Центърът на видимия квадрат е достигнат чрез седемдесетте седмици на Даниил 9-та глава. Центърът на невидимия квадрат е достигнат чрез пророчеството за 2300 денонощия.

Както вече забелязахме, пристигането в най-святото място е запечатването на закона в умовете на Божия народ. Понеже законът е

отражение на Христос, този запечатващ процес е сравнен с брак, при който двамата стават едно. Умът на Христос и умовете на хората от Неговия народ стават едно.

Както заявихме няколко пъти, това не се случва понеже Божият народ е достатъчно добър, но състоянието на единство означава, че каналът на благословението вече е напълно отворен и умът на Христос протича напълно към Неговия народ. Както заявил Исус:

Йоан 17:21, 22 Да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Теб, така и те да бъдат в Нас (едно), за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, Аз дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно:

Това единение идва директно от съвършеното подчинение на живота, който протича от Отец. Когато църквата се подчинява напълно на Христос, каналът тече съвършено и Христос е разкрит в Неговата жена:

Еф. 5:23, 24 Защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата, като Той е Спасител на тялото. Но както църквата се подчинява на Христос, така и жените нека се подчиняват във всичко на мъжете си.

Бракът на Христос с църквата е изразен също като брак между Христос и града Ерусалим. Този град представя народа на Бога, който е напълно подчинен на принципите на семейното царство и канала на благословението.

Откр. 21:2, 3 И видях и светия град, новия Ерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си. И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с хората и Той ще обитава с тях; и те ще бъдат Негов народ и Сам Бог ще бъде с тях – темен Бог.

Бракът също е описан от Исус в притчата за десетте девизи на Матей 25-та глава. Влезлите на сватбата са онези, които остават свързани с канала на благословението, представен символично чрез маслото, което е Духът на Христос. По някаква причина, на половината от девиците им свършва маслото; прекъснали са връзката с източника и са загубили от

поглед Христовия Дух, който трябвало да ги подготви за брака и да запечата закона в сърцата им.

Прекрасният брак на Христос с Неговата жена напълно възстановява връзката с канала на благословието и Духът на Христос протича напълно в Неговата подчиняваща се невеста и произвежда плода на Духа.

Кол. 1:27 На които Бог пожела да изяви какви са богатствата на славата на тази тайна между езичниците, която е Христос във вас, надеждата на славата.

Ис. 8:16 Вържи свидетелството, запечатай закона между учениците Ми.

б. Мнозина отхвърлят поканата за сватбата

Всеки е призован на това сватбено тържество, но за съжаление мнозина няма да дойдат, или, защото обичат принципите на вродената сила на Сатанинското царство, или, защото се чувстват недостойни заради фокуса им върху собствената им неспособност да се представят добре; което всъщност е все същото – фокус върху вродената сила. Исус казва следното за онези, които отхвърлят сватбеното празненство:

Мат. 22:2-10 Небесното царство прилича на един цар, който направи сватба на сина си. Той разпрати слугите си да повикат поканените на сватбата, но те не искаха да дойдат. Пак изпрати други слуги, като им каза: Кажете на поканените: Ето, приготвих обяда си: юнците ми и угоените ми са заклани и всичко е готово; елате на сватбата! Но те пренебрегнаха поканата и се разотидоха: един на своята нива, а друг – по търговията си; а останалите хванаха слугите му и безсрамно ги оскърих и убиха. А царят се разгневи, изпрати войските си и погуби онези убийци, и изгори града им. Тогава каза на слугите си: Сватбата е готова, но поканените не бяха достойни. Затова идете по кръстопътищата и колкото намерите, ги поканете на сватба. И така, онези слуги излязоха по пътищата, събраха всички, които намериха – зли и добри – и сватбата се напълни с гости.

Колко тъжно е, че мнозина ще изберат тъмнината, вместо светлината; по-скоро ще възприемат любовта към вродената сила,

отколкото да се покорят на подчиняващият се божествен агент и да се изпълнят с мирния и любящ Дух на Бога.

в. Проучване за ценността

Делото на Исус в най-святото място трябва да проучи онези, които наистина вярват в Него и са загубили цялата си увереност в лъжата на змията за вродената сила. Те са били събудени чрез истините за закона, Светилището, съботата и състоянието на мъртвите и са избрали да вярват, че Христос ги е направил достойни и ценни; защото чрез вяра, те са убедени, че победите на Исус на земята са им давани свободно и вярват, че са толкова обичани като Божи деца.

Големият изпит на съда е същият изпит, през който минал Исус в пустинята на изкушението. Вярваме ли, че сме деца на Бога просто, защото Бог е казал в Словото Си и вярваме ли, че Той е доставил всичко необходимо; или ще се усъмним в Него и ще се съсредоточим в своите провали, грешки, слабости и липса на представяне с добри дела? Простичката вяра, че сме деца на Бога и че Бог може да възстанови образа Си в нас, е това, което ни прави достойни; това няма нищо общо с онова, което можем да постигнем или да представим сами, защото ние нямаме вродена сила за извършването на дори едно единствено добро дело.

Убеждението, че сме деца на Бога, чрез вяра, е представена символично чрез обличането на една специална дреха, дадена от Бога за сватбата.

Мат. 22:11-14 А царят, като влезе да прегледа гостите, видя там един човек, който не беше облечен в сватбарска дреха. И му каза: Приятелю, ти как си влязъл тук, без да имаш сватбарска дреха? А той мълчеше. Тогава царят каза на служителите: Вържете му краката и ръцете и го хвърлете във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби. Защото мнозина са призвани, а малцина – избрани.

Библията казва ясно, че царят преглежда гостите, за да види дали те са облекли сватбената дреха. Този преглед е съдът описан в Даниил 7-ма глава, където книгите се отварят и всеки е проучван, за да се види дали е облякъл сватбената дреха.

Макар че Бог изследва гостите, Той не ги съди. Гостите преценяват себе си в светлината на разкриването на Божия характер.

Йоан 5:22 Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина:

Йоан 8:15 Вие съдите по плът; Аз не съдя никого.

Йоан 12:46-48 Аз дойдох като светлина на света, за да не остане в тъмнина никой, който вярва в Мен. И ако някой чуе думите Ми и не ги пази, Аз не го съдя; защото не дойдох, за да съдя света, а за да спася света. Който Ме отхвърля и не приема думите Ми, има кой да го съди – словото, което говорих, то ще го съди в последния ден.

Нито Бог, нито Неговият Син осъждат някого в съда. В процеса на съда всеки човек напълно осъзнава своите грехове, виждайки истинската красота на Божия характер. Бог иска да прости на всеки човек греховете му, но всеки сам ще реши дали Бог може да му прости или не.

Йоан 8:3-9 А книжниците и фарисеите доведоха (при Него) една жена, хваната в прелюбодейство, и като я поставиха по средата, Му казаха: Учителю, тази жена беше хваната в самото прелюбодеяние. А Мойсей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни. А Ти какво казваш? И това казаха, за да Го изпитат, та да имат за какво да Го обвиняват. А Исус се наведе надолу и пишеше с пръст на земята. Но като продължаваха да Го питат, Той се изправи и им каза: Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея. И пак се наведе надолу и пишеше с пръст на земята. **А те, като чува това, бивайки убедени от собствената си съвест, се разотидоха един по един,** като започнаха от по-старите; и Исус остана сам и жената, която стоеше по средата.

Мъжете, които довели жената при Исус за осъждане, били осъдени в Неговото присъствие със собствения си грях. Той припомнил греховете им, за да могат да се изповядат и да ги изоставят, но те се самоосъдили като виновни и излезли от присъствието Му, осъдени за грях, но без прошка.

Без ясно усещане, че сме деца на Бога и без усещане за стойността и достойнството, които произтичат от това, проучването на съда би било най-страшното нещо. Придържащите се към концепция на някоя от формите за вродената сила, никога няма да искат да минават през един

такъв съд. Те отказват да изоставят лъжата на змията и предпочитат да изберат да вярват, че не се случва такъв съд. По-скоро избират да вярват, че Исус е направил всичко за тях и че са свободни да се скриват под Неговото име с всичките им мръсни грехове.

Ис. 4:1-5 И в онзи ден седем жени ще се хванат за един мъж и ще казват: Ще ядем своя си хляб и ще обличаме своите си дрехи, нека само се наричаме с твоето име — ти отнеми нашия срам! В онзи ден издънката ГОСПОДНА ще бъде за красота и за слава, и плодът на земята — за гордост и великолепиe за избавените на Израил. И останалият в Сион народ и оцелелият в Ерусалим ще се нарече свят — всеки, който е записан в Ерусалим за живот, когато Господ измие нечистотата на сионските дъщери и очисти кръвта на Ерусалим отсрещ него, чрез дух на съд и чрез дух на изгаряне. И над всяко място на хълма Сион и над събранията му, ГОСПОД ще създаде облак и дим денем и блясък на пламтящ огън нощем, защото ще има покрив над цялата слава.

Исая ни казва, че цялата църква (седем жени) се опитва да се хване за един човек (Исус) като Му казва: ние ще живеем чрез собствените си средства, искаме само името ти, за да ни помогне да престанем да се чувстваме виновни за греховете си. Тези бедни хора са онези, които наричат себе си юдеи, но не са.

Откр. 3:9 Ето, давам ти от сатанинската синагога онези, които наричат себе си юдеи, но не са, а лъжат; ето, ще ги накарам да дойдат и да се поклонят пред твоите крака, и да познаят, че Аз те възлюбих.

Този текст се отнася за църквата във Филаделфия, която пророчески живее във времето, когато съдът е на път да започне.

Текстът от Исая 4-та глава продължава с това, че Бог ще измие нечистотата и ще изгори греховете ни, за да можем наистина да бъдем свързани с Него.

Трябва да бъдем изпитани, за да се види дали някакви остатъци от лъжата на змията не съществуват все още у нас. Тези принципи са така дълбоко всадени в човешкото сърце, че без призива за съд, никога не бихме познали, че са там. Подобно на глупавите девици, ние бихме могли

да дойдем при вратата с пълното очакване за свободен вход и да бъдем шокирани, когато ни се каже, че Исус никога не ни е познавал.

Да благодарим на Бога за съда, който ни подготвя за брака. Нека запеем заедно с Давид:

Пс. 26:1-6 Отсъди ми, ГОСПОДИ, защото съм ходил в непорочността си! Уповах се на ГОСПОДА и няма да се поклатя. Провери ме, ГОСПОДИ, и ме изпитай, очисти вътрешностите ми и сърцето ми. Защото Твоята милост е пред очите ми и ходя в истината Ти. Не съм седял с лъжливи хора и няма да отида с лицемери. Мразя събранието на злодеите и няма да седна с безбожните. Ще измия в невинност ръцете си и ще обиколя олтара Ти, ГОСПОДИ.

Както Давид, и ние не трябва да се страхуваме от съда; като Божии деца можем да бъдем наистина уверени. Но единственият начин да бъдем в безопасност като Божии деца е като вярваме на Божията вест, която ни казва: ти си мое възлюбено дете, в което благоволя. Трябва да обърнем сърцата си към Отец и да уповаваме на Него, в противен случай ще бъдем прекалено уплашени да влезем в Най-святото място и да се изправим пред проучването. Когато познаваме Божията любов, ние няма да се самоосъдим, а ще приемем Божието прощение.

24. Последната война за семейството – остатъкът на Божието семейно царство

а. Семейното звено срещу Новия световен ред

Кулминацията на съда е празнуването на брака, когато канала на благословението е отворен. Под влиянието на благословението, Божиите деца не се страхуват от съда, но го приветстват.

Можем да очакваме, че Сатана би бил бездеен по време на бракосъчетанието; той иска да направи всичко, което е по силите му, за да прекъсне брачния процес и да попречи на колкото се може повече хора да станат част от булката.

Откр. 12:17 Тогава змееят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус. И застана на морския пясък.

Сатана е опитен изследовател на библейските пророчества и знаел кога ще започне съдът. Той си давал сметка, че, ако може да прекъсне канала на благословието, чрез намеса в семейната клетка и чрез объркване ролите на съпруга и съпругата, ще може да завлече по-лесно хората към една ценностна система, основаваща се на представянето и изпълнението. В последствие той щял да направи така, че хората да се окажат неподготвени за брака във времето на съда, било заради страха им от съда, или решавайки, че цялата му концепция е нехристиянска, за да го отхвърлят напълно.

Както в дните на Нимрод, днешните привърженици на модела за вродения източник на живот осъзнават, че, за да контролират обществото, всяка авторитетна структура или връзка, които стоят на пътя, или са в конкурентни позиции с правителството, трябва да се възприемат като заплаха и да се премахват. За онези, които изследват това, е добре известно, че съществуват малки групи заможни хора, които желаят да създадат един Нов световен ред. Те искат светът да премине от състоянието на отделни народи и щати към една глобална система с едно правителство, една икономика и една система на поклонение.

Бибlijата говори за тази предстояща система в последните дни по следния начин:

Откр. 13:15-17 И му се даде да даде дишане на образа на звяра, така че образът на звяра дори да проговори и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра. И принуждаваше всички – малки и големи, богати и бедни, свободни и роби – да им се сложи белег на дясната ръка или на челата им, за да не може никой да купува или да продава освен онзи, който носи белега, името на звяра или числото на неговото име.

Сега няма да се фокусираме върху проблема за белега на тази сила на звяра, но върху факта, че тя има власт да убива, или да съживява; налага една система на поклонение за всички и може да попречи на

хората да купуват или да продават, така че по същество тя контролира силата на живота и смъртта, парите и религията по цялата планета.

Установяването на една такава система би било невъзможно, ако хората поддържат силни семейни връзки на вярност. Също така, би било невъзможно на хората да се налага такава система „с цел собствената им защита от тероризма“, ако имат здрава концепция за себестойност, чрез каналната система на семейството.

Та каква е идеята, която се опитваме да представим? Докато Бог подготвя сватбата на Своя Син с църквата, Сатана работи усърдно като изгражда един световен ред, който не позволява на семейната каналната система да функционира.

Забележете следният очерк на Хенри Макоу в тази връзка, когато говори за плана на Новия световен ред:

„Планът“ призовава за унищожаване на всички „колективни“ сили, които могат да се противопоставят. Тези сили, които поддържат човешката ни идентичност, са семейство, раса, религия и национална държава. Те трябва да бъдат премахнати чрез една кампания за „толерантност“, която заличава различията между тях. Ако приемеш всичко, накрая ставаш нищо.

Така ние имаме икуменизъм в религията, кръстосване на расите, и регионалност при народите и щатите. Унищожавате семейството чрез заличаване на половите различия. Тяхната цел е едно световно правителство, една раса, една религия и в крайна сметка един хетерохомо пол.

Семействата дават на хората цел, идентичност и чувство на принадлежност. Те предоставят ценности и определена степен на социална, духовна и финансова независимост. Целта на комунизма и Новия световен ред винаги е била унищожение на семейството. Това

принуждава хората да приемат чувството си на принадлежност от движенията от елита медии, политическите каузи и продукти.⁵⁰

Макоу е осъзнал правилно, че точно семейната клетка пречи на Нимрод да стилизира единната световна система. Ако отделни личности приемат ценностите си чрез една семейна социална мрежа, през един канал, който е директно свързан с небето, тогава такива хора не могат да бъдат лесно контролирани. Отново цитирам Макоу:

Бракът е фундаментът на обществото. Ако мъжете и жените не са верни, тогава няма социална стабилност, няма основа. Няма основа за семейството. *Разрушете брака и ще разрушите обществото, оставяйки го на уязвимостта на политическия контрол.*⁵¹

Когато наблюдаваме обществото, виждаме ли увеличаването на разбитите семейства? Смятам, че това е твърде очевидно за повечето хора, но все пак ви представям един цитат от Джим Конуей:

През 50-те на XX век, разводът бил сравнително рядко и все още социално неприемливо явление. Това се променило драстично през следващите две десетилетия. Към средата на 60-те, един на всеки три брака приключвал с развод. Към 1980 г., ръста бил вече един на всеки два.⁵²

Конуей дава подробности от резултатите на няколко изследвания за влиянието на разбитите семейства върху децата и тяхната способност да живеят разумен, щастлив и успешен живот. Отново цитирам Конуей:

Когато прочетох тези изследвания, осъзнах какво се е случило с мен. Разбрах защо винаги съм мислел, че трябва да „се старая повече“, за да

50 Д-р Хенри Макоу. *Жестоката измама – феминизмът и Новия световен ред* (Публикувана от Силас Грийн, 2007 г.) с. 11.

51 Пак там – с. 15

52 Джим Конуей. Възрастните деца на емоционалния развод (Публикувана от изд. Монарх LTD, 1990 г.) с. 23.

може хората да ме харесат. Парчетата на пъзела започваха да се сглобяват. Най-накрая имаше обяснение за чувствата ми. И аз не бях единственият – милиони усещаха това, което усещах аз.⁵³

б. Оркестрирано унищожаване на семейството

Тази експлозия на семейния срив не е станала случайно. Тя е била добре оркестрирана. Целта на книгата не е да документира историческия зачатък и корените на тази оркестрация; а просто да разпознае нейното присъствие и да представи тук-там, някои нейни жизнено важни аспекти. По този начин ще се демонстрира координираната атака срещу семейството, която цели да попречи на съдебно-брачния процес, който Бог иска да завърши преди завръщането на Исус, когато Той ще потвърди Своята истинска булка.

і. Образователната революция

По време на Американската експанзия в 19-то столетие, една малка група мъже се замогнали изключително много, особено чрез стомана, железници и гориво. Един от тези хора бил Джон Д. Рокфелер. Притежавайки неограничени ресурси, заедно с една избрана група той се насочил към подсигуряване на спечелената от него власт, така, че никога да не може да бъде предизвикан. Веднъж Рокфелер бил цитиран да казва – “Състезанието е грях”. Рокфелер вярвал само в монопола. През 1904 г. Рокфелер писал:

В мечтите си, разполагаме с неограничени ресурси, а хората, със съвършена податливост се предават на нашите моделиращи ръце. Настоящите образователни конвенти изгубват ума си и без да сме възпрепятствани от традицията, следваме своята добра воля спрямо един благодарен и възприемчив селски народ.⁵⁴

53 Пак там – с. 37

54 Дес Грифин. Четвъртият Райх на богатите (изд. от Emissary Publications, 1976 г.) с. 77

Рокфелер и неговите приятели⁵⁵ искали да поемат контрола върху образователния процес и направили това чрез една система от фондации и тръстове,⁵⁶ които щели да оформят гръбнака в развитието на един нов образователен процес.⁵⁷ Обърнете внимание на следното:

“Трябва да се създаде един нов обществен ум. Как? Единствено чрез създаването на десетки милиони индивидуални умове, споени заедно в един нов социален ум. Старите стереотипи трябва да бъдат разбити и ‘нови климати на мнението’ формирани в кварталите на Америка.”⁵⁸

“Чрез училищата по света ще разпространим една нова концепция на правителството – такава, която ще обхване всички дейности на хората, ще постулира необходимостта от научен контрол и функционирането на икономическите дейности в интерес на всички хора.”⁵⁹

“Появили се много нови учебници в класните стаи – всички те, специално замислени така, че да подкопаят традиционните ценности и да промият мозъците на учениците за приемане на Социализма, в който

55 Пак там – с. 79. “Джон Дюи бил водеща фигура в цялостните планове. Като оглавяващ Колежа на учителите в Колумбийския университет, влиянието му на националната образователна сцена пораснало. През 1919 г., с парите на Рокфелер, Дюи основал Прогресивната образователна асоциация, за да разпространява философията на своите господари. С течение на времето, към Дюи се присъединили Руге, Каунтс, Килпатрик и други социалисти. Те си проправили път към авторитетни позиции и започнали да използват образователната институция като инструмент за осъществяване на политическите си цели.”

56 Пак там – с. 78

57 Макоу, 16. “Безпрецедентният упадък на семейството бил причинен от долното психологическо трениране поръчано от централния банков картел, използвайки ЦРУ, Фондацията Рокфелер, мас-медията, правителството и образователната система.”

58 Пак там – с. 79

59 Пак там

правителството на „Големия брат“ щяло да контролира всяка фаза от живота на народите.”⁶⁰

Семената на революцията от 60-те, които подкопавали властовите структури на традиционното семейство, били засети през 20-те до 50-те години на XX в. Тази революция не била случайна, била планирана. Социалистическата философия за обществото, която прераснала в “движение на силата на цветето”, представлявала директна атака срещу авторитета и ценностите на семейството. Но образоването в тази нова система не идвало само чрез университетите; то идвало също и чрез новите музикални форми.

ii. Музикалната революция

Преди много време Платон казал: “Оставете ме да пиша песните и не ме е грижа кой прави законите.” Няма друго нещо, което така да може да раздвижва сърцето както музиката. Ако музиката на народа може да бъде повлияна, тогава имате директна способност да движите сърцата на един народ. Във войната на Сатана срещу Божието семейно царство, той знаел, че, ако успее да контролира музиката, ще бъде в състояние да контролира и сърцата на мъжете и жените; тогава лесно би обезсилил желанието им да посещават сватбата в Най-святото място на Светилището.

Музиката от която той се нуждаел, щяла да клони към подкопаване на съществуващата власт и по-специално тази на родителския авторитет. Такова описание откриваме в историята на Рок енд Рола. Посредством развитието на звукозаписите, радиото и свободите след Втората световна война, младите хора в западните общества били изложени на въздействието на феномена рок музика. Между поколенията избухнала една война на културата и оживеният апел на рок музиката подхванал новото поколение от 50-те, за да го поведе към един път надолу и далече от традиционните

60 Пак там – с. 80

семејни ценности, достигайки кулминацията си във феномена „Уудсток“.⁶¹

С помощта на транзистор, тинейджърите имали възможност да слушат новата музикална форма в стаите си и да възприемат принципите на контра-културата. По своята същност, тази музика била срещу авторитета, срещу семейството и за свободата на личността, гарантираща ѝ да върши каквото си пожелае.

Тази музика била също изключително феминизирана⁶², чрез изразите: дълга коса, глас от високи тонове и повишения емоционален израз на мъжкия пол. Това объркване на пола и невъздържаните сексуални изрази свързани с него, се превърнали в ключов фактор на събарянето и унищожаването на принципите на водачеството и подчинението в традиционната семејна структура.

Този процес на феминизация в музиката, в комбинация с образователния процес на Рокфелер, оформили основата на една друга планирана революция: Феминисткото движение.

iii. Феминистична революция

Вероятно тази революция е символизирана най-добре от песента на Хелън Реди “Аз съм жена”, подбудила милиони жени по света да се борят за правата си и да бъдат освободени от робството на домакинската работа. Трябва да се признае, че много от жените били третираны зле от мъжете в ерата преди 70-те на миналия век и някои от социалните реформи били благоприятни, но реалните цели на феминистката революция също били планирани от банкерската върхушка, за да разбият

61 Повратният момент Уудсток бил един Рок енд Рол фестивал, който се провеждал в Бедел, Ню Йорк от 15-ти до 18-ти август на 1969 г., и се превърнал в култ на контра-културната музика на 60-те на миналия век.

62 Дерек Б. Скот. Музика, култура и общество (изд. Oxford University Press, 2000 г.) с. 69 “Упадъкът на Рок енд Рола се основавал на един феминизиращ процес.”

семейството и да заробят населението под властта на един глобален контролиращ елит.

Фондацията Рокфелер финансираше контрола на раждаемостта и кампаниите за стимулиране на свободния личен избор, изобретяването на „хапчето“ и други контрацептиви, и лансирала (хомо) сексуалната революция. Всички тези били замислени като средство за отделяне на секса от брака и възпроизводството и като средство за превръщане на секса в национално забавление.

Наскоро Аарон Русо (уважаваният продуцент на „Розата“ от Бет Мидлър и документалния филм „Америка: От свобода към фашизъм“) потвърди това.

Той докладва, че, когато Николас Рокфелер се опитал да го вербува за Съвета за чуждестранни връзки, казал, че неговата семейна фондация е създала свободата за жените. „Той ме попита какво мисля за женското движение и аз му казах, че подкрепям равните възможности,“ казал Русо.

„Той ме погледна и каза ‘Знаеш ли, ти си голям идиот. Ние – имайки предвид хората, с които работи – създадохме движението на жените и ние го лансирахме. И не става въпрос за равни възможности. То е замислено, да изкара и двамата родители извън дома, насочвайки ги към работното място, където ще плащат данъци. И тогава можем да решим как ще бъдат отглеждани и възпитавани децата.’ Ето как те контролират обществото – като премахват родителите от дома и след това отглеждат децата, така както елита намери за подходящо.”⁶³

Твърдението говори само за себе си; планът е ясен - разбийте семейството, изкарайте двамата родители извън дома за работна сила и за плащане на данъци на банковия елит; изпратете децата в центрове за промиване на мозъци и ги отглеждат чрез филми, телевизия и компютърни игри, за да ги програмират в анти-семеината мисловна нагласа.

Не се иска дълго да се оглеждаме, за да видим, че този план е осъществен много добре. Изглежда сякаш Сатана триумфира над Божията система на семейното царство в тези последни дни. За щастие, последната глава още не е написана, семето на жената ще триумфира над семето на змията и всички планове на световните тирани накрая ще пропаднат.

Точно преди Господ да се завърне, за да обедини окончателно семейството, Бог изпраща една вест, която ще събуди хората за семейните ценности и важността на каналната система за благословение чрез ролята на бащата. Точно на тази вест ще обърнем внимание в следващата глава.

25. Завръщането на Илия

След краткия ни поглед към плановете на световния елит и степента на успеха им, можем лесно да видим, че понастоящем светът е „поробен“ в голяма степен от тези царе на земята. Принципите на Божието семейно царство са погълнати и това е оставило хората в света напълно уязвими на господството и лидерството на онези, които желаят власт за себе си; власт основаваща се на лъжата на змията за вродената сила.

Точно както Израил бил пленен от народа на Вавилон, същите принципи довели и целия свят в един духовен плен, един плен на отношенията. Духовният Вавилон отново управлявал света. Пророк Еремия обяснява как целият свят е бил инфектиран от това желание за сила и контрол, чрез една вяра в личната сила на човека. Той нарича това - виното на Вавилон.

Ер. 51:7 Вавилон беше златна чаша в ръката на ГОСПОДА, която опиваше цялата земя. Народите пиха от виното му, затова народите обезумяха.

За духовния Вавилон се говори и в книгата Откровение, където се използва същият символ:

Откр. 17:1, 2 И дойде един от седемте ангела, които държаха седемте чаши, и говори с мен, и каза: Ела, ще ти покажа съда над голямата

блудница, която седи на много води, 2 с която блудстваха земните царе, и земните жители се опиха от виното на нейното блудстване.

Бог не е оставил децата Си сами в унищожението им; както станало с Израил в миналото, когато Той им обещал избавление. И днес Бог дава обещание на Своя народ. Обърнете специално внимание на това:

Ер. 50:28, 33-34 Глас на бягащите, на оцелелите от вавилонската земя, за да извести в Сион отмъщението от ГОСПОДА, нашия Бог, отмъщението на Неговия храм!... Така казва ГОСПОД на Войнствата: Израилевите синове и юдовите синове са угнетени заедно; и всички, които ги отведоха в плен, ги държат, отказват да ги пуснат. Но Изкупителят им е силен, ГОСПОД на Войнствата е Името Му. Непременно ще защити делото им, за да успокои земята и да разтрепери вавилонските жители.

Откр. 18:1-6 След това видях друг ангел, който слизаше от небето и имаше голяма власт; и земята се осветли от неговата слава. Той извика със силен глас и каза: Падна, падна Вавилон, великата блудница, и стана жилище на демони, затвор на всякакъв нечист дух и затвор на всякаква нечиста и омразна птица; защото всички нации пиха от виното на гнева на нейното блудстване и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци се обогатиха от могъществото на нейния разкош. И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, народе Мой, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделите язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните беззакония. Отплатете ѝ това, което и тя е отплатила; да, отплатете ѝ двойно на делата ѝ; почерпете ѝ двойно с чашата, с която тя е черпила.

Точно както Бог наказал буквалния Вавилон и освободил народа Си, така и в последните дни, ще дойде една вест на освобождение чрез могъщия ангел (вестител), който ще просвети земята със славата си. При тази вест, силата на Вавилон ще бъде сломена и той ще падне.

Както Бог изпратил Мойсей, за да подготви Израил да напусне робството в Египет и в следствие дошла поредицата язви, така и в последните дни Бог обещава да изпрати Илия, за да подготви Божия народ да избяга от църквите на Вавилон и след това една поредица от язви ще се излее над Вавилон, а Божият народ ще бъде избавен.

а. Обръщане на сърцата на децата към бащите

Тази вест на Откровение ще повлияе удивително населението на земята. Това ще бъде една раздвижваща вест, която ще доведе хората до решение. Човекът извършил това дело в Стария завет бил пророк Илия. Бог ни казва, че делото на пророк Илия отново щяло да стане необходимост в последните дни, за да доведе света до едно решение. Обърнете внимание:

Мал. 4:5, 6 Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА. И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да порази земята с проклетие.

В последните дни, Бог ще изпрати една вест, в духа и силата на Илия, която ще подтикне хората да възстановят семейните ценности. Тази вест ще разкрие отново истинските принципи на водачеството и подчинението и особено ролята на божествения подчиняващ се агент – Синът на Бога. Тази вест ще доведе света до решение, относно това дали ще се покланят на Бога на Библията и Неговия изразен образ – Божествения Син – и по този начин да бъдат част от Неговото семейно царство; или ще се покланят на звяра и неговия образ и ще останат част от системата на вродената сила.

Ако изучаваме внимателно делото на пророк Илия, ще видим, че той е направил доста неща:

- I.** Предупредил, че бездъждието (канала на благословието) ще продължи точно определено време. Чрез това, фалшивите божества на плодородието (Вааловците), били разобличени като измама. (3 Царе 17:1)
- II.** Той се погрижил за една жена и нейния син, които нямали семе (канал на благословение) – погрижил се за сираците и вдовиците. (3 Царе 17:8-24)
- III.** Извадил на бял свят факта, че Божият народ е изоставил заповедите – системата за защита на източника на живота. (3 Царе 18:18)

- IV. Той ги довел до решение по отношение на това кой Бог и чия система за поклонение ще да избера. (3 Царе 18:21)
- V. Поправил олтара на Господ с правилната жертва. (3 Царе 18:30)
- VI. Освободил хората от фалшивата система за поклонение, премахвайки Вааловите пророци. (3 Царе 18:40)
- VII. Ходатайствал за възстановяването на дъжда (каналът на благословението) (3 Царе 18:42-46)

Ако обобщим делото на Илия, виждаме, че:

- I. Той изобличил фалшивата поклонническа система.
- II. Защитил и осигурил семействата, които били уязвими – възстановил канала на благословението за тези семейства като им осигурил хляб и олио, което е символ на семето (Христос) и олиото (Духа).
- III. Отправил призив за връщане към Божиите заповеди.
- IV. Възстановил сърцето на системата на Светилището като поправил олтара.
- V. Довел хората до решение относно това кого щели да следват.

Когато погледнем внимателно към стореното от Илия, ще видим ключовите компоненти за възстановяване на Божието семейно царство: заповедите (които включват и съботата), Светилището, а така също и директната практическа роля за осигуряването на децата (без бащи) и вдовиците със семе.

Тази вест е описана специално за Божия народ на последните дни, като Тройната ангелска вест. Това е една поредица от вести, която трябва да подготви Божия народ да бъде освободен от робството, за да може да влезе в небесния Ханаан.

6. Трите ангелски вести

Тройната ангелска вест е последният призив на Бога към света за свързване със системата за канала на благословието. Нека прочетем тези вести, за да видим какво точно е тяхното съдържание.

Откр. 14:6-12 И видях друг ангел да лети сред небето, който имаше вечното евангелие, за да го благовести на земните жители и на всяка нация и племе, и език, и народ. И каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото часът на Неговия съд настана; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори! И друг, втори ангел, следваше отзад и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките нации с виното на своето разпалено блудстване. И друг, трети ангел, ги следваше и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му. Тук е нужно търпението на светиите; на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус.

Първата вест призовава хората да се поклонят на Създателя (източникът на благословието), да пожелаят да влязат в брачната стая с Исус, чрез вяра, по време на съда в най-святото място (на Светилището), и да призват останалите към същата прекрасна възможност. Това е вестта на вечното евангелие, което премахва лъжата на змията от сърцата ни и ни поддържа напълно свързани с канала на благословието. Призивът да Му отдадем слава е призив да приемем Неговия красив характер, както е отразен в живота на Исус. Призивът за часа на съда е призив към нас да отсъдим за истината на Божия характер, защото, както ние съдим Него, така ще преживеем Божията присъда, както ни каза Исус.

Мат. 7:1, 2 Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.

Апелът да се поклоним на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори е директна препратка към четвъртата заповед (за

съботата). Този зов за поклонение на Бога е призив да си припомним, че целият живот идва от Него; това е самото сърце на системата от отношения на царството. Описва точно делото, което Илия извършил, когато напомнил на хората Божиите заповеди и когато възстановил олтара на Господ. Съботата е знакът на Божията сила, която ни освещава (Вж. Езекиил 20:12, 20). В събота Божият Дух се излива с по-голяма сила и всички, които вярват в този дар, ще го получат.

Втората ангелска вест е предупреждение срещу системата на Вавилон, изградена за първи път от Нимрод и продължена от повечето нации по земята. Тя също предупреждава срещу духовния Вавилон, който е роговата сила от Даниил 7-ма и 8-ма глави. Както видяхме, тази сила била отговорна за блокирането на системата на канала за благословението и държала хората фокусирани върху системата на вродения живот, която е в хармония с лъжата на змията. Тя предупреждава също срещу опита да угаждаме на Бога с делата си, за да покажем, че сме достойни за неговото одобрение по причина на това, което извършваме за Него. Обърнете внимание как тя говори за виното на Вавилон; лъжата на змията за вродената сила е, която прави гневни народите.⁶⁴ Илия изобличил фалшивата система за поклонение на Израил, като направил така, че дъждът да спре и разкрил, че тази система въобще няма сила.

Третата ангелска вест предупреждава срещу следване системата на Новия световен ред, установена от царете на земята, която в последните дни ще се опита да сакрализира системата на вродената сила за живот и да доведе всички до покорство, точно както направил Навуходоносор по времето на Вавилон. Началото на тази вест започва с думата „ако“, което означава, че се изисква едно решение. Ако следвате тази система, точно това ще се случи – затова изберете сега да следвате Бога.

Когато изучаваме историята на Илия, виждаме, че хората са видели ясно кой е истинският Бог, заради огъня, който паднал от небето върху жертвата. В тази последна битка между двете системи Сатана ще се

64 Раса или племе от хора.

опита да заблуди хората, произвеждайки чудеса, които ще ги накарат да си мислят, че фалшивата система е правилната. Забележете:

Откр. 13:13, 14 И вършеше големи знамения, дотам че направи и огън да слиза от небето на земята пред хората. И мамеше земните жители чрез знаменията, които му се даде да извърши пред звяра, като казваше на земните жители да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оживя.

За мнозина ще е трудно да различат истинската система за поклонение от фалшивата; да различат между поклонението на Създателя и Неговия образ (Неговия Син) и звяра и неговия образ. Но не е нужно да бъдем заблуждавани, ако внимателно следваме семейните принципи на Библията.

И така, виждаме, че Тройната ангелска вест е отражение на самото дело на Илия, който в своето си време се опитал да влезе в битка срещу системата за поклонение на вродената сила. Тази вест:

- I. Призовава към поклонение на Създателя, чрез възстановяване на заповедите, на системата за поклонение на Светилището и особено на съботата.
- II. Призовава да се отдаде слава на Бога, което означава да се отразява Неговия характер. Това отразяване на характера идва чрез възстановяване на семейната канална система. “Славата на децата са техните бащи.”
- III. Изобличава фалшивата система на поклонение на Вавилон и нейната система за вродения източник на живот / сила.
- IV. Призовава към избор – Колко дълго ще се колебаете между две мнения?

А какво да кажем за молитвата за възстановяване на дъжда? Това идва с вестта на четвъртия ангел, която говори мощно за падането на духовния Вавилон. Тази вест идва с голяма сила под ръководството на Божия Дух. Това изливане на Духа е символизирано с дъжда.

Яков 5:7 И така, братя, останете търпеливи до Господното пришествие. Ето, земеделецът очаква скъпоценния плод от земята и дълго търпи за него, докато получи и ранния, и късния дъжд.

Тази вест излиза със сила и разкрива падението на Вавилон. Тъй като Вавилон е държал хората роби на системата на вродената сила, тази вест ще им донесе радост, чрез освобождението от верската система на малоценността и запустението; и затова те ще извикат “Вавилон падна и сега ние сме свободни.” Точно това се случило и с Мария Магдалена, когато изляла скъпоценния парфюм върху краката на Исус. Нейната радост не можела да се сдържа и засрамила учениците (особено Юда). Много скоро ще чуе един вик на свобода, когато хората се върнат към семейната система на Бога и започнат да получават стойността си единствено от Него.

в. Откровението за Отец в пламъците на пъкъл

Преди да продължим, трябва да обърнем внимание на няколко текста в последната част на Тройната ангелска вест. Някои хора вярват, че тези текстове учат, че Бог ще гори вечно хората в пъкъл. Дали това е отражение на един истински любящ Баща? Какво означават тези текстове в действителност? Нека отново разгледаме отблизо Откр. 14:10 и 11.

Откр. 14:10, 11 Той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му.

Какво е виното на Божия гняв, което се излива без примес в чашата на негодуванието Му? Това са последиците (наказанието) за онези, които отхвърлят Бог и Неговото семейно царство. Можем да открием следа, която води към значението на чашата като погледнем към наказанието, което платил Исус за онези, които избират да следват Бога. Обърнете внимание какво казва Исус малко преди да бъде предаден на смърт:

Мат. 20:22 А Исус в отговор каза: Не знаете какво искате. Можете ли да пиете чашата, която Аз имам да пия, (и да се кръстите с кръщението, с което Аз се кръщавам)? Казаха Му: Можем.

Йоан 18:11 Тогава Исус каза на Петър: Сложи меч в ножницата. Чашата, която Ми даде Отец, да не я ли пия?

Лука 22:41, 42 И Той се отдели от тях колкото един хвърлей камък и като коленичи, се молеше, като казваше: Отче, ако е волята Ти, отмени Ме с тази чаша, но нека бъде не Моята воля, а Твоята.

Чашата за която говорил Исус била преживяването на отделяне от Отец, докато бил на кръста. Когато Исус умираше, поемайки греховете на света върху Себе Си, вместо усещането за радостта и любовта на Неговия Баща, Той усещал гнева на Своя Баща спрямо греховете, които носил. Той почувствал, че Неговият Баща го оставя сам. Когато присъствието на Неговия Отец Го напуснало, Той извикал:

Мат. 27:46 А около деветия час Исус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? — тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?

Думата „оставил“ означава да изоставиш назад или да направиш пуст. В контекста на всичко, което обсъждахме във връзка с канала на благословението и относно Бог като източник на живота и благословението, това трябва да е възможно най-ужасното събитие. Обърнете специално внимание на това, че най-болезненото и най-измъчващо събитие в царството на отношенията е разбиването на тези отношения. Исус не извикал “боли ме от тези пирони и побоя” – Той извикал: “Защо ме запустяваш?” Това е чашата на гнева - негодуванието на Бога, което Исус трябвало да изпие.

Мъчението на онези, които отхвърлят Бога, представлява пълното осъзнаване на това Кого са отхвърлили и колко много са наранили сърцето на техния небесен Баща. Бог ще им разкрие напълно, колко много ги е възлюбил и колко скъпоценни са били те за Него, а сега е принуден да им каже сбогом. Забележете как Библията описва любовта в Песента на Соломон:

Песен на песните 8:6 Положи ме като печат на сърцето си, като печат на ръката си — защото любовта е силна като смъртта, ревността е жестока като Шеол; пламъците ѝ са огнени пламъци, като ГОСПОДНИЯ пламък.

Когато Божията любов се разкрие напълно пред онези, които са Го отхвърлили, това е като жар, която ги изгаря. Мъчението и агонията ги кара да плачат и да скърцат със зъбите си:

Мат. 8:12 А синовете на царството ще бъдат изхвърлени във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби.

Друг важен момент е, че ако Исус е платил пълния дълг за греха и този дълг изисква претърпяване на едно пълно отделяне от Бога, то тогава дългът е бил платен напълно. Ако дългът се е състоял в това да се гори вечно в пъкьла, тогава Исус все още трябва е там, в пъкьла, плащайки цената.

Друг момент, който се пропуска от хората е този, че животът идва само от Бога и щом веднъж сте отделени от Него, преставате да съществувате. Лъжата на змията е тази, която кара хората да вярват, че могат да живеят вечно в пламъците на пъкьла. Нито една честна личност не би могла да наказва вечно някого, заради един кратък живот на грях. Това би било несправедливо; такова едно вярване превръща Бога в жесток тиран по подобие на Нимрод.

Помнете, че Божието царство е царство на отношенията и затова и наказанието ще бъде на основата на отношенията. Наказанието е болката, която причинява отделянето от най-любящото Същество във вселената и вината от отхвърлянето на една такава Личност.

Вярно е, че земята ще бъде очистена от физически огън, който ще превърне в пепел онези, които са отхвърляли Бога, но това няма да е фокусът на наказанието, това е последицата - почитването на земята.

Мал. 4:1 Защото, ето, идва Денят, който ще гори като пещ; и всички горделиви и всички, които постъпват безбожно, ще бъдат плява и идващият ден ще ги изгори, казва ГОСПОД на Войнствата, така че няма да им остави нито корен, нито клонче.

А какво да кажем за дима от мъчението им, който се издига вечно? Това означава, че ефектът от отделянето е постоянен. Както забелязахме, невъзможно е да се живее отделно от Бога, така че хората не могат да продължат да живеят и да страдат. В Библията, думата завинаги означава „толкова дълго колкото трае” или “докато се завърши.” Вижте как е използвана думата завинаги (навеки) в книгата на Йона:

Йона 2:5-6 Водите обгърнаха душата ми, бездната ме обкръжи, водорасли се обвиха около главата ми. 6 Слязох до дъното на планините, резетата на земята се затвори за мен навеки. Но Ти изведе живота ми от рова, ГОСПОДИ, Боже мой!

Говорейки за съдбите връхлетели различните народи по времето на Израил, Исаия записва някои познати думи:

Ис. 34:8-11 Защото е ден на отмъщение от ГОСПОДА, година на възмездия за делото на Сион. Потоците на Едом ще се превърнат в катран и пръстта му — в сяр, и земята му ще стане пламтящ катран. 10 Ден и нощ няма да угасне, димът ѝ ще се издига до века, от поколение в поколение ще остане пуста, никой няма да премине през нея за вечни времена. А пеликан и таралеж ще я наследят, кукумявка и гарван ще живеят в нея. И Господ ще опъне над нея мерителна връв на пустота и отвес на празнота.

Ако днес ви се наложи да пътувате през тези земи, няма да видите горящ огън в споменатите градове и местности. Огънят не е спрял докато не е завършил делото на унищожението си и ефектът е перманентен. Когато четем внимателно Библията, можем да бъдем благодарни, че Бог не е отмъстителен тиран като Нимрод, но един любящ Баща. Исус платил за нас цената на отделянето, за да можем да живеем вечно с нашия небесен Баща и Неговия Син. Изберете днес в кое царство ще живеете. Ще следвате ли истинския Бог - източникът на целия живот - или ще повярвате лъжата на Сатана - че животът е във вас — изправяйки се срещу мъчението на последното отделяне и след това да престанете да съществувате?

26. Обединяване на семейството – Второто пришествие (Камъкът)

От времето, когато Христос се възнесъл на небето след Неговото разпятие и възкресение, последователите Му загрижени и с нетърпение очаквали изпълнението на обещанието за Второто Му пришествие. Второто пришествие на Христос е споменато повече от 300 пъти в Новия завет. Това е времето, което очакват всички последователи на Бога, защото за първи път в човешката история, цялото човешко семейство ще се събере, за да не се раздели никога повече. Павел ни казва, че Христос ще се яви за втори път, за да потвърди Своите деца.

Евр. 9:28 Така и Христос беше принесен веднъж, за да понесе греховете на мнозина, и ще се яви втори път, без да има работа с грях, за спасението на онези, които Го очакват.

Исус говорил за Неговото повторно идване и домът, който подготвя за нас:

Йоан 14:1-4 Да не се смуцава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мен. В дома на Отца Ми има много жилища. Ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, така че където съм Аз, да бъдете и вие. А вие знаете къде отивам, и пътя знаете.

Христос казал, “Пак ще дойда”. Понякога ние даваме обещания, които не можем да спазим поради някои обстоятелства; но обещанията на Исус Христос са сигурни – те **ЩЕ** се изпълнят, и ако има едно абсолютно сигурно нещо, това е фактът, че един ден Христос ще се завърне на тази земя.

а. Начинът на Исусовото завръщане

і. Едно видимо събитие

Има много хора, които вярват в идването на Исус, но мнозина са объркани относно това как всъщност ще се случи това. Някои вярват, че

Исус ще дойде тайно и скришно, но обърнете внимание какво казва Библията:

Деян 1:9-11 И като изрече това, докато те гледаха, Той се възнесе и облак Го прие от погледа им. И докато се взираха към небето, когато възлизаше, ето, двама мъже в бели дрехи застанаха при тях, които и казаха: Галилеяни, защо стоите и гледате към небето? Този Исус, който се възнесе от вас на небето, ще дойде така, както Го видяхте да отива на небето.

Това е разказът за възнесението. Учениците Го виждат как се възнася, и двама човека в бяло облекло (вероятно ангели) казали, че „този същият Исус“ ще се върне по същия начин. Учениците видели със собствените си очи как Исус се възнася. Това било едно видимо събитие; Неговото завръщане няма да бъде тайно, но видимо.

Мат. 24:30 Тогава ще се яви на небето знамението на Човешкия Син; и тогава ще заплачат всички земни племена, като видят Човешкия Син, идващ на небесните облаци със сила и голяма слава.

То ще бъде видимо, не само за верните деца на Бога, но също и за онези, които отхвърлят Бога. Забележете какво казва книгата Откровение:

Откр. 1:7 Ето, идва с облаци; и ще Го види всяко око, и онези, които Го прободоха; и всички земни племена ще зарадят заради Него. Да, амин.

ii. Едно славно събитие

Когато Исус дойде, това ще бъде едно изключително ярко събитие. Никой няма да го пропусне.

Мат. 25:31 А когато дойде Човешкият Син в славата Си и всичките (свети) ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол.

Библията казва, че изразът на един ангел е като блясъка на светкавица. Можете ли да си представите блясъка на всички ангели в комбинация с блясъка на Отец и Сина? Невъзможно е да се пропусне едно такова събитие; то ще е чудно и ярко.

iii. Едно събитие променящо света

Когато Исус дойде, светът ще е обърнат с главата надолу.

Откр. 6:14-17 небето изчезна като свитък, когато се навива; и всички планини и острови се отместиха от местата си. И земните царе, големците и военачалниците, богатите и силните, всеки роб и свободен се скриха в пещерите и в скалите на планините; и казаха на планините и на скалите: Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнето, защото е дошъл великият ден на Неговия гняв, и кой може да устои?

Всички острови и планини ще променят местоположението си. Това не е едно тайно събитие. Забележете също пророчеството дадено на цар Навуходоносор:

Дан. 2:44, 45 И в дните на тези царе небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши и управлението му няма да бъде оставено на друг народ; а то ще разбие и довърши всички тези царства и самото то ще пребъде до века, 45 понеже си видял, че от планината се е откъснал камък, но не с ръце, и е разбил желязото, бронза, глината, среброто и златото. Великият Бог е известил на царя какво ще стане след това. Сънят е верен и тълкуванието му — достоверно.

Това пророчество ни казва ясно, че, когато Исус се завърне отново, нито едно земно управление няма да продължи да съществува. Те ще бъдат разбити на парчета и семето на жената ще триумфира над лъжата на змията.

б. Бог потвърждава верните Си деца

Библията казва, че, когато Исус се приближи към земята, Той ще извика и всички заспали с вяра в Него ще бъдат възкресени за живот и ще бъдат взети във въздуха да посрещнат Исус.

1 Сол. 4:16, 17 Понеже Сам Господ ще слезе от небето с команда, с гласа на архангел и с Божия тръба; и мъртвите в Христос първо ще възкръснат; после ние, живите, останалите, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаци да срещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа.

Мнозина са били в гробовете си в продължение на стотици години, но сега тези верни хора са възкресени за вечен живот. Някои, които са живели по времето на Христовото завръщане и които разбира се никога не са били преживявали смърт, са взети с Господ във въздуха. Те ще имат вечен живот и никога няма да вкусят смърт, и ще живеят завинаги с Отец и Сина

Някои вярват, че Исус ще дойде отново на земята и ще извършва чудеса, и ще изцелява хора, но забележете какво казва Библията - праведните са взети, за да посрещнат Господ ВЪВ ВЪЗДУХА. На друго място Исус коментира:

Мат. 24:30-31 Тогава ще се яви на небето знамението на Човешкия Син; и тогава ще заплачат всички земни племена, като видят Човешкия Син, идващ на небесните облаци със сила и голяма слава. И ще изпрати Своите ангели със силен тръбен глас; и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия.

Ангелите събират Божия народ от земята, както жетварите събират скъпоценното жито.

в. Божиите деца свързани за постоянно с Източника на живота

Както казахме няколко пъти, човек няма безсмъртен живот на тази земя. Момент след момент, неговият живот е зависим от дара на Христовия живот в негова полза. Когато Исус дойде и лъжата на змията бъде умъртвена и няма нищо, което да ни отделя от Бога, тогава каналът на живота ще тече към нас постоянно, директно от трона на Бога. Ще живеем вечно.

1 Кор. 15:51-54 Ето, казвам ви една тайна: не всички ще починаем, но всички ще се изменим в един миг, в мигване на око, при последната тръба; защото тръбата ще затръби и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим. Защото това тленното трябва да се облече в нетление и това смъртното — да се облече в безсмъртие. А когато това тленното се облече в нетление и това смъртното се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне написаното слово: "Погълната беше смъртта победоносно."

Каква прекрасна мисъл; да живеем вечно с нашия чуден Бог, без страх от смъртта; без болест и без изгубваме любимите си хора. Отношенията никога няма да бъдат разваляни и всички ще имат съвършена любов и ще се грижат едни за други.

Лъжата на змията е победена, ще прием свободно от водите на живота, които изтичат от небесния трон на Бога и Божият закон ще бъде запечатан завинаги в умовете ни. Интересно е да се забележи, че точно символът на източника на живота е запечатан в умовете ни, за да е сигурно, че никога отново няма да се отклоним и да паднем в ужасите на греха.

Откр. 14:1 И видях, и ето: Агнето стоеше на хълма Сион и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които носеха Името на Неговия Отец написано на челата им. (KJV)

Точно името на Отец се запечатва в нашето мислене. Винаги ще помним, ще почитаме и ще отдаваме слава на Него, помнейки винаги, че от Него протича целият живот.

27. Живеене в Божието семейно царство по време на последните дни

След като разгледахме трагична ситуация с едно семейство в първа глава, аз направих следния коментар:

Какви принципи действат в обществото, причиняващи такъв срив в изграждането на семейната съкровищница от спомени? Кой са силите, които довеждат до повишаване ръста на изолацията, депресията и самоубийствата? Можем да предложим някои повърхностни отговори като нуждата от прекарване на повече време заедно и бих могъл да ви дам един списък с неща за изпълнение (които вие вече знаете), който много може да ви облагодетелства при изграждането на семейната ви съкровищница, но предполагам, че това би било като да ви предложила бърсалка с влакна за попиване на водата вместо да ви посоча мястото от където тече водата. Вярвам, че проблемите са много по-дълбоки от това, което може да разреши един обикновен списък с неща за изпълнение.

Имахме много обхвален преглед върху силите, раздиращи семейството. С тези принципи в действие, вече можем да предложим някои съвети и да уточним основните моменти за изграждане на семейна съкровищница на спомените.

а. Отношенията „съпруг-съпруга“

Както показахме ясно, всичко зависи от правилното структуриране на отношенията между съпруга и съпругата в структурата на благословието. Благославящата структура се установява от съпруга, който трябва да осъзнава ролята си на глава, благословител и осеменител на дома; и съпругата, която трябва да осъзнава своята критично важна роля на агент на подчинението и отхранването, който свежда благословието до децата. Но как осъществяваме това ден след ден в живота си?

і. Съпругът и бащата

Осъзнайте вашата привилегия и отговорност да благославяте вашата съпруга и деца. Разполагате с небесна власт да се молите и да изговаряте благословение в живота им. Молете се всеки ден, живота на съпругата и децата ви да бъде изпълнен с благословение и мир. Молете се да бъдат защитени, да имат мъдрост и успех. Вашата нагласа и себевъзприемането ви по време на този молитвен процес е от жизнено важно значение. Молете се с усещане за цел; защото това е изключително важна част от ролята ви в дома и тогава Бог действително ще благослови семейството ви.

Помнете, че думите ви имат сила. Думите ви са мощни семена, които ще произведат жетва в съпругата и децата ви.

Пр. 18:21 Смърт и живот има в силата на езика и които го обичат, ще ядат плодовете му.

Използвайте всяка възможност да говорите думи на насърчение на съпругата и децата си. Семейството ви има нужда да чуе тези думи (семена), те зависят от тях. Избягвайте изкушението да въздържате благословието си, когато авторитетът ви е канализиран. Помнете, че вашето достойнство и ценност идва от Бога. Учете семейството си на

библейските принципи на канала за благословието и важноста на това, те да стоят в този канал.

В края на всеки ден се застъпвайте за децата си и молете Господ да прости грешките им. Това е жизнено важен принцип на водачеството. Вие сте отговорен за поведението им, докато достигнат възраст, в която са способни да носят сами отговорност, и вие трябва да действате в тяхна полза.

Помнете, че семейното ви царство почива на отношението на подчинение от страна на съпругата ви. Направете живота ѝ сладък и радостен. Положете всяко усилие да оценявате нейната работа в дома и я подкрепяйте по всеки възможен начин. Молете се за вашата съпруга и се молете за мъдрост да я ръководите по най-добрия начин. Помнете, тя разчита на това, че водачеството ви ще бъде насочвано от Бога и че ще бъде благословена чрез него. Молете се преди да искате от нея да направи определени неща; уверете се, че това, което искате да направи е желание и на Бога.

Не крещете и не повишавайте силата на гласа си. Повишаването на гласа показва загуба на идентичност от ваша страна. Гневните думи на съпруга / бащата са изключително унищожителни за емоционалното здраве на семейството ви. Вашите думи са семе, а дума посята с гняв ще донесе жетва от вихрушка у децата ви. Сатана често ще ви изкушава да говорите гневно и да проклинате съпругата и децата си. Ако постоянно усещате нужда да правите това, трябва да прецените дали наистина намирате стойността си в небесния си Баща и да гледате на себе си като водач на дома си.

Може да попаднете в ситуация, в която съпругата ви се опитва да доминира и да ви контролира. Вместо да ѝ отговорите по същия начин, поемете водаческата си роля и се молете за благословение в живота на съпругата си. Жена, която контролира и доминира, в действителност се чувства много несигурна. Тя има нужда да я благословите и цените, което ще ѝ помогне да излекува раните, които може да е получила от своя баща, или от лошото ви ръководство в миналото. Това ще изисква много търпение и молитва, но последиците са награждаващи.

Помнете, че отговорността за обучение на семейството си на принципите на канала за благословието е ваша. Събирайте редовно семейството си, за да ги учите на принципите на Библията. Учете ги за Бога – източникът на целия живот - и на това как да стоите свързани с този източник. Учете ги относно лъжата на змията и опасностите от независимото действие.

Пазете съботата като специален ден на семейството за поклонение на Бога, за припомняне на всички прекрасни неща, които Той е направил за вас и семейството ви. Съботата ни носи почивката на самия Христос, както Той си почива в Неговия Отец. С този специален дар на Святия Дух, на нас ни се напомня, че целият живот идва от Бога и ние имаме живот само в отношенията с Него.

Учете семейството си на пътуването в Светилището – от двора, към най-святото място; и как чрез това пътуване Бог е обещал да напише Своите защитаващи принципи (закона с десетте заповеди), в сърцата ви, така че да може да бъдете постоянно свързани с него.

Дръжте дома си (доколкото е възможно) свободен от филми, музика и образователни програми, които са вдъхновени от Новия световен ред и които биха подкопали канала на благословието. Внимавайте срещу телевизионни програми, които действат подривно на ръководството на бащинската роля.⁶⁵ Съхранявайте в паметта си следния текст, когато оценявате внасяните в дома ви материали:

Фил. 4:7, 8 И Божият мир, който превъзхожда всеки разум, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христос Исус. 8 Най-накрая, братя, всичко, което е истинно, което е честно, което е праведно, което е чисто, което е достойно за обич, което е благодатно, ако има нещо добродетелно и ако има нещо похвално, това зачитайте.

65 „Сем. Симпсън“ е много популярна програма, която е явен пример за това. Ще установите, че повечето програми по някакъв начин подкопават истинските семейни ценности.

Дали нещата, които се гледат и четат са истинни и честни? Повечето фантастични програми не могат да бъдат класифицирани като истинни. Справедливи ли са, чисти ли са, любящи ли са? Колко от програмите са пълни с мръсен език, неморално поведение и насилие? Важно е да се помни, че дори да не допускате децата ви да гледат тези неща, ако вие самите ги гледате, духът, който придружава тези филми, така или иначе пак ще замърси децата ви.

В по-ранните години е лесно тези неща да бъдат държани настрана, но, когато децата пораснат, трябва да работите с тях, за да виждате опасностите, вместо само да ограничавате достъпа им до такива неща. Когато децата растат, те трябва да започнат да вземат самостоятелно решения; не може да вземате всичките им решения вместо тях.

Помнете, че като глава на дома, когато се включвате в светски дейности, вие отваряте врата и това повлиява цялото ви семейство със светския дух. Помнете, че ако гледате материал, който съдържа духа на бунта, по този начин може да посявате дух на бунт в децата си. И тогава, ако те се разбунтуват срещу вас, може проблемът да е във вас самите, а не в тях. Внимателно осъзнайте ролята си на защитник на семейството срещу външни влияния.

Най-вече, стойте близо до вашия пример и Учител – Исус Христос. Когато стоите свързани с Него в молитва и изучаване, ще бъдете изпълвани с нужната мъдрост, благодат и мир, за да водите семейството си. Ако вашата професията ви пречи да имате достатъчно време да се молите и да размишлявате – намерете си друга работа. Много по-добре е да изгубите една работа, отколкото да изгубите семейството си. Семейството ви е всичко за вас.

ii. Съпругата и майката

Както забелязахме няколко пъти по-рано, ключа за успеха на семейното царство се намира в така важната роля на съпругата и майката. Покорният дух, който тя въвежда в дома установява благославящата власт на съпруга ѝ, и повлиява по един мощен начин децата ѝ с принципите на

покорството. Тъй като Бог е източникът на целия живот, правилното подчинение има ключова роля в живота на семейството.

Ролята на съпругата и майката е да отхранва семето на нейния съпруг, както физически, така и духовно. Мъдрата съпруга ще сведе благословието на своя съпруг върху себе си и децата си.

Най-добрият начин съпругата да може да осигури благословение за себе си и за децата си е като се моли за съпруга си, за да може той да ръководи с мъдрост и благоразумие. Молете се той да може да взема внимателно обмислени решения, които биха облагодетелствали цялото семейство.

Мъдрата съпруга няма да предизвиква решенията на нейния съпруг, или да поема отговорността за последната дума. Няма да се опитва да манипулира съпруга си чрез сълзи, ласкателства или чрез брачни предимства. Такава измама и манипулация ще докарва жетва в децата ви и ще ги учи да бъдат коварни и да си прокарват своя собствен начин за решаване на проблемите.

Понякога Господ ще ви показва неща, които съпругът ви няма да види моментално, също както Господ позволил на Ревека да осъзнае, че Яков бил по-духовно момче от Исав. Това е изпитание, за да се види дали ще се молите за вашия съпруг и дали ще апелирате с дух на покорност, или ще се упоавате на вашето „върховно познание“, за да постигнете промяна, както направила Ревека, принуждавайки Яков да заблуди баща си. Резултатът бил, че тя никога повече не видяла любимия си син.

Подчинявайки се на вашия съпруг, вие се подчинявате на Господ и заради Господ. Ако съпругът ви не е вярващ, използвайте всяка възможност да утвърждавате неговото водителство като имате покорно отношение. Както казва Библията:

1 Петр. 3:1-6 Също така и вие, жени, покорявайте се на мъжете си, така че даже ако някои от тях не се покоряват на словото, да се спечелят без слово, чрез поведението на жените си, като видят вашето поведение в страх и чистота. Вашето украшение да не е външно, тоест плетене на косата, кичене със злато или обличане със скъпи дрехи, а скритият човек на сърцето, с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е

скъпоценно пред Бога. Защото така някога и светите жени, които се надяваха на Бога, украсяваха себе си, като се покоряваха на мъжете си, както Сара се покоряваше на Авраам и го наричаше господар, чиито деца станяхте и вие, като правите добро и не се боите от никаква заплаха.

Помнете, подчинението не е пасивен процес, при който само извършвате това, което казва съпругът ви; то е един активен процес на молитва за мъдростта на съпруга ви, апелирайки към него относно проблеми, които са важни за вас. Търсете съвета и ръководството му по различни въпроси и вярвайте, че Господ ще даде мъдрост на съпруга ви да ви ръководи. Ако съпругът ви иска от вас специфично да нарушите заповедите на Бога, апелирайте с нежност към него, като обясните, че тези заповеди са много важни за вас и че когато той иска да ги нарушавате, по този начин желае да нараните съвестта си, а след това го попитайте дали наистина иска това от вас. Ако не отстъпи, тогава трябва с тих, но твърд тон да заявите, че не може да направите това и да се молите той да престане да го иска. Не го предизвиквайте, не му викайте и не се опитвайте да го манипулирате, за да си промени мнението. Уповавайте на това, че Бога няма да позволи да бъдете изпитани повече отколкото можете да понесете.

Не говорете на другите лоши неща за съпруга си при каквито и да е обстоятелства. Не го критикувайте и не го унижавайте, защото това със сигурност ще доведе до собственото ви унищожение. Ако има проблеми, апелирайте към съпруга си, а отвъд това, апелирайте за помощ и към ръководителите на църквата или семейното ви общество – не с цел оправдание и възмездие, но за постигане на мир.

Ако съпругът ви не поема свещеническото си задължение да учи и ръководи семейството по духовните въпроси, не поемайте автоматично тази роля. Поискайте разрешение от съпруга си да изпълнявате тази роля, ако той чувства, че не може да го направи; и продължете да се молите за това той да си възвърне (или поеме) тази роля, възможно най-скоро.

Вие сте царицата на вашия дом и може да направите много, за да превърнете дома в едно красиво място. Чрез хранещите дарове на гостоприемството, може да направите дома си едно място, в което съпругът ви, децата ви и приятелите ви обичат да бъдат. Бъдете бодра в работата си и помнете, че макар и да е важна, подредбата на дома ви, тя

не е по-важна от близостта на семейните ви отношения: Домът е направен за човека, а не човекът за дома.

Търсете мъдрост от Господ, и чрез съпруга си, за да учите децата си, особено в ранните години. Ваша привилегия е да установите тона и основата на техните характери. Отпечатайте върху тях важността на заповедите, канала на благословението и необходимостта да уважават и почитат баща си. Както казва Библията:

Тит 2:3-5 Така също и старите жени да имат поведение съответно на светостта, да не са клеветници, нито отдадени много на вино, да поучават това, което е добро, за да учат младите жени да обичат мъжете си и децата си, да са разбрани, целомъдрени, да работят по домовете си, да са благи, подчинени на мъжете си, за да не се хули Божието слово.

Има специална работа за майките с техните дъщери и за духовните жени с младите жени в църквата; и това е да се съхранят принципите на библейското подчинение в семейното царство. Семейното царство зависи от това обучение и вие сте в най-добрата позиция за запазване активността на това царство. Ето защо Отец изпратил Своя Син като агент на този принцип, за да спаси семейното царство, защото никой друг не познава по-добре от Божия Син принципите на подчинението.

В този съвременен век, когато светът се старае да обучава младите жени на независимост и на абсолютно неподчинение, вие имате свещеното задължение да възпитате млади жени по такъв начин, че да предотвратите сатанинските планове за Новия световен ред. Много зависи от това жизнено важно дело на обучаване на младите жени. Също както вселената зависи напълно от подчинението на Исус към Отец, така и нашите семейства зависят от развитието на млади, мъдри жени, които разбират силата на подчинението в семейното царство.

И най-вече, наблюдавайте отблизо вашия Спасител и изучавайте Неговия пример на подчинение. В много отношения, вие сте били създадени по Неговия образ и имате радостната възможност да разкриете Неговия характер пред света по един мощен начин.

б. Времена и събития за специално благословение

Най-голямата радост и (същевременно) отговорност за родителите е да възпитат щастливи, мъдри и продуктивни деца. Успехът на семейното царство зависи от засаждането на благословеното семе в сърцата на децата ви, чрез бащата и отхранването му, чрез майката. Това дело може да бъде извършвано ден след ден, но има много специални времена, когато могат да се провеждат официални церемонии за благословение и за запечатване на благославящото семе в сърцата на децата ви.

i. Зачеване и бременност

Дори когато детето ви още не е родено, каналът на благословението е много активен. Отношението към нероденото ви дете е семе, което определя основите на емоционалната стабилност на това дете. Съпругът и съпругата трябва заедно да търсят Господ с благодарности за нероденото дете, дори и ако детето е заченато „случайно“; то не е случайно от страна на Бога. Първото благословение е радостната нагласа да искате това дете. Би било добре да има специално честване на събитието, което може да заснемете, за да покажете на детето си след време колко сте бил въодушевен от неговото зачеване и развитие в утробата.

ii. Раждане

Раждането на детето е най-радостното събитие. Не се поддавайте на изкушението да си пожелавате да е момче или момиче. Приемете пола на детето като дар от Бога към вас. Всеки намек на разочарование ще протече веднага през канала към емоционалната памет и ще го прокългне.

При първа възможност, уредете церемония за специално посвещение, за да посветите себе си на възпитаването на това дете в принципите на Божието семейно царство. Може да планирате това да се случи в църква, или група в обществото, или само с разширеното ви семейство.

iii. Прохождане и ранни години

Осигурете детето си изобилно с обич и до колкото ви е възможно със свободна от конфликти и несъгласия среда. През тези години, детето ще изпита решимостта ви да следвате своите заповеди. Не викайте на децата си и не ги заплашвайте; такова поведение идва от липсата на знание за това кой сте всъщност. Спокойно и твърдо посочвайте на децата си техните задължения и се уверете дали те ги следват. Понякога това ще изисква повече от времето, което искате да отделите, но това е изключително важно. Помнете, че, когато детето ви се бави при послушанието или отказва да е послушно, Сатана работи, за да пороби волята му. Вместо да го мъмрите, молете се постоянно Бог да освободи волята му, за да може да е послушно на заповедите ви. В някои случаи, Сатана ще се опитва да използва страха в сърцето на детето ви, за да го накара да е непослушно – такъв е често случаят с консумацията на определени храни. В някои случаи, детето не иска да е непослушно, но Сатана го държи чрез страх и прави послушанието трудно за него. Търпеливо го водете към молитва и го насърчете да уповава на Бога .

През тези години, сутрешното у вечерното богослужение са превъзходно време за благословение. Предлагам ви, при вечерта на всяка събота, когато водите програмата за богослужение у дома, да довеждате децата си при вас, като бащи, да полагате ръцете си върху тях и да ги благославяте. Кажете им, че са специални, че ги обичате и че Бог също ги обича. Тези събития ще помогнат за запечатване на семената на благословието в децата ви.

iv. Юношество

Началото на юношеството или тийнеджърските години са едно изключително важно време. То бележи прехода от детство към зрелост. Точно през това време, детето ще започне да се превръща в мъж или жена. Също някъде по това време, детето ще търси

специално уверение за своята идентичност, целта и насоката си. Точно през тези години, ролята на бащата става изключително важна. Помнете библейският стих, който казва:

Пр. 17:6 Синовете на синовете са венецът на старците и славата на синовете са техните бащи.

Когато детето навлиза в тийнеджърските си години, ви предлагам да планирате за него една специална церемония на признанието в присъствието на семейството и приятелите; нещо по линия на утвърждаването (като церемонията Бар Митсва). Най-важната част от церемонията са думите на любов и оценяване от бащата пред събраните. Това ще спомогне за здравето засаждане на семената на Божието семейно царство и ще съдейства за предпазването на детето ви от многото опасности, които тийнеджърите срещат, когато се опитват да се установят като зрели хора.

v. Зрелост

Детето обикновено достига зрелост между 18 до 21 години, но това варира в зависимост от детето. Много култури осъзнават нуждата от честване на нещо като 21-ви рожден ден. Бащата отново може да играе ключова роля в един такъв празник като отпуска сина си или дъщеря си в периода на мъжеството или съответно на женствеността. Когато нашият баща ни казва, че вече сме мъже или жени, това е от изключително голямо значение и би било мъдро да има едно честване на тази възраст.

vi. Брак

Устояването на семейното царство във времето зависи изцяло от избора на правилен брачен партньор за детето ви. Ако сте били старателни при благославянето на детето си и сте го учили на принципите на водачеството и подчинението, тогава е по-вероятно то да избере партньор, който също поддържа тези ценности. Молете

се усърдно децата ви да направят мъдър избор и се молете те да търсят съвета ви за такъв партньор. Избягвайте да налагате мнението си относно партньор за живота и когато те вземат решението, бъдете внимателни да не критикувате сурово техния избор на евентуален партньор.

Когато детето ви взема решение за брак и след съветване и молитва е решило да върви напред, подкрепете решението му, не действайте подривно спрямо детето си, тъй като това би могло да унищожи брака още от началото.

Опитайте се да се сближите със зета или снахата и ги приветствайте в семейството си, като държите вратата си отворена за тях. Сватбеният ден трябва да бъде изключително радостно събитие. Изисква се много молитва и усилие, за да го направите такова. Благословете децата си, когато се женят, защото без вашето благословение, бракът им ще е труден. Дори ако чувствате, че има проблеми, проклятието ви би донесло само бунт (щом те веднъж са решили) и ще прекъсне близостта ви с тях. Направете всичко, за да държите отворени каналите на благословението, защото децата ви все още имат нужда от благословението ви, за времето когато ще имат техни собствени деца.

vii. Внуци

Дядото (или бабата) има ключова роля в благославянето. Помнете, че венецът на старците са внуците им. Ако сте близки със сина си или дъщеря си, те биха могли да дойдат при вас, за да ги посъветвате как да се отнасят към детето си в определени ситуации. Понеже децата ни са подобни на нас, дядото и бабата имат специални прозрения за чертите на характера на едно внуче. Избягвайте да давате съвет за отглеждането на дете, когато не са искали това от вас. Благославяйте внуците си при всяка възможност и ги насърчавайте в духовните неща. Внуците могат да бъдат такова

благословение за дядото и бабата и прекарването на време с внуци, които ви обичат може да се окаже най-голямо благословение.

в. Живеене в провинцията

Ще си спомните, че направихме няколко сравнения между философията на Авраам и тази на Нимрод. Ето отново таблицата.

Авраам	Нимрод
	
1. Семейна структура (Бит. 18:19)	1. Индивидуален диктатор/тиран (Бит. 10:10)
2. Номадски обитатели на дивни местности (Евр. 11:8-10)	2. Строители и защитници на градове (Бит. 11:4)
3. Идентичност чрез родителско благословение (Бит. 12:2)	3. Идентичност чрез прочутост (Бит. 11:4)
4. Спазване на съботата и заповедите (Бит. 26:5)	4. Следване на личните желания (Римл. 1:21-32)
5. Вярa в смъртта и възкресението (Евр. 11:17-19)	5. Вярa в безсмъртието на душата (Бит. 3:4)
6. Спасител като скромн възстановител на живота разкрит в закланото агне (Йоан 11:25)	6. Спасител като горд освободител и подчинител, подсилен от поклонението на слънцето и природата

Една от точките, която забелязахме, беше, че семейното царство работи най-добре в селска обстановка - в обкръжението на Божиите неща. Градовете били строени за първи път от Каин, а след това Нимрод разширил тези принципи. Градовете обикновено са пълни с престъпност, насилие и с угаждащи на себе си множества. Градът не е място за възпитаване на деца в семейното царство. Библията ни казва: “Мълчете и знайте, че Аз съм Бог.” Трудно е да бъдете на тихо място докато живеете в един гъмжащ град.

Когато сте обградени с дървета и хълмове, с планини и реки, постоянно ви се напомня за каналната система за благословение на Бога. Вместо да зависите от хора за водата си, вие зависите от дъжда на небето. Децата ви ще бъдат по-близо до природата и ще се учат да ценят природните неща. Ако не живеете в провинциална среда, ви насърчавам да се молите за едно разумно преместване колкото се може по-скоро. Целта не е да се изолирате напълно от хората. За предпочитане е да се живее в близост до малък град. Когато се молите, старайки се да изградите вашето семейно царство, нека Бог ви дари мъдрост по тези въпроси.

г. Съкровищница на семейните спомени

Когато се опитвате да прилагате с молитва принципите представени в тази книга, аз съм уверен, че

ще изградите голяма съкровищница на спомените за вас и децата си. Едно от нещата, които аз, като баща, извършвам съзнателно в тази връзка, е да записвам на камера или да снимам с фотоапарат специалните семейни събития в нашия живот и да ги пускам на семейството си в значими случаи (като по време на ваканцията в края на годината).

Редовно съхранявам снимки и ги пускам на слайд шоу на компютъра си, а също и като „тапет на екрана“, и често виждам как съпругата ми и децата ми се спират да гледат снимките. Добре е да си напомняме за щастливите времена, които сме прекарвали заедно през годините. Тези спомени ще останат с децата ви и ще ги защитават срещу ужасната трагедия, която сполетяла онзи млад човек от 1-ва глава. Това също ще ги защити срещу, чувството на необходимост от пороците и бунта, в които участват младите хора днес, когато се срещат с проклятията идващи в живота им, чрез лъжата на змията за вродената сила.

Бих искал да се моля за твоето семейство, да бъде благословено с радост и да устоява на сатанинските атаки, чрез глобалния елит. Насърчавам ви да извършите своята част в спазване на Божиите заповеди и вярата на Исус. Аз също очаквам с нетърпение времето, когато всички ние, като деца на Бога, ще застанем около Неговия трон и ще се поклоним на Този, който е източникът на всяко благословение.

Приложение А - Правилата на Уилям Милър за тълкуване

(с пълно включване на библейските текстове)

От мемоарите на Уилям Милър,

от Силвестър Блис 1853 г., стр. 70-72

Виж също Ривю енд Херълд – 16-ти март, 1868 г.

“За да можем да продължим с разбиране, ...

*Ще представя една-две извадки от правилата за тълкуване на 2-н Милър,
които по същество са правилата на всеки разумен тълкувател на
Божиято Слово.”*

Джеймс Уайт – Ривю енд Херълд – 16-ти септември, 1951 г.

Изучавайки Библията, намерих следните правила от голяма полза за себе си и сега ги представям публично понеже бях специално замолен за това. Всяко правило трябва да бъде добре изучено, във връзка с библейските референции, ако ученикът на Библията някога би пожелал да се облагодетелства от тях.

I-во ПРАВИЛО

Всяка дума трябва да има свое лично отношение (връзка) към темата, представена в Библията.

ДОКАЗАТЕЛСТВО

Мат. 5:18 Защото, истина ви казвам: докато премине небето и земята, нито една йота, нито една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне.

II-ро ПРАВИЛО

Всичкото писание е необходимо, и може да се разбере чрез усърдно прилагане и изучаване.

ДОКАЗАТЕЛСТВО

2 Тим. 3:15-17 И че от детинство знаеш Свещените Писания, които имат сила да те направят мъдър за спасение чрез вяра в Христос Исус. 16 Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправяне, за наставление в правдата; 17 за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено подготвен за всяко добро дело.

III-то ПРАВИЛО

Нищо от разкритото в Библията не може и няма да бъде скрито за онези, които искат с вяра, без да се колебаят.

ДОКАЗАТЕЛСТВО

Вт. 29:29 Скритото е на ГОСПОДА, нашия Бог, а откритото е на нас и на синовете ни до века, за да изпълняваме всичките думи на този закон.

Мат. 10:26, 27 И така, не се бойте от тях; защото няма нищо покрито, което да не се открие, и тайно, което да не се узнае. 27 Това, което ви говоря в тъмно, кажете го на светло; и което чуете на ухо, прогласете го от покрива.

1 Кор. 2:10 Но на нас Бог откри това чрез Духа; понеже Духът изследва всичко, дори и Божиите дълбочини.

Фил. 3:15 И така, нека ние, колкото от нас са съвършени, да мислим така; и ако вие мислите за нещо по друг начин, Бог и това ще ви открие.

Ис. 45:11 Така казва ГОСПОД, Светият Израилев и неговият Създател: Питайте ме за бъдещето; поверете ми синовете Ми и делото на ръцете Ми!

Мат. 21:22 И всичко, което поискате в молитва, като вярвате, ще получите.

Йоан 14:13 И каквото и да поискате в Мое Име, ще го направя, за да се прослави Отец в Сина.

Яков 1:5, 6 Но ако на някого от вас не достига мъдрост, нека проси от Бога, който дава на всички щедро и без да упреква, и ще му се даде. 6 Но да моли с вяра, без да се съмнява ни най-малко; защото, който се съмнява, прилича на морска вълна, която се тласка и блъска от ветровете.

1 Йоан 5:13-15 Това ви писах на вас, които вярвате в Името на Божия Син, за да знаете, че имате вечен живот. 14 И увереността, която имаме към Него е това, че ако молим нещо по Неговата воля, Той ни слуша; 15 и ако знаем, че ни слуша, за каквото и да помолим, знаем, че получаваме това, което сме помолили от Него.

IV-то ПРАВИЛО

За да се разбере една доктрина, съберете всички текстове от Писанието по темата, която искате да разберете; след това нека всяка дума има своето подходящо влияние, и ако можете да съставите теорията си без противоречие, не може да сте в грешка.

ДОКАЗАТЕЛСТВА

Ис. 28:7-29 Но и тези се клатушкат от вино и се заблудиха от спиртно питие; свещеник и пророк се клатушкат от спиртно питие, обладани са от вино, заблудиха се от спиртно питие, клатушкат се във видението, препъват се в съденето, защото всичките трапези са пълни с бълвоч и нечистота, така че няма място. Кого да научи на знание? На кого да даде да разбере посланието? Отбитите от мляко ли? Отделените от гърди ли? Защото дава заповед след заповед, заповед след заповед, правило след правило, правило след правило, тук малко, там малко. Наистина с гъниви устни и с друг език ще говори на този народ Онзи, който им каза: Това е почивката, успокойте уморения; и това е отдахът! — но те не желаеха да слушат. Затова словото ГОСПОДНО ще стане за тях заповед след заповед, заповед след заповед, правило след правило,

правило след правило, тук малко, там малко — за да ходят и да паднат по гръб и да се разбият, да се впримчат и да се хванат. Затова слушайте словото ГОСПОДНО, вие присмивачи, властници на този народ, който е в Ерусалим. Понеже казахте: Сключихме завет със смъртта и направихме договор с Шеол — когато заливащото бедствие минава, да не дойде до нас, защото си направихме лъжата прибежище и се скрихме в измамата. Затова, така казва Господ БОГ: Ето, Аз полагам в Сион камък за основа, избран камък, скъпоценен крайъгълен камък, здрава основа; който вярва в Него, няма да бърза страхливо. Ще направя правосъдието мерителна връв и правдата — везна; и градушка ще помете прибежището при лъжата и води ще залее скривалището. Заветът ви със смъртта ще бъде унищожен и договорът ви с Шеол няма да устои. Когато заливащото бедствие минава, ще бъдете стъпкани от него. Колкото пъти минава, ще ви хваща; защото сутрин след сутрин ще минава, денем и нощем; и само слухът за него да чуе някой, ще се ужаси. Защото леглото е твърде късо, за да се изтегне някой и завивката е твърде тясна, за да се завие някой. Защото ГОСПОД ще стане както на хълма Ферасим, ще се разгневи както в долината Гаваон, за да направи делото Си, чудното Си дело, и да извърши работата Си, удивителната Си работа. И сега не се присмивайте, да не би да се стегнат оковите ви по-здраво; защото чух за погубление, предreshено от Господа БОГА на Войнствата, над цялата земя. Дайте ухо и слушайте гласа ми; внимавайте и слушайте какво говоря! Орачът всеки ден ли оре, за да посее? Всеки ден ли разтваря бразди и разбива буците на нивата си? Когато изравни лицето ѝ, не пръска ли копър и не посява ли кимион, не сее ли жито в редове и ечемика на определеното му място, и бяло жито наоколо? Защото неговият Бог го учи да постъпва правилно и го поучава. Защото не се вършее копър с диканя и кола не се върти върху кимиона, а копърът се очуква с тояга и кимионът — с прът. А хлебното жито се стрива. Защото човек не го вършее постоянно и не го стрива с колелото на колата си, и не го раздробява с копитата на конете си. И това също произлиза от ГОСПОДА на Войнствата, който е чудесен в съвет, превъзходен в мъдрост.

Ис. 25:8 Ще погълне смъртта навеки. И ще избърше Господ БОГ сълзите от всяко лице и ще отмахне позора на народа Си от цялата земя; защото ГОСПОД изговори това.

Пр. 19:27 Престани, сине мой, да слушаш наставление, което отклонява от думите на знанието.

Лука 24:27, 44-45 И като започна от Мойсей и от всичките пророци, им тълкуваше писаното за Него във всичките Писания.... И им каза: Тези са думите, които ви говорих, когато бях още с вас, че трябва да се изпълни всичко, което е писано за Мен в Мойсеевия закон, в пророците и в псалмите. Тогава им отвори ума, за да разберат Писанията.

Римл. 16:26 А сега се е явила и чрез пророческите Писания според заповедта на вечния Бог е била известена на всичките народи за покоряването им на вярата.

Яков 5:19 Братя мои, ако някой от вас се отклони от истината и един го обърне;

2 Петр. 1:19, 20 И така, ние държим пророческото слово още по-твърдо и вие добре правите, че внимавате на него като на светило, което свети в тъмно място, докато се зазори и зорницата изгрее в сърцата ви. 20 И това да знаете преди всичко, че никое пророчество в Писанието не става от собствено разяснение.

V-то ПРАВИЛО

Писанието трябва да бъде тълкувател на себе си, тъй като то самото е правило за себе си. Ако завися от някой учител да ми го обясни и той да трябва да се досеща за неговия смисъл, или пък желае да го представи според собственото си сектантско кредо, или, за да бъде смятан за мъдър, тогава неговото предположение, желание, кредо или мъдрост стават мое правило, а не Библията.

ДОКАЗАТЕЛСТВА

Пс. 19:7-11 Законът на ГОСПОДА е съвършен, освежава душата; свидетелството на ГОСПОДА е вярно, прави невежия мъдър; 8 наредбите на ГОСПОДА са прави, веселят сърцето; заповедта на ГОСПОДА е светла, просветлява очите; страхът от ГОСПОДА е чист, пребъдва вечно; присъдите на ГОСПОДА са истинни и всички до една справедливи. Желателни са повече от злато, от изобилие от чисто злато; и по-сладки са

от мед и от капките на медена пита. Освен това слугата Ти се предупреждава чрез тях; в пазенето им има голяма награда.

Пс. 119:97-105 Колко обичам Твоя закон! Цял ден той е размишлението ми. Твоите заповеди ме правят по-мъдър от враговете ми, защото са винаги с мен. По-разумен съм от всичките си учители, защото Твоите свидетелства са размишлението ми. По-разумен съм от старите, защото опазих правилата Ти. Въздържах краката си от всеки лош път, за да пазя словото Ти. Не се отклоних от Твоите присъди, защото Ти, Ти си ме поучавал. Колко са сладки за небцето ми Твоите думи, повече от мед в устата ми! От Твоите правила получавам разум, затова мразя всеки лъжлив път. Нун Твоето слово е светило за крака ми и светлина за пътеката ми.

Мат. 23:8-10 Но вие не се наричайте „Равви“, защото Един е вашият Учител – (Христос), а вие всички сте братя. И никого на земята не наричайте свой отец, защото Един е вашият Отец – Небесният. Не се наричайте и наставници, защото Един е вашият Наставник – Христос.

1 Кор. 2:12-16 А ние получихме не духа на света, а Духа, който е от Бога, за да познаем това, което Бог ни е подарил; за което също и говорим — не с думи, научени от човешка мъдрост, а с думи, научени от Духа, като изясняваме духовното с духовно. Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се преценява духовно. Но духовният човек преценява всичко, а него никой не преценява. Защото: "Кой е познал ума на Господа, за да може да Го научи?" А ние имаме ум Христов.

Ез. 34:18, 19 Малко ли ви е, че изпасвате доброто пасбище, че тъпчете с краката си и останалото от пасбището си; и малко ли ви е, че пиете бистра вода, че и мътите с краката си и останалата? А овцете Ми пасат отъпканото от краката ви и пият размътеното от краката ви.

Лука 11:52 Горко на вас, законници! Защото отнехте ключа на познанието: сами вие не влязохте и на тези, които искат да влязат, попречихте.

Мал. 2:7, 8 Понеже устните на свещеника трябва да пазят знание и от устата му да се търси закона, защото той е пратеник на ГОСПОДА на

Войнствата. 8 Но вие се отклонихте от пътя, препънахте мнозина в закона, съсипахте завета на Леви, казва ГОСПОД на Войнствата.

VI-то ПРАВИЛО

Бог е разкрил предстоящите неща, чрез видения, образи (символи) и притчи и по този начин тези същите неща често са разкривани отново и отново, чрез различни видения, или с различни образи (символи) и притчи. Ако искате да ги разбирате, трябва да ги комбинирате в едно.

ДОКАЗАТЕЛСТВА

Пс. 89:19 Тогава Ти говори на светиите Си във видение и каза: Положих помощ върху един силен, възвисих един избран между народа.

Осия 12:10 И говорих чрез пророците и умножих виденията, и двах сравнения чрез пророците.

Авакум 2:2 И ГОСПОД ми отговори и каза: Напиши видението и го изложи ясно на плочи, за да може да се чете лесно.

Деян 2:17 „И в последните дни, казва Бог, ще изляе от Духа Си на всяко създание; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват; юношите ви ще виждат видения; старците ви ще сънуват сънища;“

1 Кор. 10:6 Но тези неща бяха пример за нас, за да не жадуваме за злото, както те жадуваха.

Евр. 9:9 Която е образ на сегашното време, в което се принасят дарове и жертви, които не могат да направят онзи, който служи, съвършен, що се отнася до неговата съвест,

Пс. 78:2 Ще отворя устата си в притча, ще произнеса гатанки от древността.

Мат. 13:13 Затова им говоря с притчи, защото гледат, а не виждат; слушат, а не чуват и не разбират.

Бит. 41:1-32 Когато изминаха две години, фараонът сънува: ето, стоеше при реката. И ето, седем крави, хубави и тлъсти, излязоха от реката и пасяха в тръстиката. И ето, след тях излязоха от реката други седем крави, грозни и мършави, и застанаха при първите крави на брега на реката. И грозните, мършави крави изядоха седемте хубави и тлъсти крави. Тогава фараонът се събуди. И заспа и сънува втори път. И ето, седем класа, пълни и добри, израснаха от едно стебло. И ето, след тях израснаха други седем класа, тънки и прегорели от източния вятър. И тънките класове погълнаха седемте дебели и пълни класа. А като се събуди фараонът, ето, беше сън. И на сутринта духът му беше смутен. И той изпрати да му повикат всичките гадатели и всичките мъдреци на Египет, и фараонът им разказа сънищата си, но нямаше кой да ги изтълкува на фараона. Тогава началникът на виночерпците говори на фараона и каза: Днес се сещам, че съм виновен. Фараонът се беше разгневил на слугите си и ме хвърли, мен и началника на хлебарите, в тъмница, в дома на началника на телохранилите. И сънувахме, аз и той, в същата нощ. Сънувахме всеки според както щеше да се тълкува сънят му. А заедно с нас там беше един млад евреин, слуга на началника на телохранилите. И като му разказахме, той ни разтълкува сънищата — на всеки от нас според съня му даде значението. И както ни изтълкува, така и стана — мен възстановиха на службата ми, а него обесиха. Тогава фараонът изпрати да повикат Йосиф, и бързо го изведоха от тъмницата. И той се обръсна, преоблече се и дойде при фараона. И фараонът каза на Йосиф: Сънувах сън, но няма кой да го изтълкува. И чух да казват за теб, че разбираш да тълкуваш сън. А Йосиф в отговор каза на фараона: Не аз, Бог ще даде на фараона отговор за добро. Тогава фараонът каза на Йосиф: В съня си, ето, стоях край брега на реката. И ето, седем крави, тлъсти и хубави, излязоха от реката и пасяха в тръстиката. И ето, след тях излязоха други седем крави, слаби, много грозни и мършави, каквито никога на съм виждал толкова грозни по цялата египетска земя. И мършавите, грозни крави изядоха първите седем тлъсти крави. Но пак, като влязоха в утробите им, не се познаваше, че са влезли в утробите им, а видът им беше така грозен, както и в началото. Тогава се събудих. После видях в съня си, и ето, седем класа, пълни и добри, израснаха от едно стебло. И ето, след тях израснаха други седем класа, сухи, тънки и прегорели от източния вятър. И тънките класове погълнаха седемте добри класа. И казах съня на гадателите, но нямаше кой да ми го изтълкува. Тогава

Йосиф каза на фараона: Сънят на фараона е един. Бог е явил на фараона това, което ще направи. Седемте добри крави са седем години, и седемте добри класа са седем години — сънят е един. А седемте мършави и грозни крави, които са излезли след тях, са седем години, както и седемте празни класа, прегорели от източния вятър — те ще бъдат седем години на глад. Това е думата, която казах на фараона: Бог е явил на фараона това, което ще направи. Ето, идват седем години на голямо изобилие по цялата египетска земя. А след тях ще дойдат седем години на глад. Цялото изобилие ще се забрави в египетската земя, защото гладът ще опустоши земята. Няма да се познае изобилието на земята поради онзи глад, който ще последва, защото ще бъде твърде тежък. А това, че сънят се повтори на фараона два пъти, означава, че това е решено от Бога и че Бог скоро ще го извърши.

Даниил 2-ра, 7-ма и 8-ма глава (Образ, нечисти животни, чисти животни)

Деян 10:9-16 А на следващия ден, когато те пътуваха и наближаваха града, около шестия час, Петър се качи на покрива на къщата да се помоли. И когато огладня, поиска да яде; но докато приготвяха, той изпадна в състояние на видение и видя небето отворено и някакъв съд да слиза към него, като голямо ленено платнище, спускано за четирите краища към земята. В него имаше всякакви видове земни четирикраки, пълзящи и небесни птици. И дойде глас към него: Стани, Петре, заколи и яж. А Петър каза: В никакъв случай, Господи, защото никога не съм ял нещо мръсно или нечисто. И гласът пак дойде към него втори път: Което Бог е очистил, ти не го считай за нечисто. Това стана три пъти; и съдът пак се вдигна в небето.

VII-мо ПРАВИЛО

Виденията винаги са споменати като такива.

ДОКАЗАТЕЛСТВА

2 Кор. 12:1 Трябва да се хваля, макар че не е от полза; но сега ще дойда до видения и откровения от Господа.

VIII-мо ПРАВИЛО

Образите (символите) винаги имат фигуративно (символично) значение и са използвани много в пророчеството, за да представят неща, времена и събития от бъдещето; такива образи, като например планините - означават правителства; или зверовете - те означават царства. Водите - означават хора. Светилото - означава Божието Слово. Денят - означава една година.

ДОКАЗАТЕЛСТВА

Дан. 2:35, 44 Тогава едновременно желязото, глината, бронзът, среброто и златото са се разбили и са станали като прах от летните хармани; и вятърът ги е отнесъл и никакво място не се е намерило за тях. А камъкът, който е ударил образа, е станал голяма планина и е изпълнил цялата земя.... 44 И в дните на тези царе небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши и управлението му няма да бъде оставено на друг народ; а то ще разбие и довърши всички тези царства и самото то ще пребъде до века.

Дан. 7:8, 17 Докато разглеждах роговете, ето, между тях излезе друг, малък рог, пред който три от първите рогове се изтръгнаха. И ето, на този рог имаше очи като човешки очи и уста, която говореше големи неща.... Тези големи зверове, *които са четири, са* четирима царе, които ще се издигнат от земята.

Пс. 119:105 Твоето слово е светило за крака ми и светлина за пътеката ми.

Ез. 4:6 И когато свършиш тези, тогава легни още веднъж на дясната си страна и носи беззаконието на юдовия дом четиридесет дни; ден за година, ден за година ти определих.

IX-то ПРАВИЛО

Притчите са използвани като сравнения за илюстриране на определени теми и трябва да бъдат обяснявани по същия начин както образите (символите) - чрез предмета и Библията.

Марк. 4:13 И им каза: Не разбирате ли тази притча? А как ще разберете всичките притчи?

X-то ПРАВИЛО

Образите (символите) понякога имат две или повече различни значения, така както денят е използван във фигуративен смисъл, за да представя три различни времеви периода.

ДОКАЗАТЕЛСТВА

1. Неопределен. Екл. 7:14
2. Определен - ден за година. Езек. 4:6
3. Ден равен на хиляда години. 2 Петр. 3:8

Ако се постави в правилната конструкция, това ще се хармонизира с Библията и ще добие добър смисъл, в противен случай, няма да се получи.

XI-то ПРАВИЛО

Как да знаем кога една дума е използвана фигуративно. Ако има здрав смисъл, такава каквато е и не нарушава простите закони на природата, тогава тя трябва да се разбира буквално, ако не, фигуративно.

ДОКАЗАТЕЛСТВА

Откр. 12:1, 2 И голямо знамение се яви на небето: жена, облечена със слънцето, с луната под краката ѝ, и на главата ѝ – корона от

дванадесет звезди. Тя беше бременна и викаше от родилни болки, като се мъчеше да роди.

Откр. 17:3-7 И така, той ме заведе в Духа в една пустиня. И видях жена, седяща на червен звяр, пълен с богохулни имена, който имаше седем глави и десет рога. Жената беше облечена в пурпурно и червено и позлатена със злато и скъпоценни камъни, и бисери, и държеше в ръката си златна чаша, пълна с мръсотии и с нечистотии от нейното блудстване. И на челото ѝ беше написано име, тайна: Вавилон, великата, майка на блудниците и гнусотиите на земята. И видях, че жената се беше опила от кръвта на светите и от кръвта на Иисусовите свидетели; и като я видях, се зачудих твърде много. И ангелът ми каза: Защо се зачуди? Аз ще ти кажа тайната на жената и на звяра, който я носи, който има седемте глави и десетте рога.

XII-то ПРАВИЛО

За да се разбере истинското значение на символите, проследете вашата дума с фигуративно значение в Библията си и като намерите обяснението за нея някъде, вложете го в символа си и ако има здрав смисъл по този начин, няма нужда да търсите повече, но ако няма, търсете отново.

XIII-то ПРАВИЛО

За да разберем дали имаме истинско историческо събитие в изпълнението на дадено пророчество постъпваме по следния начин: Ако откриете, че всяка дума от пророчеството (след като се разберат символите) се е изпълнила буквално, тогава може да знаете, че вашата история е истинското събитие. Но ако липсва изпълнение на една от думите, тогава трябва да търсите друго събитие, или да чакате нейното развитие в бъдещето. Понеже Бог има грижа историята и пророчеството да бъдат в съгласие, така че истински вярващите деца на Бога никога да не бъдат засрамени.

ДОКАЗАТЕЛСТВА

Пс. 22:5 Към Теб извикаха и бяха спасени, на Теб се уповаха и не бяха посрамени.

Ис. 45:17-19 А Израил ще се спаси чрез ГОСПОДА с вечно спасение; няма да се посрамите и няма да се опозорите за вечни времена. 18 Защото така казва ГОСПОД, който създаде небето — Той е Бог, който образува земята, направи я и я утвърди, не я създаде пуста, образува я, за да се населява: Аз съм ГОСПОД и няма друг. 19 Не съм говорил в тайно, на място в тъмна земя. Не съм казал на потомството на Яков: Търсете Ме напразно. Аз съм ГОСПОД, който говоря правда, известявам правота.

1 Петр. 2:6 Защото е писано в Писанието: „Ето, полагам в Сион крайъгълен камък, избран, скъпоценен; и който вярва в Него, няма да се посрами.“

Откр. 17:17 Защото Бог сложи в сърцата им да извършат Неговата воля, като действат еднотелно и предадат царската си власт на звяра, докато се изпълнят Божиите думи.

Деян 3:18 Но Бог по този начин изпълни това, което беше предизвестил чрез устата на всичките Свои пророци – че Неговият Христос ще пострада.

XIV-то ПРАВИЛО

Най-важното от всички правила е, че трябва да имате вяра. Вярата трябва да е тази, която изисква жертва и, ако е изпитана, би се отказала от най-скъпия обект на земята, от света и всичките му желания, характер, живот, професия, приятели, дом, удобства и светски почести. Ако някои от тези неща възпрепятстват нашата вяра, в която и да е част на Божието слово, това показва, че вярата ни е празна. Нито пък можем някога да вярваме докато и един

само от тези мотиви мъждукат в сърцата ни. Трябва да вярваме, че Бог никога няма да измени на словото си. Можем да имаме увереност, че Този, Който наблюдава врабчето и брои космите на главата ни, ще пази превода на Словото Си и ще постави бариера около него; ще предпази искрено уповаващите в Бога и онези, които полагат неподправено доверие в словото му от заблуждение, което отдалечава много от истината, дори и да не разбират еврейски и гръцки.

Това са някои от най-важните правила, които намирам гарантирани от Библията, за осъществяване на едно систематично и регулярно приложение и следване. И ако не се заблуждавам много, вършейки това, като цяло намерих Библията за една от най-простите, ясни и разбираеми книги, които някога са били писани, съдържаща в себе си доказателство за своя божествен произход, и пълна с всяко познание, което сърцата ни биха могли да пожелаят или на което биха се наслаждавали. Открих, че тя е едно съкровище, което светът не може да закупи. Тя осигурява спокойствие и мир във вярването и твърда надежда в бъдещето. Тя поддържа ума в обстановка на враждебност и ни учи да бъдем скромни във време на благополучие. Подготвя ни да обичаме другите и да им вършим добро; и да осъзнаем стойността на душата. Прави ни дръзновени и смели за истината и придава решителност в противопоставянето на заблудата. Тя ни дава мощно оръжие за сломяване на неверието и изявява единствената противоотрова за греха. Тя ни

учи как смъртта ще бъде победена и как трябва да бъдат развързани връзките на гроба. Говори ни за бъдещите събития и ни показва необходимата подготовка за посрещането им. Дава ни възможност да поддържаме разговор с Царя на царете и разкрива най-добрия кодекс от закони, който някога е бил съставян.

Това е само един бегъл поглед върху нейната стойност; и все пак колко много загиващи души се отнасят пренебрежително към нея, или (което е също толкова лошо) се отнасят към нея като към скрита мистерия, която не може да се разбере. О, скъпи мой читателю, направи я обект на главното си изучаване. Изпитай я добре, и ще откриеш, че тя е всичко това, което описах. Да, подобно на Савската царица и ти ще кажеш, че и половината не ти е било казано.

Теологията, която се преподава в училищата ни, винаги се е основавала на някое сектантско кредо. Нейното отпечатване в необработения ум може да изглежда успех, но края на това начинание винаги ще бъде фанатизъм. Свободният ум никога няма да се задоволява с възгледите на другите. Ако аз бях преподавател по теология на младите, първо бих изучил техния капацитет и умовете им. Ако са добри, бих ги накарал да изучават Библията за себе си и бих ги изпратил свободни, за да вършат добро на света. Но ако нямат ум, бих ги шамповал с ума на някой друг и изписвайки „фанатик“ на челата им, да ги изпратя навън, за да бъдат роби!

Въпроси на живота

Дълбоко в сърцето на всяко човешко същество се таи нуждата от усещане за сигурност и ценност. Всичко, което извършваме в живота си е повлияно от убеждението ни за това откъде идва стойността ни. В тази книга ще откриете библейския възглед за това от къде идва достойнството ни, с фокус върху ролята, която играят семейните взаимоотношения, когато става въпрос за утвърждаване на чувството ни за ценност. Ще бъдете отведени в едно пътуване през историята на човечеството, за да научите за контраста между Божието семейно царство, в което всеки поданик е сигурен в усещането си за ценност, и сатанинското семейно царство, в което всяка личност се бори да си осигури свое собствено усещане за стойност.

Проникновенията на тази книга имат за цел да променят живота ви, предоставяйки яснота за вашите собствени семейни взаимоотношения, и едно по-ясно разбиране за Бог и Неговия Син. Открийте тайната на успешните взаимоотношения. Проследете произхода на причината за съществуването на толкова много страдание и болка във взаимоотношенията ни и изследвайте свободата на отношенията, която идва от ходенето в пътищата на Бога.